

flacăra

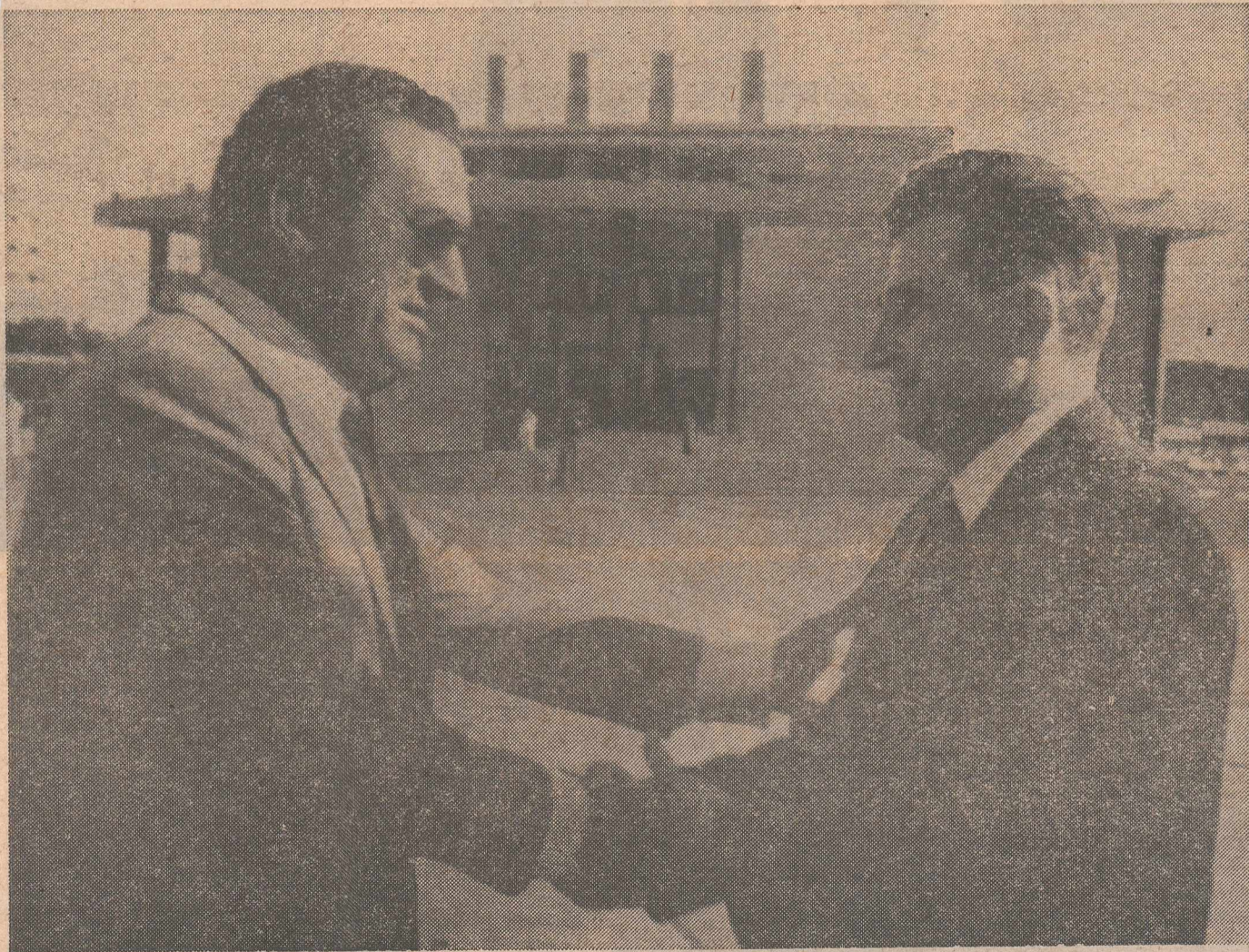
anul XXXII
42 (1479)
VINERI
21 OCTOMBRIE
1983

săptăminal editat de frontul democrației și unității socialiste

O nouă solie de pace a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, împreună cu tovarășa ELENA CEAUȘESCU, în țări europene și africane

Cu fructuoase rezultate
s-a încheiat vizita în Republica Malta

(Comentarii în pagina a 2-a)

La închiderea ediției

Tovarășul

NICOLAE CEAUȘESCU

și tovarășa

ELENA CEAUȘESCU

întâmpinați

cu deosebită

căldură

în capitala

Republicii

Arabe Egipt

(Comentarii în pagina a 3-a)

O victorie de răsunet: Dinamo—Hamburger S.V. 3-0!

„Filmul“ golurilor marcate de Dinamo (de la stînga): 1—0 (Augustin), 2—0 (Mulțescu), 3—0 (Orac).

Fotografii de I. BĂNICA și ION PREDOȘANU

Vizita oficială de prietenie a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, împreună cu tovarășa ELENA CEAUȘESCU, în Republica Malta

Moment important în dezvoltarea relațiilor româno-malteze

Vizita oficială de prietenie efectuată în Malta de tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, la invitația președintelui Republicii Malta, Agatha Barbara, și a primului ministru al acestei țări, Dom Mintoff, constituie un eveniment de mare însemnătate politică, un moment de seamă în cronica relațiilor dintre cele două țări și popoare. Ilustrare a cursului ascendent pe care-l cunosc aceste relații și, totodată, expresie a dorinței comune de a dezvolta în continuare prietenia și conlucrarea româno-malteză, vizita președintelui României în Malta reprezintă o etapă de maximă importanță pentru evoluția ulterioară a raporturilor româno-malteze, fiind de natură să impulsioneze extinderea și aprofundarea colaborării reciproce avantajoase dintre țările noastre.

În cadrul convorbirilor oficiale la nivel înalt româno-maltez, în Declarația solemnă comună, în celelalte documente ale vizitei au fost abordate cele mai importante probleme privind conlucrarea dintre cele două țări atât pe plan bilateral, cât și pe arena internațională. Așezând la baza colaborării româno-malteze principiile respectării stricte a suveranității, independenței și integrității teritoriale, deplinei egalități în drepturi, avantajului reciproc, neamestecului în treburile interne, soluționării tuturor diferendelor dintre state exclusiv prin mijloace pașnice, prin tratative, conducătorii României și Maltei au hotărât intensificarea dialogului politic pentru întărirea relațiilor de prietenie și colaborare dintre cele două țări și popoare, continuarea în acest scop a întâlnirilor la nivel înalt. Pe plan economic, s-a hotărât intensificarea eforturilor pentru a asigura o creștere mai dinamică a schimburilor comerciale și cooperării economice, pe baza avantajului reciproc, atât pe plan bilateral, cât și pe terțe piețe. Totodată, s-a convenit stimularea schimburilor în domeniile științei, culturii, învățămîntului, presei și radioteleviziunii, turismului și sportului, între organizațiile de tineret și în alte domenii de activitate. S-a hotărât de asemenea conlucrarea activă în cadrul activităților O.N.U. și ale altor organisme internaționale.

Vizita președintelui României în Malta a prilejuit și un schimb de păreri într-o serie de probleme internaționale actuale. După cum se menționează în Declarația solemnă comună, cele două țări și-au exprimat hotărârea de a acționa ferm și consecvent, împreună cu celelalte state, pentru realizarea unor obiective esențiale cum sînt: întărirea păcii, securității și cooperării în Europa, inclusiv în regiunile Mediteranei, ca parte integrantă a securității și cooperării pe continent; adoptarea și punerea în aplicare de mă-

suri care să ducă la încetarea cursei înarmărilor, la dezarmarea generală și totală, în primul rînd la dezarmarea nucleară, la reducerea bugetelor militare, desființarea blocurilor militare, crearea de zone fără arme nucleare, lichidarea bazelor militare străine și retragerea trupelor străine aflate pe teritoriile altor state; soluționarea problemelor complexe ale situației economice internaționale.

Înălții oaspeți români au fost întâmpinați pretutindeni în Malta cu calde manifestări de stimă și prețuire. Această primire deosebit de cordială rezervată tovarășului Nicolae Ceaușescu și tovarășei Elena Ceaușescu este o expresie a sentimentelor prietenești pe care poporul maltez le nutrește față de poporul român, a prețuirii de care se bucură România, președintele ei, personalitate proeminentă a vieții politice internaționale, pentru eforturile consecvente, pentru activitatea sa neobosită în direcția edificării unui climat de pace și colaborare, a unei lumi mai bune și mai drepte pe planeta noastră. Acestor sentimente le-a dat glas șeful statului maltez, care a spus: „Devotamentul președintelui Ceaușescu și zelul

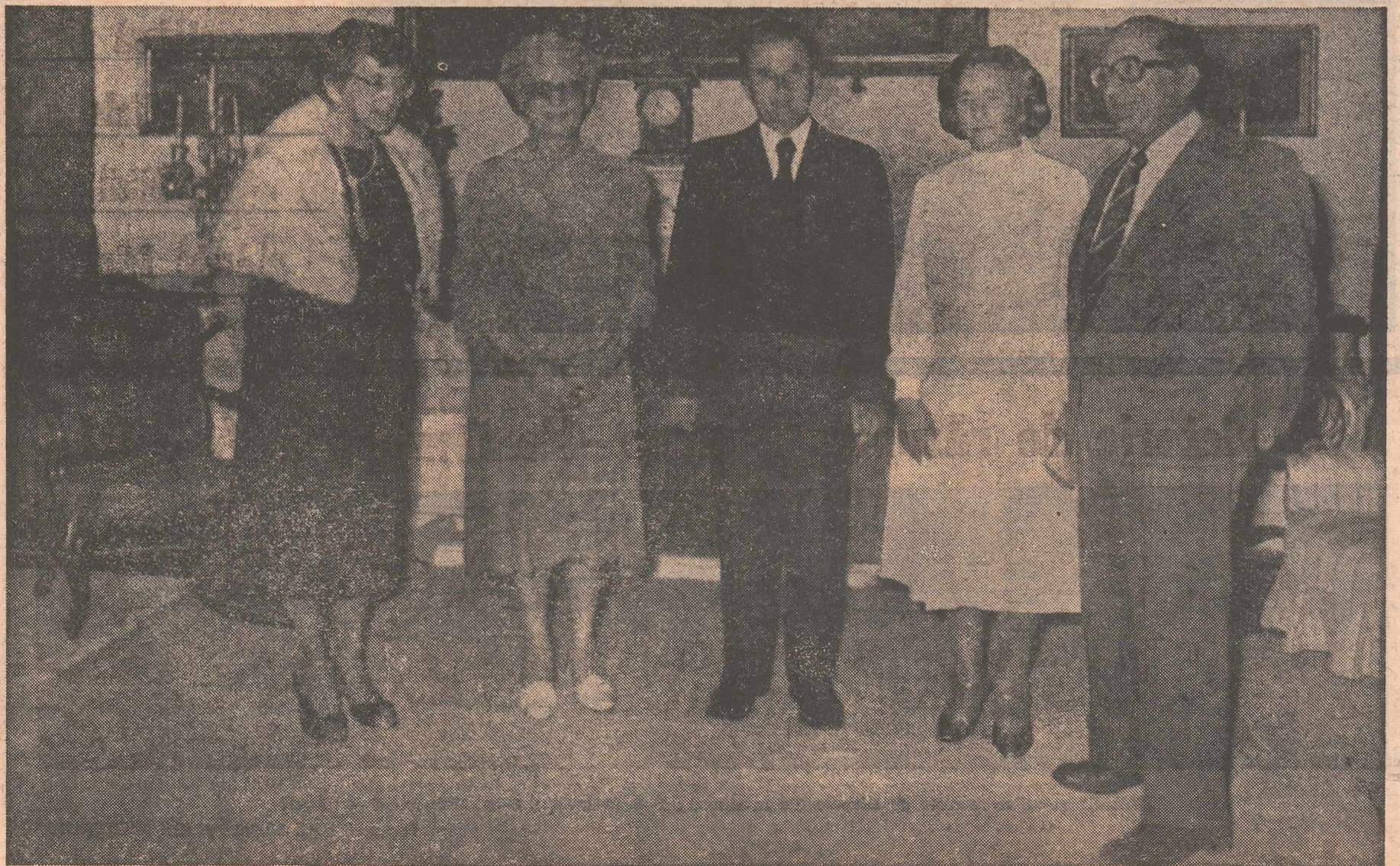
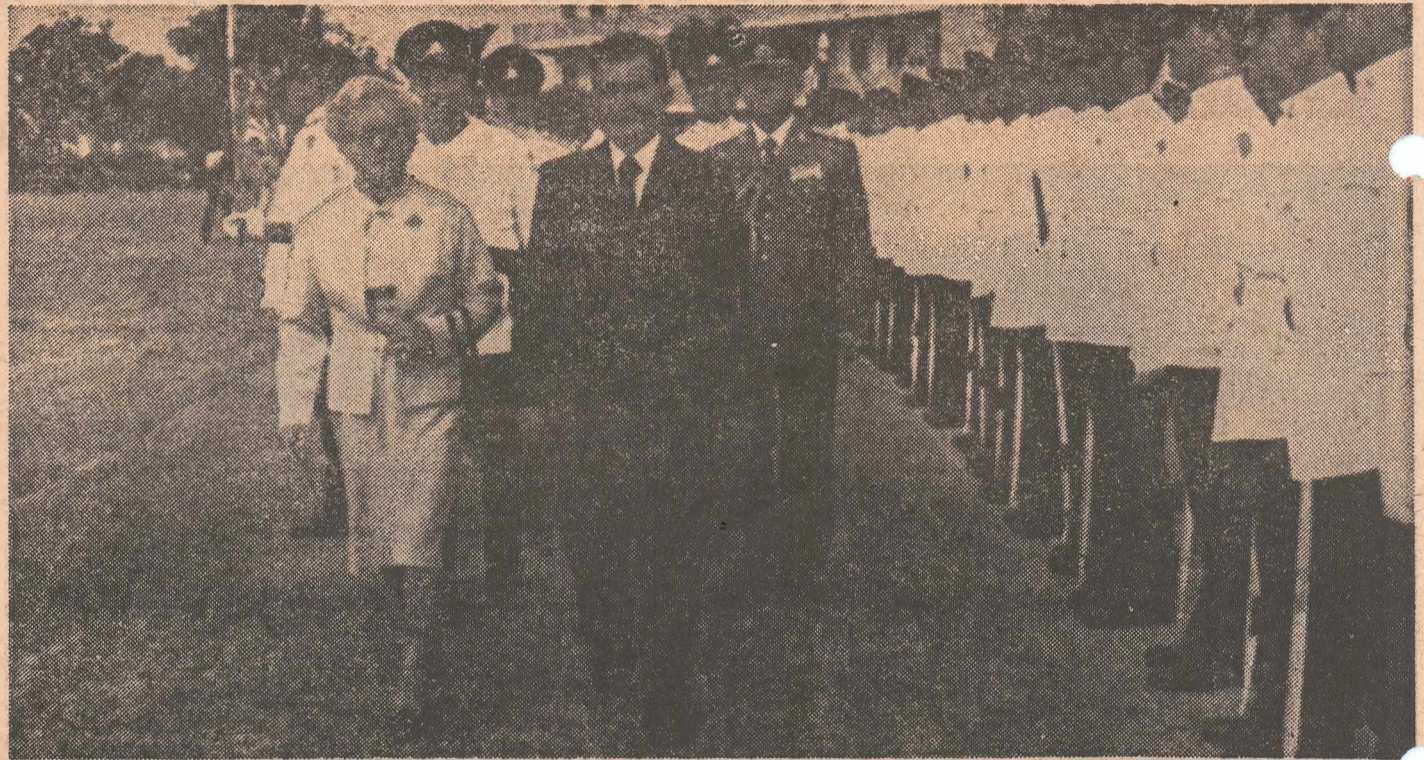
de care dă dovadă în serviciul țării sale, apărînd cu fermitate independența și suveranitatea ei, sînt unanim apreciate. Salut de asemenea pe președintele Ceaușescu ca important om de stat care luptă pentru cauza păcii internaționale, a dezarmării și destinderii. Titlurile onorifice, premiile pentru pace și numeroasele distincții ce i-au fost acordate sînt o dovadă clară a stimei înalte, internaționale, de care se bucură președintele Ceaușescu. Sîntem convingeți de intensificarea pe mai departe a colaborării între țările noastre, cum de fapt a fost dovedit recent la Conferința C.S.C.E. de la Madrid. În această privință doresc ca, cu această fericită ocazie, să adresez Excelenței Voastre, din partea guvernului meu, sincere mulțumiri pentru interesul personal și sprijinul acordat propunerilor Maltei la Madrid”.

Importanța deosebită și înalta semnificație a vizitei în Malta a tovarășului Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, a fost reliefată de cei doi conducători de stat: „Sînt incredințat, a spus președintele României, că vizita pe care o facem în țara dumnea-

voastră, convorbirile și înțelegerile la care vom ajunge vor reprezenta un nou moment important în dezvoltarea colaborării multilaterale dintre țările noastre, atât pe plan bilateral, cât și pe arena internațională”. Iar președintele Agatha Barbara a declarat: „Sînt convinsă, de asemenea, domnule președinte, că vizita dumneavoastră în țara noastră nu numai că va servi consolidării relațiilor de prietenie dintre Malta și România, ci va constitui și un important punct de plecare pentru lansarea unui program complet de cooperare economică, comercială și culturală, de care să beneficieze ambele noastre popoare și țări”.

Desfășurată într-o atmosferă de caldă prietenie, de stimă și înțelegere reciprocă, vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, în Republica Malta constituie un eveniment politic de mare importanță, care deschide noi și largi perspective raporturilor de prietenie și conlucrări dintre cele două țări, în interesul reciproc, al cauzei păcii și colaborării în lume.

ION D. GOIA ■

Vizita oficială de prietenie a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, împreună cu tovarășa ELENA CEAUȘESCU, în R. A. Egipt

Puternic impuls colaborării fructuoase dintre România și Egipt

„Vizita pe care o facem în Republica Arabă Egipt constituie o ilustrare a evoluției pozitive a raporturilor de prietenie și colaborare dintre țările și popoarele noastre, o expresie a dorinței comune de a le asigura dimensiuni tot mai largi. Sint convins că în timpul vizitei, al convorbirilor ce le vom avea în aceste zile, vom identifica noi căi și mijloace de a lărgi și mai mult relațiile româno-egiptene — în domeniile economic tehnico-științific și cultural —, precum și conlucrarea activă pe plan internațional, în vederea realizării politicii de destindere, de dezarmare, de pace și colaborare“.

NICOLAE CEAUȘESCU

„Relațiile dintre poporul egiptean și poporul român prieten, care au cunoscut o dezvoltare permanentă, au devenit un model de înțelegere constructivă, de fructuoasă cooperare, de continuu dialog, servind astfel obiectivelor comune spre care aspiră popoarele lumii, sint puse în slujba cauzei păcii și a dezvoltării raporturilor internaționale. Doresc să vă încredințez și cu acest prilej că poporul egiptean și conducerea sa acționează cu hotărâre pentru intensificarea bunelor relații de prietenie constructivă cu mărețul popor român. Sintem hotărâți să dezvoltăm aceste relații, să le facem să inflorescă“.

HOSNI MUBARAK

În cea de-a doua etapă a noii solii de pace și colaborare în țări sud-europene și africane, tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, a sosit într-o vizită oficială de prietenie în Republica Arabă Egipt, la invitația președintelui Mohamed Hosni Mubarak și a doamnei Suzanne Mubarak. Avind o îndelungată tradiție, relațiile de prietenie și colaborare româno-egiptene au cunoscut în ultimii 18 ani o dezvoltare puternică. Fără îndoială că actuala întâlnire dintre președinții celor două țări — cea de-a 11-a în cronica relațiilor româno-egiptene — va da încă un impuls puternic colaborării dintre România și Egipt în cele mai diverse domenii, conlucrării rodnice dintre cele două țări pe arena internațională. Primirea caldă, entuziastă făcută președintelui Nicolae Ceaușescu, tovarășei Elena Ceaușescu, a constituit o grăitoare ilustrare a sentimentelor de stimă, considerație și apreciere față de personalitatea șefului statului român, a cărei prodigioasă activitate pusă în slujba prosperității și fericirii poporului său, a marilor idealuri ale progresului, păcii și înțelegerii în lume este binecunoscută și prețuită în Egipt, ca și pe toate meridianele Terrei. Desfășurându-se într-un moment cînd se intensifică eforturile pentru rezolvarea pe cale politică a problemei Orientului Mijlociu, vizita prilejuiește, totodată, evidențierea înaltei prețuiri față de poziția României socialiste în legătură cu modalitățile de instaurare a unei păci drepte și traînice în această parte a lumii, care să dea posibilitatea popoarelor ce trăiesc aici să-și consacre eforturile muncii pașnice, construcției, dezvoltării țărilor din zonă pe calea progresului și bunăstării.

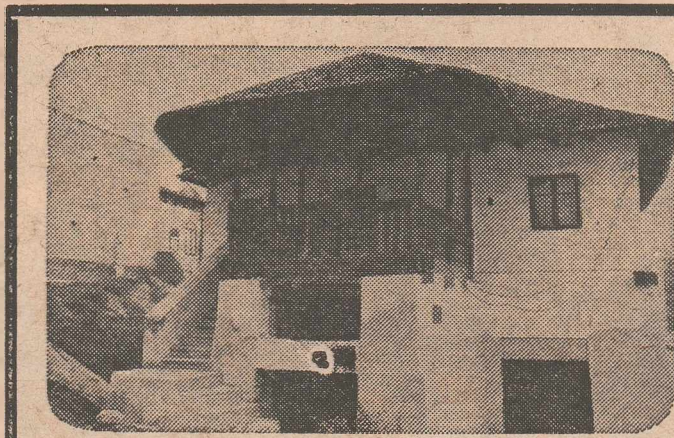
Pornind de la aceste premise, există convingerea profundă că actuala rundă de convorbiri româno-egiptene la nivel înalt se va solda cu rezultate dintre cele mai fructuoase pentru ansamblul relațiilor bilaterale, înscriindu-se în același timp ca o contribuție de seamă la cauza generală a păcii și înțelegerii pe întreg globul.

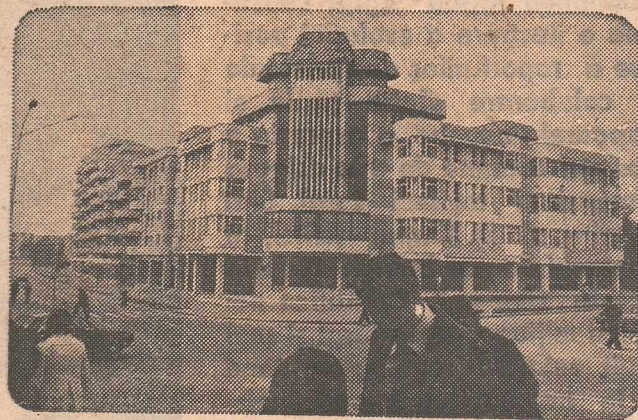
Viața
României**O certitudine tandră
în existența noastră —****RÎMNICU VÎLCEA**● **Fantasticul ceremonial prin care oamenii sărbătoresc omul** ●

Ion Cerceș este un om cunoscut în Rîmnicu Vîlcea. Nici nu se poate altfel. E directorul Intreprinderii județene de construcții și montaj. Un bărbat de statură mijlocie, cu o frunte înaltă, cu timplole albe, cu fața spartă în zădări ca a unui om care a privit prea mult în soare, a ris cu poftă sau a fost bătut de vânturi. S-a aflat printre primii care au pus umărul la reconstrucție în acest oraș. Acum conduce un trust fruntaș pe țară, cu drapel de ciștișător al întrecerii socialiste. Performanța sa? Aceea de a propulsa întreprinderea în care lucrează dintr-una fără pretenții, cu reclamații privind calitatea construcțiilor și cu perpetue rămăneri în urmă la nivelul planului, într-o întreprindere de prima linie. Cum?

— În primul rînd organizînd mai bine munca. Apoi punînd pe primul plan întreprinderea, nu interesele personale. Apoi înțelegînd bine oamenii din construcții, oameni cu un fond moral sănătos și pur care pot fi ușor convertiți, în condițiile urbanizării rapide, la abdicări de la civilizație pentru că se simt dezrădăcinați din mediul lor. Să nu uităm că majoritatea vin de la țară, din comunele învecinate sau de la capătul țării. Trebuie să găsești un limbaj comun cu toți, să-ți apropii, să știi cum pot fi mobi-

Fotoreportaj de PAUL AGARICI

ION CERCEȘ :

„Iertați-mă
că vorbesc
la plural”

lizați, dar mai presus de orice să le dai de lucru, să se simtă necesari. Muncitorii din construcții sînt disciplinați și suflești, sînt în stare să rămînă zile și nopți pe șantier dacă trebuie să urgentăm o lucrare în interesul urbei, a celorlalți oameni. Dar importantă e asigurarea unui front continuu de lucru de-a lungul anotimpurilor ca să-și poată ciștișta piinea pentru ei, pentru femeile lor, pentru copiii lor. Lucru pe care l-am înțeles și l-am planificat atent. Dar, să știți că pe primul plan la oamenii noștri sînt totuși satisfacțiile morale, nu cele bănești. Nu uitați că muncitorii din construcții stau între 14 și 15 ore pe zi în șantier și uneori în curent, în frig, adică în ger, în umezeală sau pe călduri toride.

— Ce înseamnă satisfacțiile morale pentru un lucrător în construcții?

— Ca ai făcut ceva în viață, că ai lăsat în urma ta ceva care se vede cu ochiul liber. Deși, dacă mă gîndesc bine, eu cînd construiesc nu-mi dau seama de importanța momentelor prin care trec. Abia după ce terminăm o construcție ridic privirea și mă bucur de ea. Dar de cele mai multe ori mă întristez. Și știți de ce? Imi dau seama de defectele construcției, de lucrurile pe care nu am reușit să le rezolv.

— Cu ce anume vă puteți lăuda pînă acum sau cu ce anume nu sînteți mulțumit?

— Nu luați afirmația mea în mod dogmatic. Sigur că sînt mulțumit de ceea ce am construit pînă acum. De ceea ce am construit noi, cei din întreprindere. Sîntem 3500 de oameni. Am făcut apartamente în Rm. Vîlcea, în Drăgășani, în Berbești, în Alunu, în Băbeni. Am făcut hoteluri și moteluri pentru odihnă și agrement în Olănești, în Govora, în Călimănești. Am făcut grajduri în Drăgășani, Orlești, Glăviile, Gulești, Fîrtăești, Alunu, Mateești. Am construit nenumărate complexe comerciale, stații de epurare, spitale, școli, alimentare și apă etc. Dar mai presus de orice nu se află confortul fizic, imediat, ci confortul moral, adică tot satisfacția morală.

— Ce mai urmează? La ce anume lucrați, astăzi, 7 octombrie 1983?

— La terminarea spitalului (materno-infantil), la încheierea lucrărilor școlii din cartierul Ostroveni, care are 24 săli de clasă, 400 de apartamente care fac parte din planul pe acest an și pe care vrem să-l încheiem pînă la 15 noiembrie. Apoi nu pierdem din vedere în nici o zi că trebuie să le asigurăm oamenilor front de lucru pe timpul iernii 1983—1984 și în acest sens ne planificăm de pe acum.

— La al cîtelea apartament construit sînteți?

— Din 1957 pînă acum am construit, vreau să spun vilcenii au construit, 24000 apartamente. Gîndiți-vă că în 1980 construim doar 241 de apartamente. Vorbesc la plural pentru că înțeleg prin noi, oamenii din întreprindere și din oraș. Nu vreau să se înțeleagă cumva că-mi asum merite care nu mi se cuvin.

ARON DOMIDE

Țăranul din Costești

are o slăbiciune: microhidrocentralele

Ne-a adus în comună vestea că mai mulți meșteșugari, în orele lor libere, au meșterit cîteva microhidrocentrale care dau lumină electrică și risipesc o feerie noaptea pe străzi. Nu e chiar așa. Fapt este că lumina vine aici de demult și de departe, de peste 335 de ani, de cînd discipolii tainici migăleau a scrie în slavonește cuvinte românești. Prin urmare, școala aceasta albă, care împrumută din arhitectura monumentală a peisajului, a muntelui, are peste 335 de ani vechime și pe aici și-au purtat făptura și duhul aprins oameni de seamă ai istoriei noastre între care Matei Basarab și Mihai Viteazul, Tudor Vladimirescu și Constantin Brancoveanu. Locul era de retragere de pierdut urmele, dar și de odihnă și de meditație asupra bătăliilor hotărîtoare ale destinului. Aici, spune legenda, se retrăgeau de obicei haiducii ca să iasă din raza flintelor bolerești și tot pe aici treceau oamenii din Țara Românească în Transilvania, la capătul unui drum miraculos săpat în stîncă și pierdut în păduri de basm. Pe aici a trecut cîndva și Alexandru Ioan Cuza, domnitor al celei de a doua uniri (după a lui Mihai Viteazul). Apoi s-au invrednițit pînă aici cărturari vestiți ca Grigore Alexandrescu, Odobescu, Vlahuță, Coșbuc, Iorga și alții. Aproape toți au lăsat scris un document despre frumusețea locurilor și costesteni se mîndresc cu vorbele oamenilor de seamă spuse despre ei și despre vatra lor strămoșească.

Dar rămăsesem la microhidrocentralele care, după război, invadaseră comuna și satele. La un inventar făcut de minunatul primar al acestor meleaguri, inginerul de mine Gheorghe Istocescu, om ager la minte, întreprinzător și cultivat cu bun simț, am descoperit că pînă la electrificarea comuna avea mai multe microhidrocentrale, adică mori cu dinam; cîteva zeci de oameni, între care „a-lui Iancă, a lui Vasile Nițulescu, a lui Jidoveanu, a lui Mircea Florescu, a cooperativei de consum, a lui Beletescu, a lui Mihăilescu, a mănăstirii Bistrița, cea dintre riuri, a lui Zamfir, a lui Sacerdoțeanu, a lui Colniceanu, a lui Puică, a lui Sandu Constantin” și așa mai departe. Acum am văzut la lucru microhidrocentralele fraților Jidoveanu și a Beletescilor. Improvizatii bine articulate, artizanale, cu lemn de moară și căderi de ape conduse prin coșe și de lemn.

Ceea ce impresionează în aceste sate legate prin comuna Costești, este fantasticul ceremonial prin care se sărbătoresc oamenii unii pe alții. Într-o lume în care am uitat din ce în ce mai mult „să ne facem daruri”, zile frumoase și senine! Chiar în simbața în care căzuseră noi acolo, la Costești, oamenii sărbătoreau spontan și delicat, cu masă imbelșugată, must, vin și cîntăreți, ieșirea la pensie a unuia dintre cei mai vechi funcționari ai primăriei: Ilie Stoican, om zdravăn, frumos și gospodar temeinic care numai vîrstă de pensie nu arată, rumen la față și înlăcrimat, jurînd că nu se va îndepărta de primărie și o va sluji pînă la moarte. Erau în casa sa, la petrecere, in-

vitați toți cei patru primari ai comunei și împreună cu care lucrase Ilie Stoican, adică Ion Grămadă (fost primar între anii 1956—1960), Niculae Țicu (1960—1974), Ilie Voineag (1974—1980) și, în sfîrșit, primarul în exercițiu și care era sufletul reuniunii. Bineînțeles că se mai aflau acolo și Copaci Alexandru care e deocamdată casier și care se pregătește să lase, la rîndul său, în martie, la pensie și contabilul Vasile Stoica, și vicepreședintele consiliului Sandu Constantin și secretarul adjunct cu problemele de propagandă (care da tonul la cîntat) Ion Grămadă, fiul fostului primar dintîi, și secretarul consiliului Ion Păunescu și consoartele lor și șeful de post, plutonier major Ion Jidovu și sergentul major Gheorghe Ionescu și tehnicianul Ion Munteanu cu statura sa impunătoare și chipul său de film (a și apărut în cîteva filme unde intruchipează figuri de haiduci „naturali”). Cuvîntul de ordine al gazdei care ieșe la pensie chiar în ziua aceea de 9 octombrie este: „Nu vă feriți, nu vă jigniți, mincați și beți și vă săturați!”

Într-o pauză a petrecerii dăm fuga prin muzeul de artă al Căminului cultural, clădire impunătoare și ea, construită în ultimii ani, unde, spre marea noastră revelație, întîlnim cîteva din sculpturile fundamentale ale lui Gheorghe Anghel, pic-

turi semnate de Țuculescu, Tomaziu, Niculiu, Horia Bernea, Horia Damian, Gheorasim. O insulă de pictură și de sculptură de cea mai aleasă sorginte, donată de fostul arhivar Alexandru Bălăntescu, om delicat și generos care vine zilnic să le prezinte colecția elevilor de la școală, invitați de primar să-și cunoască mai întîi bine comorile vetrei și apoi pe cele ale lumii. Dar despre această insulă nemuritoare vom mai vorbi.

În timpul acesta comesenii închină în cîntec sărbătoritului și-i înmînează cadouri semnificative și consistente: un baston-umbrelă, o pălărie, un costum de haine, o cămașă etc. Simboluri ale vieții diurne și ale împăcării cu destinul. Un singur cîntec nu s-a cîntat sau nu ne aducem aminte să se fi cîntat în seara care s-a lăsat: „bătrînețe haine grele”. Nimeni nu credem că l-a acceptat. Deși la despărțire, s-a plîns curat.

„Ceea ce îi caracterizează pe acești oameni de Costești, spune Alexandru Bălăntescu, este un echilibru și o cîntec desăvîrșite, o modestie și un bun simț rar înțîlmit. Aici nu s-a pomenit o crimă, un act de violență măcar, un furt sau o trădare. Oamenii aceștia au fost și osteniți lui Tudor și ai lui Magheru în timpul revoluției de la 1848, au căzut și în primul război mondial și în cel de al doilea dar nu s-a pomenit niciodată un caz de dezertare de la datorie. Priviți satele, priviți casele, livezile și priviți oamenii: e o armonie extraordinară între oameni și natură. Priviți acest pom plin de roade și omul care se așază lîngă un pom. Nimic nefiresc. Totul într-o armonie de cîntec.”

ADRIAN DOHOTARU

Omul — interioare de conștiință

Ritmul românesc

Ioan Alexandru cîntă o străveche melodie din Maramureș. Îl asistă Adrian Păunescu și Ion Miloș, poet de origine română, născut în Iugoslavia. Cîntecul este o demonstrație și după ce-l încheie, I.A. privește întrebător în jur, întrebător și răvășit: Ascultați și începutul de la Simfonia Destinului, spune. Pam, pam, pam, pam! Fiți atenți, vă rog! Pam, pam, pam, pam! Nu melodia vă rog s-o urmăriți în primul rînd, ci ritmul. Credeți că l-a inventat Beethoven? Ascultați... Este ritmul muzicii populare germane. Beethoven l-a sublimat. Cum să vă spun: l-a extras, l-a prelucrat, i-a dat formă, înălțime, consistență. L-a făcut, într-un cuvînt, nemuritor. Și invers. Beethoven e nemuritor datorită lui și prin el poporul german. Fiecare popor își are ritmul lui melodic. Sigur, există mai multe ritmuri, dar unul singur predomină. Predominanța trebuie cunoscută. Fiindcă ea dă ritmul întregii culturi a unui popor. Îi conferă personalitate, distincție, îi zămislește un chip în conștiința lumii. Muzica grecească de pildă are o asemenea pre-

dominantă cunoscută în toată lumea, și muzica italiană, și multe altele. Și noi avem: muzica din Maramureș. Ritmul maramureșean. El este unic, înconfundabil. Rămîne să fie asimilat și mai înainte prelucrat. Dar și mai înainte: cunoscut. Evidențiat adică. Ceea ce a făcut Beethoven. Să i se dea expresie care să-i permită asimilarea. Cenaclul lui Adrian poate face asta. A probat-o în multe alte cazuri. A făcut-o de pildă cu Odă în metru antic a lui Eminescu. Cu Blaga, cu Bacovia în multe, foarte multe cazuri.

Știu că ai făcut-o și cu cîntecul maramureșean, Adriane. Dar tu poți face mai mult. Să-l transformi în obsesie și apoi în bun cultural național. Dacă faci asta, înfăptuiești una din renașterile spirituale, o renaștere a valorilor dar și o înălțare a lor, prin această nouă coloană de sprijin. Ritmul acesta poate deveni emblema culturii noastre. Ambasadorul nostru extraordinar. Una din infinitele forme ale spiritului prin care un popor există și coexistă, unic, veșnic, distinct.

NICOLAE CRISTACHE

Tribuna democrației

La
ordinea
zilei

● Viața Capitalei în sectorul 2 ●

— Stimate tovarășe secretar Daneș, urmărind realizarea unui portret al sectorului 2 al Capitalei, vă propunem să începem prin localizarea lui. Aveți cu-
intul.

— Plasat în zona de nord-est a Bucureștiului, sectorul 2 e încadrat între Intercontinental, Calea Floreasca, Platforma Pipera, Șoseaua Fundeni, salba de acuri, Bulevardul Muncii, Calea Călași și, ca ultim reper mai important, trada Hristo Botev. Suprafața lui e de 3,25 kilometri pătrați. Administrativ-teritorial, numără 7 circumscripții M.A.N., 2 municipale și 71 de sector, cu o populație de aproape 400 000 de locuitori.

— Pentru marea majoritate a bucureștenilor, sectorul 2 înseamnă, întâi și întâi, Oborul, piața și magazinul „Bucur Obor”, așa-i?

— Firește, sectorul 2 înseamnă mult mai mult, dar Oborul rămâne una din ăritele sale de vizită cele mai reprezentative. E și normal ca lucrurile să stea așa de vreme ce piața și magazinul „Bucur Obor” sînt între cele mai mari în Europa. Prin recentă dare în folosință a unui tronson nou, peste 2 700 de producători își pot desfășura marfurile pe platoul pieței. La „Bucur-Obor”, unde media de vîrstă a lucrătorilor nu depășește 22 de ani, se înregistrează, zilnic, înzări de peste 4 milioane lei, acest olos comercial cu 112 unități aprovizionându-se în proporție de 70 la sută direct în industrie. Primăria sectorului 2 s-a reocupat și se preocupă îndeaproape de această zonă, de acest vad comercial al Capitalei, depunînd toate eforturile ca aprovizionarea cetățenilor, veniți din toate colțurile Bucureștiului și de mai departe, să decurgă cit mai bine.

— Ziceați că sectorul 2 înseamnă mult mai mult. Nu ne îndoiți, dar vrem să aflăm, concret, ce reprezintă acest mult mai mult?

— Un procent e, considerăm, cea mai merită introdusă: sectorul 2 contribuie cu o pondere de peste 20 la sută la producția industrială realizată a Capitalei. Ramuri de vîrf ale economiei naționale sînt bine reprezentate în sector, industria electronică, electrotehnică și tehnică de calcul fiind concentrată aici în proporție de 50 la sută. Sectorul are onturate 3 mari platforme industriale. Platforma Pipera-Băneasa, cu C.I.L. Pipera, I.P.R.S. Băneasa și întreprinderile Centralei electronicii și tehnicii de calcul. Platforma Obor, adică „Mecanică fină”, „Suveica”, întreprinderea de pompe Aversa”, cea de mase plastice etc. În firșit, Platforma Pantelimon-Brănești, care sînt amplasate cîteva unități unitate, „Acumulatorul”, „Neferalul”, I.A.M.N. I, mai spre centru, F.R.B., Postăvăria Tomăna, Filatura de lînă și așa mai departe.

— E limpede. Vorbeați despre cîteva unități unicate, cele din sfera metalelor eferoase, ne-ar interesa să știm care sînt, în linii mari, produsele unicate realizate în perimetrul sectorului 2. Există știfele de produse?

— Desigur, ba chiar ele sînt atît de multe și de variate, încît numai pentru le enumera am avea nevoie de o pagină de revistă!

— O aveți, tovarășe secretar, vă asaltăm.

— Unicele reprezentînd consecința loca-
că a profilării economice a sectorului
unele produse se fac numai aici, dar
e mai trebuie privite și ca un rezultat
strădaniilor oamenilor muncii din
sectorul 2 de a introduce rapid și pe
ară cit mai largă progresul tehnic. La
„Electronica”, bunăoară, a fost concepută
realizată nu demult, în premieră națională,
combină muzicală stereofonică,
cu radio, picup și casetofon. A
și întreprindere a livrat, recent, cele
nii televizoare color, precum și, pe
ia unei preocupări mai vechi, televi-
zare cu consum redus de energie. Aceste
arate consumă cu circa 100 wați mai
tîn decît tipurile fabricate în urmă cu
—3 ani. Se cuvine să includem pe lista
oduselor unicate sistemele de calcul și
hipamentele periferice, componentele
electronice active, contactoare și intrer-
toare automate cu capacitate mare de
pere. La „Electroaparataj”, întreprin-
dere cu rezultate remarcabile,
au asimilat, înainte de termen, cîteva
pere noi, între care pompa de spălare
parbrizului pentru „Oltcit”. Tot pentru
Oltcit” și tot în premieră națională, a
trat în fabricație de serie, la „Acumu-
torul”, o baterie de construcție moder-
ă, în monolit de polipropilenă, cu o ca-
citate de demaraj dublă față de bate-
le clasice. Mergem mai departe?

— Firește. La „Aversa”?

— Gama de pompe de la „Aversa” e
continuu diversificată, ea avînd să
spundă cit mai prompt necesităților
ului program de irigații și, totodată,
e celui energetic. Astfel, s-au asimilat,
aproape 3 luni mai devreme, pompele
ntre lichide antisepante și s-a trecut
elaborarea unor oțeluri aliate pe bază
te tehnologice originale. Centrul
cercetări în automatizată a realizat cel
ntil microcalculator programabil de
rou, avînd dimensiunile unei cărți, dar
memorie internă redutabilă, de 21 de

kiloocteți. O premieră tehnologică s-a
consemnat, nu demult, în cadrul Trus-
tului de construcții industriale și agro-
zootehnice, al cărui specialiști au pus la
punct o metodă nouă, eficientă, de fini-
sare la sol a acoperișurilor pentru hale
industriale mari. Un acoperiș de 1 000
metri pătrați, cîntărind 160 tone, a fost
ridicat și montat în numai 24 de ore,
timpul de execuție scurtîndu-se de 3 ori,
iar consumul de energie electrică redu-

loane lei, iar la producția netă, la 325.
La o mie lei producție marfă, cheltuielile
au fost reduse cu 9 lei față de plan. Pro-
ductivitatea muncii a crescut, față de sar-
cina planificată, cu 3 600 lei pe om al
muncii. Toate aceste rezultate, altele, de-
pășirea planului de investiții cu 35 mi-
lioane etc., au fost posibile numai în con-
dițiile unei bătaii susținute pentru des-
coperirea și promovarea noului, pentru
modernizarea continuă a fabricației.

Cu grijă față de oameni, cu dragoste față de țară

Interviu cu Liviu Daneș, secretar al
Comitetului de partid al sectorului 2

Fotografie de LIVIU MANECAN ■

cîndu-se, față de proiect, cu 25 la sută.
La „Mecanică fină”, și cu asta am inche-
iat, s-au realizat, în devans, filierele din
diamant pentru obținerea unor sîrme cu
diametre micronice, sculele necesare pro-
filării policristalelor din diamante sinte-
tice, barele de alezat cu precizie milime-
trică pentru mașinile de găurit etc., etc.
În rezumat, pe lingă toate aceste pre-
miere, unitățile sectorului 2 au asigurat,
pe primele 9 luni ale anului 1983,
suplimentări importante la o serie de
produse solicitate de economia națională,
cum, ar fi echipamente electronice,
mijloace ale tehnicii de calcul, pompe
centrifugale, produse macromoleculare de
bază, elemente de mecanică fină și op-
tică, aparate de măsură și control elec-
tronice, produse prelucrate din mase
plastice etc., etc.

— Ne-am lămurit. O precizare însă se
impune: cum se prezintă, la ora de față,
situația indicatorilor economici?

— În temeiul hărniciei și al seriozității
lor, colectivele de oameni ai muncii din
sectorul 2 sînt în măsură să raporteze
tovarășului Nicolae Ceaușescu, conduce-
rii de partid și de stat, realizarea anga-
jamentelor asumate, atît la producția
marfă, cit și la producția netă. Acționînd
cu o responsabilitate sporită pentru co-
ordonarea și îndrumarea întregii activi-
tăți economice, în spiritul unei înalte
exigențe comuniste, avînd mereu în față
exemplul viu de muncă și de viață al
secretarului general al partidului, tova-
rășul Nicolae Ceaușescu, în nenumărate
ocazii prezent în mijlocul colectivelor din
sector, formulînd prețioase indicații și
dînd orientări temeinice, realiste, în di-
recția unei dezvoltări multilaterale și
rapide, organele și organizațiile de partid
din sectorul 2 al Capitalei au reușit, în-
tr-o măsură mai mare, să mobilizeze oa-
menii muncii, drept pentru care s-au ob-
ținut, la zi, importante depășiri ale pre-
vederilor de plan. Astfel, la producția
marfă, depășirile se cifrează la 460 mi-

Exemple: în primele 9 luni ale anului
în curs, au fost aplicate peste 90 de teh-
nologii noi, avansate, intrînd în produc-
ție 360 de produse noi, dintre care 32
prevăzute în planul național unic de dez-
voltare. Urmare a eforturilor depuse în
vederea obținerii unei calități noi, supe-
rioare, puternicului detașament muncito-
resc al sectorului, condus și îndrumat de
comuniști, a înregistrat succese nota-
bile în ceea ce privește înnoirea rapidă
a producției. În ansamblul producției
marfă, ponderea produselor noi și re-
proiectate reprezintă, azi, 35 la sută, cu
5 procente peste sarcina planificată.

— Altcva, tovarășe secretar Liviu Daneș.
Funcționează în sector, alături de
7 centrale industriale, 5 trusturi de con-
strucții-montaj etc., și 20 de institute de
cercetare, proiectare și inginerie tehno-
logică. E limpede că, s-o numim așa,
„materia cenușie” e și ea, la nivelul
sectorului, bine reprezentată. Despre
această activitate de cercetare v-am in-
vita să ne vorbiți în continuare.

— Majoritatea institutelor la care vă
referiți au obținut, și în ultima perioadă,
izbinzi notabile. La I.C.S.I.T.E., de pildă,
au fost elaborate o serie de sisteme elec-
tronice destinate programului petrolier
și canalului Dunăre — Marea Neagră. La
I.A.M.N. s-au asimilat noi materiale în
vederea înlocuirii importurilor, iar la
C.C.S.I.T.S. s-au cercetat, proiectat și re-
alizat echipamente de testare automată a
componentelor electronice active. Exem-
plele ar putea continua. Adevărul e că,
prin introducerea tehnologiilor noi, mare
parte datorate institutelor de cercetare,
prin extinderea celor avansate, prin apli-
carea mecanizărilor și automatizărilor,
s-au înregistrat, la nivelul sectorului, im-
portante economii, 1 200 tone de metal,
10 500 MW oră, 15 500 tone combustibil
convențional etc. Toate aceste succese,
de care sîntem mîndri, nu ne împiedică
însă să afirmăm deschis că se putea
și mai bine, că se putea și mai mult.

Imobilismul și comoditatea unora, iner-
ția în ceea ce privește căutarea și pro-
movarea noului, au constituit, nu o dată,
tot atîtea frîne. Productivitatea muncii,
de pildă, a crescut cu 4,4 la sută. Față
de dotarea și capacitatea tehnică a uni-
tăților din sector, ea ar fi trebuit să
crească și mai mult, pînă la 10—12 la
sută. „Aversa” rămîne, repetăm, o întreprin-
dere de elită, dar lipsa de mecani-
zare a unor operații, și azi în stadiul
manual, i-a creat și-i creează multe greu-
tăți. În unele domenii, înnoirea produc-
ției, realizarea unor produse mai ușoare
etc., institutele de cercetare nu ajută în
suficientă măsură, operativ, unitățile
direct productive. Ciclul cercetare-intro-
ducere în fabricație e încă prea lung.
I.T.C. și întreprinderea de calcula-
toare, ca să luăm un singur exem-
plu, n-au găsit încă cele mai bune solu-
ții pentru asimilarea mai rapidă a cal-
culatoarelor cu capacitate mare de
operare și memorie. Din cauza
acestor neajunsuri, obiectivul de plan
la export n-a fost îndeplinit în în-
tregime. Mai sînt, de ce să ne ascundem,
și restanțe. Urmărind, ca obiectiv prioritar,
realizarea ritmică, integrală, a pro-
ducției fizice, dar și reprogramarea res-
tăntelor, ca sarcini de plan pentru pe-
rioda imediat următoare, Biroul Comi-
tetului de partid al sectorului, cu sprijinul
Comitetului de partid al municipi-
ului, a inițiat un sistem de urmărire
zilnică, prin grafice de produs, nomina-
lizînd responsabilii pentru fiecare produs
în parte, analizînd permanent rezulta-
tele, pentru a putea depista la timp orice
întîrziere și a stabili, concret, acțiuni pre-
ventive prin antrenarea tuturor factori-
lor, a întreprinderilor colaboratoare etc.

— Așadar, dincolo de dificultăți — unde
nu sînt dificultăți? — o sumedenie de
realizări remarcabile, pe măsura hărniciei
și competenței oamenilor muncii din
sectorul 2 al Capitalei. Să mergem mai
departe, stimate tovarășe secretar Daneș,
mutînd tema acestei discuții în dome-
niul edilitar. Ca peste tot în țară, ca
peste tot în București, și în sectorul 2
s-a construit și se construiește mult. Și
parcă, fie aceasta o opinie personală, mai
frumos decît în alte părți. Greșim?

— Poate că e numai o impresie. Sigur
e prima parte a afirmației: în perimetrul
sectorului s-a construit și se construiește
mult. Numai în acest an, vom preda
peste 3 500 de apartamente. Sistemati-
zarea e în curs de finalizare. Artere im-
portante au fost reconstruite sau moderni-
zate, Ștefan cel Mare, Colentina, Iancu-
lui, Mihai Bravu, Pantelimon și, mai re-
cent, Moșilor și Socului. S-a extins linia
de tramvai, pe plăci de beton. A fost
aprobat, la Bariera Vergului, un pasaj
subteran, menit să fluidizeze circulația,
destul de poticnîtă în prezent în locul
respectiv. Am demolat nu demult, se
știe, pe Mihai Bravu, tronsonul dintre
Matei Volevod și Iancului, vom ridica
acolo blocuri, dar nu orice fel de blocuri!
Le dorim cit mai confortabile, cit mai
frumoase, cit mai odihnitoare pentru
ochi. Am acordat și acordăm o aten-
ție specială rețelei de drumuri, zo-
nelor verzi, numeroase și întinse
în aria sectorului 2, gospodăriilor
anexă, amenajării salbei de lacuri. O se-
rie de întreprinderi, „Electroaparataj”,
„Mecanică fină”, „Aversa” etc., și-au
transformat spațiile disponibile în gră-
dini de zarzavat, aprovizionînd cantinele
muncitorești proprii cu produse proaspete
și ieftine. Pe malul Lacului Tei, de pildă,
am amenajat, în 1982, un strand public,
iar porțiuni de mal au fost încredințate,
în același scop, unor unități din sector.
T.C.I.Az. a realizat acolo, prin munca
patriotică a personalului, un spațiu de
recreere și odihnă de toată frumusețea,
cu plajă, terenuri de sport și așa
mai departe. I.I.R.U.C., C.I.L. Pipera,
„Granitul” etc. beneficiază, și ele, de
amenajări similare, oamenii muncii pu-
tîndu-și petrece cit mai util și mai plăcut
timpul liber.

— O ultimă întrebare: fosta groapă de
gunoi de pe malul Lacului Fundeni s-a
transformat, de curînd, într-o imensă
grădină; a cui a fost ideea?

— A fost o inițiativă a noastră, a secto-
rului. Ne-am propus, și am reușit, să
facem dintr-un teren viran, pe care se
depozitau gunoaiile, un teren folositor,
o grădină de legume, întinsă azi pe 40 de
hectare. Poziția era, datorită lacului,
propice irigațiilor. În întreprinderi, prin
deputați, în cadrul O.D.U.S., am aruncat
sămînța și ea a prins: cetățenii sectoru-
lui s-au pus pe treabă și, recent, acți-
unea a fost finalizată. Spre a sprijini
autoaprovizionarea, am decis să închiriem
loturile cetățenilor, contra unei taxe an-
uale. Nu ne vom opri aici. Urmă-
rim ca, pe teritoriul sectorului, să nu
rămînă nici o palmă de pămînt nefolo-
sită. În întreprinderi, în curțile oamenilor,
peste tot.

— Stimate tovarășe secretar, considerăm
că ne-ați ajutat să ne facem o imagine,
cit mai completă, despre munca și viața
oamenilor din sectorul 2 al Capitalei. O
muncă temeinică, o viață la fel. Vă
mulțumim.

Istoria noastră,
viața noastră

„Arma noastră este tăria neamului românesc”

● Ecouri și evenimente premergătoare Unirii ● Visul unei țări în cinci ipostaze ●

„Plebea este motorul care mișcă masa, inspiră îndrăzneală și nu cunoaște frîu”

„Va trebui să vină odată ceasul
când după mari suferințe ni se va
face și nouă dreptate”.

Zilele care au urmat creării Consiliului Național Central Român au marcat o accelerare fără precedent a procesului revoluționar în Transilvania. Sosise, în sfârșit, timpul când „toate națiunile și popoarele asuprite, nedreptățite și jupuite” își ridicau capul, manifestându-și dorința de dezrobire și fiind gata „să înceapă lupta cea mai crâncenă contra tiranismului care le-a sugrumat până acum” („Adevărul” din 27 octombrie 1918). Sarcinile naționale (lichidarea stăpînirii austro-ungare și unirea cu România) se împleteau cu cele sociale (lichidarea proprietății moșierești, o legislație muncitorească radicală, lărgirea dreptului de vot etc.). Forța principală a mișcării era reprezentată de mase. Ziarul „Românul”, organul Partidului Național Român, o spune foarte clar și frumos: „Plebea este motorul care mișcă masa, inspiră îndrăzneală și nu cunoaște frîu”.

La Arad, revoluția burghezo-democratică se declanșează cu putere.

Evenimente asemănătoare au loc la Timișoara, Lugoj, Caransebeș, Oradea, Cluj, Păgăraș, Sibiu, Brașov, Dognicea, Văhitea, Oena Dejului, în aproape toate localitățile Transilvaniei.

Concomitent se răscoală țărani. Iar flacăra revoltei lor se întinde pînă în cele mai îndepărtate cătune. Încă din vară un țaran trimisese ziaului socialist „Adevărul” o scrisoare în care avertiza: „Negre zile ducem noi cei de la sate... Apoi aceasta nu-i viață, ei robie... Dar va trebui să vină odată ceasul când după mari suferințe ni se va face și nouă dreptate. Așa nădăjduiesc”.

Nădejdea s-a împlinit, ceasul a venit...

Țara moților, locul atitor răscoale în decursul vremurilor. Țărani își fac singuri dreptate. Într-un document al timpului se arată: „Treziindu-se poporul, revoluția a spulberat administrația păcătoasă, exponenții ei au fugit, temindu-se de darea de seamă pentru mișcările de secol... Jandarmeria au fost pe cale pasnică dezarmați, căci poporul nu e aplecător de a mai suferi în mijlocul său pe cei ce au dus preoții și pe cei mai buni ai noștri în lanțuri și în bătăi”.

Consfătuire la Viena

■ VIENA, 31 OCTOMBRIE 1918. La mai puțin de 24 de ore de la constituirea Consiliului Național Central Român este organizată, din inițiativa lui, în restaurantul „Weigel” din Dreherpark o consfătuire a „ofițerilor și soldaților români din Viena”. Răspund apelului circa 100 de militari, care formează în aceeași seară „Senatul central al ofițerilor și soldaților români din Transilvania și Banat”. Sarcina Senatului era de a face ca „toți ofițerii și soldații români să steie neclintii în serviciul cauzei sfinte a națiunii române”.

DIN APELUL LANSAT DE SENATUL MILITAR CĂTRE TOȚI OFITERII ȘI SOLDAȚII ROMÂNI DIN ARMATA AUSTRO-UNGARĂ:

„Fiecare soldat român care se află la depourile (cadrele) din monarhie sau care se întore de la front este soldatul Comitetului Național Român și n-are să primească nici o poruncă de la străini și nici să depună jurământul decît pentru țara românească”.

Militarului român aflat sub faldu-rile tricolorului național i se cerea „să nu se lase jignit în sentimentele sale naționale, să nu împiedice însă pe ceilalți naționali enlocușoare în manifestările voinei lor naționale și în manifestarea drepturilor naționale și să nu jignească sentimentele naționale ale altora”.

Senatul militar român a fost recunoscut oficial de autoritățile austriece. Cînd o delegație se prezintă la generalul Ströger-Steiner, ministrul de război în guvernul austriac, acesta declară: „Noi nu putem sta în legătură cu Senatul militar român, dar recunoaștem Comitetul Național Român și, dacă acest comitet și-a constituit Senat militar, și noi îl recunoaștem. Noi vă recunoaștem pe dv. de reprezentanți ai Comitetului Național Român și de conducători ai Senatului militar român”.

În scurt timp, numai în garnizoana „Franz Ferdinand” din Viena și în lagărul militar Wiener Neustadt s-au concentrat peste 50.000 de militari români, care

în mai puțin de trei săptămîni au fost în mod organizat transportați în Transilvania. Aici, ei vor participa la întreaga activitate de pregătire a Marii Uniri.

Consiliul Național Central Român organizînd voința națională

■ ARAD, 2 NOIEMBRIE 1918. Din această zi își începe activitatea propriuzisă în orașul de pe Mureș Consiliul Național Central Român, avînd sediul în casa dr. Ștefan Ciceo Pop. De aici va fi condusă în perioada imediat următoare întreaga acțiune de organizare a românilor din Banat, Crișana, Maramureș și Transilvania. C.N.C.R. asigură o dezvoltare unitară luptei pentru unire a românilor din fostele teritorii habsburgice, el a fost unanim recunoscut drept singurul for politic competent să hotărască în problemele românești.

„Drapelul” (Lugoj) din 2 noiembrie 1918: „Noi avem astăzi un singur punct fix: Consiliul Național Român, singurul for competent după care trebuie să se orienteze întreaga suflare românească. Acest Consiliu are să ne dea avizul, are să facă toate pregătirile pentru organizarea voinței naționale. După avizul acestui Consiliu trebuie să se orienteze întregul neam”.

În comitate, în orașe, în sate, în tot teritoriul locuit de români sînt create în timp record comitete naționale locale.

■ BEIUȘ, 3 NOIEMBRIE 1918. În mod spontan, românii se adună în localul Casei Române și aleg Consiliul Național Român. Este adoptată următoarea rezoluție: „Românii din Beiuș, în adunarea lor ținută la 3 noiembrie 1918, orele 12 a.m.,

pe baza dreptului de a dispune liber asupra sa fiecare națiune — drept recunoscut și de Consiliul Național Maghiar regnicolar — au constituit Consiliul Național Român ca organ al Comitetului Executiv al Partidului Național Român.

Consiliul Național Român salută Consiliul Național Maghiar din loc și pînă la alte orientări, ce le va primi de la Comitetul Executiv al Partidului Național Român, îl va sprijini în susținerea ordinii și în asigurarea rezolvirii neconturbate a afacerilor publice”.

■ ALBA IULIA, 4 NOIEMBRIE 1918. Este format Consiliul Național Român, care preia în minile sale întreaga administrație a comitatului Alba Inferioară. Toate consiliile din acest comitat urmau să primească informații și îndrumări numai de la C.N.R.

■ SIGHIȘOARA, 5 NOIEMBRIE 1918. Întruși într-o Adunare populară româniei „decid unanim următoarele:

1. Salută cu bucurie Consiliul Național Român și exprimă aderența și credința neștrămutată — declarînd că în comitatul Tîrnava Mare s-a constituit Consiliul Național Român, al cărui scop este:

a) a întreține legătura cu Consiliul Național Român Central al poporului român din Ungaria și Transilvania;

b) a executa decisiunile acestuia și
c) a mijloci legătura acestuia cu forurile sau factorii locali străine de Consiliul Național Român.

2. Consiliul Național Român stă pe baza liberei decizii a sorții poporului românesc și e întru toate supus Consiliului Național Central — care are să decidă singur în toate afacerile politice — fără să altereze libera decizie a poporului, din care numai absoluta independență națională și politică poate urma.

3. În ce privește ordinea publică amenințată de stările anormale de azi, Consiliul Național Român se declară gata a conlucra cu factorii străini sau asemuitori ai concetățenilor noștri de națiune maghiară sau săsească, spre asigurarea vieții și avutului tuturor cetățenilor comitatului, precum și a tuturor concetățenilor ungari sau transilvăneni”.

■ CARANSEBES, JOI, 7 NOIEMBRIE 1918. Pe la orele 6 seara, cînd începuse

deja să se însereze, are loc „în sala cea mare a magistratului orașenesc o impozantă adunare națională, pentru a se pronunța în fața situației politice schimbate. Sala era în înțelesul strîns al cuvîntului arhiplină de români din Caransebeș și jur (...) Mîndrul drapel tricolor adumbrea mulțimea”. Iau cuvîntul mai mulți oratori. Unul vorbeste „despre scopul intrinsec și despre folosirea în mod demn a libertății noastre naționale”. Altul „expune luptele și străduințele neamului românesc în cursul celor trecute vremi”; propune apoi ca adunarea să jure credință neclintită Consiliului Național Central „unicul for chemat a conduce treburile obștii românești” și să formeze un sfat național. Cu aclamații, propunerile sînt primite. După care se formează „un convol nesfîrșit” care defilează prin oraș, cîntînd „Trei culori”; pe frontispiciul magistratului orașenesc este arborat drapelul roșu-galben-albastru.

În multe localități în care existau consilii naționale maghiare sau germane, aceste stabilesc relații de colaborare cu consiliile naționale românești. La Oradea această colaborare a fost dezbătută în mod principal. Consiliul Național Român a delegat șase reprezentanți, care împreună cu un număr egal de reprezentanți ai Consiliului maghiar au format un Comitet Executiv al celor două consilii comitatense. Acest comitet avea atribuții largi în domeniul aprovizionării, igienei publice, asigurării sociale, bugetului etc. De asemenea, la Tirgu Mureș, Consiliul Național Maghiar, condus de profesorul Antalffy, s-a orientat spre colaborare cu Consiliul Național Român. Spiritul de colaborare a îndrumat și activitatea Consiliului Național Maghiar din Arad. La Cluj, dr. Kertész Jenő a organizat o grupare de opoziție față de acțiunile soviniștilor ale lui Apáthy și a contribuit la eliberarea deținuților politici români.

Concomitent cu organizarea consiliilor naționale românești s-au înființat și gărzi naționale, formații paramilitare care acționau conform ordinilor C.N.C.R. Primele gărzi naționale apar spontan, fiind creații ale maselor cuprinse de revoluție.

■ 6 noiembrie 1918. Consiliul Național Central Român adresează militarilor și civililor un APEL în care pune oficial problema generalizării instituției gărzilor naționale pe teritoriul întregii Transilvanii:

„Fiecare soldat român, dezlegat de jurămintul dat împăratului, are libera voie să intre în garda națională română, să poarte simbolul mîndru al suveranității lui naționale, tricolorul, și este supus numai și numai Consiliului Național Român... Fraților români! Consiliul Național Român se adresează către voi și vă cere următoarele lucruri: 1) Dați mîna toți cei buni și cinstiți, fără deosebire de neam și lege și susțineți ordinea, apărați viața și avutul oamenilor; 2) Primiți cu încredere bărbații trimiși de Consiliul Național Român între voi cu scopul de a vă lumina și ajuta; 3) Constituți-vă imediat în gardă locală, în care poate fi primit fiecare om de cinste, fără deosebire de neam și lege”.

■ ARAD, 11 NOIEMBRIE 1918. Se organizează conducerea centrală a gărzilor naționale cu sediul la Arad. La ședința de constituire participă din partea C.N.C.R. Ștefan Ciceo Pop: „Voi sinteți chemați în primul rînd să susțineți și să restabiliți ordinea. Cînd ordinul C.N.R. vă trimite pe la satele românești, să mergeți ca frate la frate, ca luminătorii și voitorii de bine al poporului.”

Poporul nostru este cumințe și blind... Coboriți-vă la el, luminați-l, ridicăți-l și veți vedea că este demn de libertatea și drepturile cîștigate. Spuneți-i că după tea suferinți i se va face dreptate; promiteți-i că tot ce a îndurat i se va răsplăti, că i se va împărți pămînt, că fiecare om muncitor va fi împărțit de bogățiile pămîntului.

Explicați-i că dușmania între popoare nu mai are rost, deoarece libertatea, frățietatea și egalitatea sînt comori comune. Dușmaniile ce se fac și acum provin din neștiință, pentru că cei care se răfuiesc sînt îndemnați tot de un cuget și o dorință și dacă s-ar cunoaște unii pe alții și-a da mîna ca frații.

Băgați de seamă fraților, că cu domni de ieri nu putem lucra împreună. Ei nu se știu împăca cu soarta, să abzie de puterea asupra noastră de azi pe mîine. E au dispus de o organizație de 60 de ani și numai azi înțelegem rostul dărilor plătite, după ce am văzut că Austria, cu toată putrețea ei, a rezistat 4 ani în contra atacurilor puternice, bazată numai și numai pe teroare și pe teaurul imen de război [...].

Noi vrem o înțelegere frățească cu toate popoarele. O vrem și cu poporul maghiar democratizat. Nu avem arme, nu avem mașini puternice de război, arma noastră este tăria neamului românesc [...]. A doua zi, comanda supremă a gărzilor naționale dă ordinul nr. 1 prin care stabilește modul de organizare și sarcinile gărzilor naționale.

I. CALAFETEANU
I. BULEI
C. BOTORAN

Trei psalmi politici

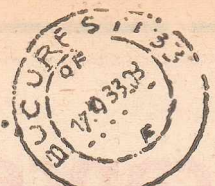
oamenii sînt ca și stelele nu se sting niciodată
ei se continuă unul în altul cum se continuă
pasărea-n cîntec
planeta însăși e o stea de pămînt peste care iarba
izbucesc ca un foc
vă spun toate acestea ca și cum aș striga într-o țevă de tun
opriți oamenii să moară de foame la porțile hanbarelor pline cu praful de pușcă
opriți oamenii să moară de foame
opriți visele voastre să moară de foame

tata tinea în podul casei noastre un cal
în fiecare seară calul se urca pe acoperișul de țigla
apoi se inhăma la cite un asfințit
plimbîndu-l încoace și-neolo pe cer
că pe-o căruță cu fin

bunieu-meu a dus într-o zi casa la țîrg și a vindut-o
cărămidă cu cărămidă
grîndă cu grîndă
spre seară i-au mai rămas doar podelele
le-a întins pe tarabă pe toate una lingă alta
le-a netezit le-a lustruit
le-a făcut ca noi și le-a lăsat mai leștin
cine cumpără cine cumpără
între timp a venit noaptea și i-a strigat de departe
de cum l-a văzut
să trăiești bătrîne
sărut-mîna i-ar fi răspuns bunieu
ocupat cu marfa lui
șterge-o i-ar fi strigat noaptea
e rîndul mea

mal țîrziu a ajuns acolo o doamnă cu o valiză
ea a cumpărat podelele pe bani buni
apoi a trecut granița
stringînd la piept valiza
plină cu această
marfă de contrabandă

LELIA MUNTEANU

flacăra piața scînteii nr.1 cp 4112
bucurești

ref.32/4 timișoara 12 217 29 15 1745

primul motor diesel rotativ funcționează stop.premieră mondială

ing.roșiu iosif str.cluj 13 timișoara 3

col 1 4112 13 3 1805 1825+ lo4o2nb33r. 71111te ti r.

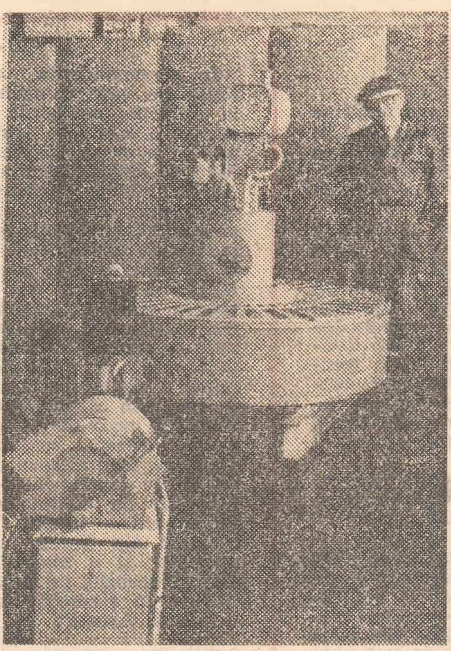
**Două moduri
de a privi motorul:
a-l inventa și a-l iubi**

Motorul diesel rotativ există!

Cu primul avion zburam la Timișoara. Am căutat casa cu numărul 12 de pe strada Cluj și am sunat la poartă. Inginerul Roșiu ne-a deschis și ne-a poftit înăuntru. A ținut puțin ciinele, pînă am putut intra. Discuția s-a legat repede. Ne-a arătat un mic dosar, cuprinzînd tăieturi de articole scrise despre el și despre motorul pe care l-a conceput, majoritatea apărute în revista noastră: 4 mai, 31 august, 16 noiembrie, 30 noiembrie și 7 decembrie, toate în 1978. De atunci încoace, nimic altceva! Ce s-a întimplat, în fapt, între timp?

— Mi s-o împlinît un vis de peste 50 de ani! Asta am și vrut, cu motorul: măcar să-l găt, să-l găt și gata...
— Si, i-ați... gătat?
— Apăi, eu zic că da, chiar ieri! I-am pus oficial în funcțiune. Păcat că n-a fost nimeni să-l vadă! Eu zic că a fost premieră mondială.
— Motoare diesel există de multă vreme, iar rotative de asemenea — Wankel-ul de exemplu...
— E adevărat, însă al meu e cu totul deosebit. Dealtfel, eu am un principiu: dacă vrei să faci ceva nou, atunci să faci ceva cu totul nou, care să nu mai existe în nici un fel, nu doar îmbunătățiri la cele vechi. Pe unde am intrat eu e un drum cu totul necunoscut, foarte departe de motorul clasic cu ardere internă.
— Am înțeles că vizați la el de vreo 50 de ani. Cum, adică?
— De cînd mă băgasem ucenic, ca să les sofer. Era în '931, iar pe atunci un motor era o raritate. Cînd l-am desfăcut prima oară m-a și surprins că pistonul vine de sus în jos, în mișcare liniară și n-am înțeles ce rost are, fiindcă restul mișcărilor sînt rotative. M-am gîndit atunci că o să învăț și o să ajung să fac chiar eu unul nou, asta a fost în cele din urmă ca o psihoză, ceva care m-a urmărit mereu. Am devenit apoi inginer, am lucrat în mai multe locuri, dar abia prin 1960 am ajuns să prezint brevetul unui motor termic cuplat cu un compresor, un minicompresor de fapt. După 18 ani am văzut într-o revistă de specialitate că englezii inventaseră un astfel de minicompresor, iar nouă nu ne rămînea decît să cumpărăm de la ei!
— Cum ați ajuns la motorul rotativ?
— Mă gîndeam, cum am spus, de mult la el. Întîi am încercat să fac unul mic

de tot, folosind sistemul cu cilindru și piston clasic. Am propus invenția în 1968 și, timp de 5 ani m-am tot luptat, însă la O.S.I.M. s-a hotărît în cele din urmă că aceasta nu-i o invenție. Dar nici eu nu m-am lăsat. Cum tocmai mă pensionasem, am făcut o convenție cu nevasta: uite, i-am zis, toată pensia e a ta, iar eu lucrez cu o jumătate de normă, dar banii ăștia nu te interesează de ei! Cu ei fac motoare. Am făcut vreo 3. Nu m-a crezut însă nimeni, doctori, ingineri au zis că nu-i decît o utopie, că-l mîncîcă dacă merge! Al patrulea a explodat la pornire, aici, în pivniță, dar eu am știut atunci că sînt pe drumul cel bun. Motorul mergea cu 15 000 de ture pe minut, însă motorul de agrenare nu ajungea decît la 500, devenind o frînă. Din 1974, practic în fiecare an am făcut cite un motor nou, iar în 1977 pe cel care a explodat la pornire. Atunci, m-am apucat mai dihai. N-am folosit decît ce există pe la noi, cilindri și pistoane de Mobra, biciclete, tot cit 6 din fiecare. L-am terminat în 1978, în 13 ianuarie și l-am pornit, cu greu, dar pînă la urmă l-am pornit. Am anunțat O.S.I.M.-ul, dar n-a venit nimeni. Într-o zi a venit Adrian Păunescu, am pornit motorul, l-a văzut, și a zis „curios, face ca o mașină de cusut, nu ca 6 motoare, cite sînt înăuntru!” Tot dînsul m-a întrebat de ce nu-l fac diesel. Mai tîrziu a venit și directorul de la „motoare termice” și a vrut să-l punem pe bancul de probe. Stai, dom'ne, i-am zis, că ășta e ca un copil abia născut, dumneata vrei să fie ca un boxer de categorie grea?
— A costat ceva motorul, nu-i așa?
— Vreo 50 000. Nevasta și-a cam dat seama că-i lipseau bani din casă și

se-ntreba dacă nu am luat-o pe drumuri greșite. Măcar să știu că vindeam casa, dar nu renunțam la idee...
— Totuși, pînă la urmă oficialitățile, specialiștii au acceptat ideea dumitale. Se întimpla în 1978, la sfîrșitul anului, nu-i așa?
— Da. S-a hotărît să facă și I.N.M.T.-ul unul aproape identic, la Electrojimis. L-au dus pînă la 1 750 de ture pe minut, dar au ajuns la concluzia că nu dă rezultate și nu este de recomandat continuarea experimentului. Părea că totul s-a încheiat.
— Dar...?
— L-am avut aici, în conducerea județului, pe tovarășul Radu Bălan, actualul prim-secretar la Hunedoara, care m-a ajutat enorm. Tov. Roșiu, îmi spunea, de ce nu faci dumneata unul diesel? Mi s-au creat condiții de lucru la U.M.T. și în fiecare dimineață făceam drumul, vreo 6 km,

pe bicicletă pînă acolo. Motorul ajunsese la 2 200 de ture. Dar m-am apucat să proiectez altul, cel diesel. Pe scindura de călcat a nevastei, pe ea am desenat, vreo 3 luni. Eram în 1980. S-a găsit apoi și modalitatea de finanțare a lucrării și ne-am apucat să-l montăm. L-am montat și l-am demontat de 25 de ori! În fine, a durat vreo 3 ani. În 5 mai, anul acesta, a fost gata — însă n-am putut să-l pornim.
— Cum așa, pînă nu era gata?
— Au venit să-l vadă toți specialiștii din Timișoara, motorisții de diesel de la mai multe întreprinderi, și de la Politehnică au venit, l-au examinat și toți au zis că e bun, trebuie să meargă. Dar nu mergea.
— Și ce ați făcut?
— Am ținut cu tot dinadînsul să văd și eu, cu ochii mei, un motor în doi timpi, să-l pot desface și să-l exaaminez. S-a găsit unul la C.F.R. și atunci am văzut unde am greșit. Este o lege, legea similitudinii, dar ea nu e scrisă nîcieri, n-o veți găsi în nici un tratat de specialitate, toți o țin secretă. Totul se face prin copiere. Legea e o ecuație de gradul trei. Așa că, vineri trecută, tot într-o zi de 13!, am izbutit să pornim motorul. Cînd am ajuns acasă, i-am strigat nevastei „Eureka!”
— Ce avantaje prezintă acest motor în doi timpi, fără vibrochen, cu 6 pistoane așezate „în stea”?
— În primul rînd că el nu mai are „timpuri morți”, momente zero în cursa pistoanelor și în felul acesta energia cinetică a pistoanelor și 27 la sută din cea a bielei nu se mai pierde, cum e cazul cu motorul clasic, în patru timpi. Ei bine, această energie, care nu se mai pierde, e de 15 pînă la 20 la sută din puterea motorului. Gîndiți-vă și dumneavoastră, un randament mai mare cu 15—20 la sută! În rest, motorul e simplu de construit, cu 35—40 la sută mai economic decît cel clasic, e silențios, nu tremură, așa zice că e un motor ideal pentru vapoare, locomotive, tractoare și camioane.
— Din cite am văzut, v-ați apucat din nou să trimiteți telegrame. A răspuns pînă acum cineva?
— În afară de dumneavoastră, nimeni. Așteptăm.
DUMITRU GRAUR

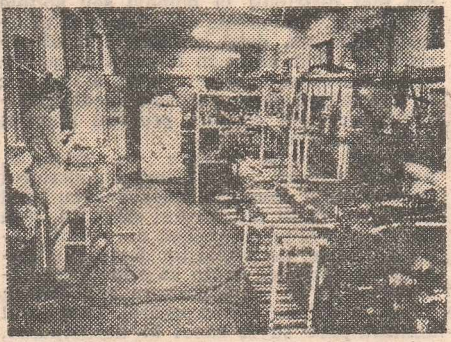
Pe șoseaua care leagă capitala bînăreană de Arad, mai precis, pe strada Mișcel din Timișoara era în urmă cu 15 ani un loc viran, unde bălăricile și gunoaietele erau la ele acasă. Tot în acea vreme, zeul automobil se instala din ce în ce mai acaparator pe șoselele țării, motiv ce a determinat un grup de entuziaști ai motoarelor cu ardere internă să se gîndească să pună piatra de temelie a unui atelier pentru repararea și întreținerea mașinilor. Prea multă experiență nu avea de așteptat să fie, în schimb era suficient entuziasm. Și s-a pornit la lucru creîndu-se primul atelier service dotat mai mult cu entuziasm decît cu scule. Plan lunar 12 000 lei.
Printre tinerii înflăcărați se afla un proaspăt inginer, posedat de demonul numit automobil, venit aici cu pasiune, dar și cu un avansat nivel al cunoștințelor tehnice, care și-a asumat riscul de a conduce micul atelier, angajîndu-se față de sine să-l dezvolte, să-l modernizeze și să-l facă cunoscut. Anii au trecut, dar odată cu anii micul atelier de altădată s-a dezvoltat de o asemenea manieră, încît astăzi este de nerecunoscut. Și, pentru că sîntem în domeniul cifrelor, este bine să arătăm că planul lunar este acum de 40 000 000 lei. Comentariile ni se par deosebite.
Cu aceste informații am bătut la ușa conducătorului Dacia-service-ului din Timișoara, tovarășul Waldemar Zawadzki, care nu este altul decît tînărul inginer de acum 15 ani, rămas în fruntea plutonului acestui colectiv.
Telefon, telefon, telefon, scrumiere, diplome, în mijlocul lor un om trecut de prima înerețe, mercu cu țigara în mînă, superpollicitat. Vorbește rar, direct, aparent leștins și bine dispus. Cît timp vorbește a telefon desenează, semn al unei nervozități excesive pe care, spre fericirea lumnealului, o transmite prin linia colii de vîrtel.
— Cum vă este viața, tovarășe Zawadzki?
— Este o întrebare cel puțin bizară, pentru că viața e așa cum ne place să o proim. Vedeți, eu muncesc foarte mult, peste 12 ore zilnic, dar fac lucrurile cu plăcere și, deci, nu prea sînt obosit. Trebuie să știți că răspund și mă ocup direct de destinul unităților Dacia-service din județele: Bihor, Arad, Caraș-Severin, Hunedoara și, bineînțeles, Timiș.
— Nu e mult? Cînd le puteți cuprinde pe toate?
— Iar o întrebare bizară. Mult, puțin asta este. La celelalte județe mă deplasez după un anumit grafic, în rest lucrez cu oamenii.
— Iată, sînteți conducător de amar de agne. Vreau să cred că viața nu v-a

întîmpinat numai cu petale de trandafir și că, precis, în afara greutăților inerente s-au mai găsit niște circotași. Cum ați dus corabia?
— Eu am un principiu. Să muncesc serios, să nu aplec urechea la tot felul de prostii și să nu țin cu dinții decît la un singur lucru: cinstea mea. Or, cinstea mea a rămas neîntinată, cu toate că tentații au fost.
— Fiți mai explicit, vă rog.

la care mărturisesc că nu prea m-am gîndit. Trebuie să vă spun că există peste tot o curățenie exemplară, demnă de invidiat, dar tot cîntîst vă declar că nu am înțeles de ce ați trecut spre mica industrie. Nu riscați să pierdeți specificul?
— Să luăm lucrurile pe rînd. Sîntem doar în deceniul nouă, care pe lângă necazuri ne-a adus și binefaceri. Mecanicul care e murdar pînă la cot aparține altor vremuri. Avem condiții să lucrăm, alor

tradiția în meserie e un lucru care nu se dobindeste cu ușurință. Apoi, prima mașină fabricată la Pitești, Dacia 1100, era o mașină testată îndelung de cei de la Renault. Ca un amănunt, vă informez că atunci cînd Renault a lansat tipul 1100, au înzestrat 150 taximetriști din Paris, care aveau datoria zilnică să comunice fabricii nemulțumirile lor. Așa se explică de ce tipul 1100 a fost atât de reușit. Dacia 1300 a fost luată de pe planșetă, numai cu probele de pistă, ceea ce înseamnă foarte puțin. De unde micile și marile neajunsuri. Sînt încredintat că în curînd vom face mașini perfecte. A nu se neglija că, de ani buni, exportăm produsele fabricii din Pitești. Or, să cucerești piața mondială într-un domeniu precum e cel al mașinilor nu este un lucru chiar foarte ușor.
— Mergeți mult peste hotare. Faptul că vorbiți perfect 3 limbi vă facilitează enorm asemenea deplasări. Bănuiesc că în afara problemelor curente căutați să aflați noutățile în materie. Suneți-mi, ați aplicat ceva din cele văzute?
— I-auzi întrebare. Altfel ar însemna că degeaba călătorim. Mai subliniez o dată că în materie de auto noi nu am avut tradiție. Este un adevăr pe care nu avem de ce-l ascunde. Vreau să știți un amănunt, și anume, că tot ce am aplicat, am trecut mai întîi prin filtrul nostru, în sensul că am selectat, aplicînd doar ceea ce ni se potrivea. Și bine am făcut! Nu uități că mereu trebuie să fim în pas cu vremea, căci în meseria noastră progresele sînt vizibile cu ochiul liber. Datorită S.D.V.-urilor azi o mașină se revară în citeva ore, în loc de citeva zile. Poate mai abtîr ca oriunde, la noi tehnica își sună, zilnic, cuvîntul. Dacă nu știm să ne replem, să primim munca cu un ceas mai devreme, toată strădania noastră se poate da peste cap.
— Normal ar fi să abordez și probleme legate de celelalte unități județene pe care le coordonați, dar cum nu am fost pe acolo îmi vine mai greu.
— Să știți că la Timișoara este cel mai mare service din țară, deci cele mai multe probleme aici se pun. Aici intră zilnic pînă la 400 de mașini.
— În cei 17 ani de cînd sînteți conducător, ați avut și bucurii și necazuri. Important este că unitatea etalon, deci service-ul din Timișoara, vă multumeste. Vă întreb, ca un om călătorit, acest service este competitiv pe plan internațional?
— Această unitate, și nu numai ea, poate lucra perfect în orice capitală europeană.
DAN BIRLADEANU

La service, la Zawadzki

— Munca noastră este o muncă a tentațiilor și, ca să fiu sincer, acestea au un curs invers: vin de la client spre noi. Acest lucru nici nu am încercat să-l stăvilesc, căci mi-ar fi fost imposibil. Altfelva am căutat: să stăvilesc necinstea. Și cred că am reușit. Vă mărturisesc că, nu o dată, m-am pomenit cu picul pe birou. Dacă acest lucru mi s-a întimplat mie, ce trebuie să cred că se întimplă în atelier? Există și o explicație. Devenim confidenți fără să vrem.
— Explicați, vă rog.
— Unul dintre soții, sau copilul, ciocnește mașina. Mama, tata, soțul sau soția nu trebuie să știe adevărul. Totul trebuie făcut repede și perfect. Atunci începe corupția. Nu ați observat că, în general, oamenii amînă chiar lucrurile de primă urgență, repararea mașinii însă nu, de parcă toată viața lor ține de automobil. Ce vreți, mașina a pus stăpînire pe noi! De aici încolo munca noastră trebuie analizată.
— Abordați o idee nouă pentru mine,

ierțați-mi eufemismul forțat, cu halate albe. Asta e prima problemă. Apoi, vom putea avea muncitori de înaltă ținută morală numai atunci cînd vor lucra la un loc atît cel ce făuresc piese, cit și cel ce repară mașini. Această împletire de specialități este excelentă. Apoi, mai este un lucru. Dacă știm să facem mașini, apoi să facem singuri și piesele de întreținere, așa ne învățăm partidul. Așa și facem.
— Prin excelență sînteți o unitate care de la intrare vă definește profilul. Din păcate oarele sparte le plătiți dumneavoastră, căci toate problemele autoturismelor fac obiectul muncii dumneavoastră. Pentru că jucați tenis, permiteți-mi o bucată: unul servește și altul are avantajul.
— Adevărul este pe la mijloc. Noi facem parte din aceeași mare familie românească a făuritorilor de automobile cu cele bune, dar și cu cele rele. Trebuie reținut un lucru: atunci cînd am purces la fabricarea de mașini, am pornit oarecum de la zero, într-o regiune unde cheia, patențatul și șurubelnița nu aveau tradiție, or,

Chemăm în judecată cancerul

● Toate energiile, toate ideile trebuie unite în lupta împotriva „bolii secolului” ●

Să învățăm să alergăm!

Ar trebui să se știe că între practicile care pot menține o viață rațională este și alergatul. Până în prezent au fost scrise multe articole despre importanța alergatului, însă din ele nu am desprins cu claritate de ce trebuie să alergăm și cum. Or, se știe, până nu înțelegi de ce trebuie să faci ceva nu poți face bine.

În acest scop, voi încerca, în virtutea unei experiențe bogate, să lămuresc câteva lucruri, și poate și alți practicieni vor dori să-și exprime punctul de vedere.

Alergatul prezintă câteva mari avantaje: 1. diminuează stresul; 2. reglează digestia; 3. acționează circulația sângelui; 4. masează talpa dacă se alegea desculț sau cu încălțăminte cu talpă din produse naturale; 5. elimină toxinele prin transpirație; 6. reglează amplitudinea și frecvența respirației; 7. diminuează sau chiar reduce consumul de medicamente; 8. contribuie la slăbire dacă se învață, în același timp, cum și ce trebuie, să se mănince.

Cum trebuie să ne îmbrăcăm și să ne încălțăm în timpul alergatului?

Îmbrăcămintea și încălțăminte trebuie să fie comode și să fie realizate din materiale naturale, în special cele care vin în contact direct cu pielea (ciorapi, maiouri etc.).

1. Îmbrăcămintea este bine să fie tricotată deoarece favorizează evacuarea apei și a toxinelor volatile ce apar în timpul alergatului. Pe această cale aș atenționa părinții și bunicii care au obiceiul de a înfolia copiii cu îmbrăcăminte care nu permite o aerisire bună a corpului. Îmbrăcămintea sintetică și încălțăminte cu talpă din cauciuc sau produse chimice produc electricitate statică prin frecare. Corpul se încăcă până la 1.500 Volți (din relațiile unor cercetători) din cauza izolării de pământ.

În viața de toate zilele folosim, din ce în ce mai mult, sub diferite forme, îmbrăcăminte și încălțăminte din materiale sintetice sau chimice. Atunci când ajungem acasă, trebuie să ne descărcăm de electricitatea statică prin introducerea picioarelor și miinilor în apă rece, timp de un minut. Și mai bun ar fi un duș rece, dar scurt.

2. Pentru cei ce alergă este bine de știut ca la terminare, dacă nu sînt în apropierea casei, să aibă pregătite schimburi uscate și să le îmbrace imediat. Acasă, trebuie să-și frecioneze tot corpul, inclusiv capul, cu o bucată de țesătură de in sau bumbac muiată într-o soluție formată din jumătate apă rece, jumătate oțet de mere (300 ml.). Acest amestec are proprietatea de a dizolva toxinele așezate la suprafața corpului, menținînd totodată aciditatea dermică necesară. Dacă avem condiții, după o jumătate de oră se face un duș scurt cu apă rece, așa cum am arătat mai sus. Nu se vor folosi apa caldă și săpunul deoarece alcalinizăm pielea. Acestea se vor folosi la baie generală, care ar fi bine să se facă de două ori pe săptămână, la o baie cu abur (sau saună). Și după o asemenea baie este bine a se freciona corpul cu soluția de mai sus + apă + oțet).

Cum trebuie practicat alergatul?

Alergatul trebuie practicat obligatoriu cu gura închisă, inspirația și expirația făcîndu-se numai pe nas. Alergînd cu gura deschisă ne putem îmbolnăvi căile respiratorii (laringe, faringe, amigdale), în special în sezonul rece.

(Va urma)

VALERIU POPA ■

Serul dr. D. Ranetescu

Un dosar închis?

Așezînd cancerul pe banca acușării și chemînd martori în acest proces pe toți cei care au, ori cred că au, ceva de spus în legătură cu unul din cei mai necruțători dușmani ai vieții, revista „Flacăra” revine cu propriii săi luptători, pe care nu l-a abandonat, de fapt niciodată, lăsînd numai celor în drept să decidă un răgaz mai lung ori mai scurt.

În cazul serului dr. D. Ranetescu situația prezintă o anume și tristă particularitate: popularul medic prahovean nu se mai află printre noi (așa cum „Flacăra” a informat, pe larg, la timpul potrivit), însă moștenirea sa nu s-a risipit în cele patru vinturi, deși, poate, unii au crezut că destinul medicamentului și al omului care l-a creat se vor suprapune, făcîndu-i să dispară în același timp. E drept că, atunci cînd am întrerupt ceea ce putea să pară „o campanie” nu am intenționat altceva decît să acordăm un răgaz celor în miinile cărora se găsea soarta serului (și poate și a unor pacienți). Cine va străbate comunele și satele prahovene, mai ales pe acelea din zona Vălenilor de Munte, poate întîlni oameni care au fost tratați cu peste 20—25 de ani în urmă de dr. Ranetescu și care se simt bine. Și aceștia pot fi martori în „procesul” cancerului și le așteptăm depoziția... Din partea Institutului pentru controlul de stat al medicamentului și cercetării farmaceutice, de la care solicitasem, cu ani în urmă un răspuns, n-am primit nimic. Am aflat totuși că la Centrala medicamentului, mai exact spus la Laboratorul de electrografie și inginerie aplicată, cercetările au continuat. Aici am putut găsi toate actele din ultimii ani, privitoare la serul căruia i s-a dat o denumire comercială (pe care o vom folosi în continuare) și anume „OPRIMER”. Șeful acestui laborator, dr. inginer Traian Ștefănescu, ne-a pus la in-

demînă întregul material și a răspuns, cu obiectivitate, unor întrebări.

— Din luna iunie-iulie a acestui an, nu am mai distribuit la bolnavi sau spitale OPRIMER. Traversăm o perioadă de stagnare, normală, după părerea mea, deoarece, de pildă, chiar în luna iulie, conducerea centralei noastre a avut o întîlnire cu specialiștii de la controlul medicamentului, încheiată cu un protocol înaintat Ministerului Sănătății.

Venînd vorba despre un protocol, ne-am amintit că însuși inventatorul Oprimer-ului semnase, împreună cu unul dintre adjuștii ministerului sănătății, încă din anul 1979 un asemenea document (de-pășit, firește, de dispariția doctorului Ranetescu, deoarece acolo se stipula că experimentele se vor desfășura sub direcția sa supraveghere și îndrumare). Deși actual amintit pare să fi căzut în desuetudine, iată însă că LEBA și centrala care-l țutează și-au continuat investigațiile.

— Desigur, la nivelul nostru, ne spune inginerul Traian Ștefănescu, deși am dispus, la un moment dat de serviciile a patru medici, nu am putut suplîni, cu toate eforturile depuse, rigurozitatea unor cercetări clinice. De ce? Pentru că, de pildă, unii solicitanți și-au dat adrese inexacte, alții au omis să ne anunțe dacă s-au mutat, dacă le-a folosit preparatul și așa mai departe. Iar alții, l-au comercializat, pur și simplu.

— A existat, după știința noastră, un lot care a aparținut centralei medicamentelor.

— Exact. Iată aici dosarele respective, cu fișele întocmite după toate legile medicinei. Era vorba de 80 de persoane. Dintre acestea, unele au decedat, altele au întrerupt tratamentul, n-au mai trecut pe la noi. Pe aproape toți i-am căutat, prin doctorii care au lucrat în această direcție dar fără a le putea da de urmă. A fost un risc asumat...

În paralel, LEBA a reușit (nu fără dificultăți, mai ales la Clinica de oncologie de la Cluj-Napoca) să infiltreze Oprimer-ul în câteva unități medicale cu profil universitar: Clinica de oncologie din Cluj-Napoca, Spitalul Militar Central din București, Spitalul de recuperare din

În 1982, Turbatu Gheorghita a luat tratamentul Voinea, trecînd și dinna prin filtrul interdicțiilor, al denaturărilor, așa cum ați descris în revistă. Totuși, erupția masivă în zona gitului și a pieptului s-a produs, Pustule purulente mai mari sau mai mici, cu miile, unele în erupție, altele în vindecare, aduceau la suprafață o substanță alb-purulentă. Fără vreun rost anume, am recoltat produsul purulent și l-am însămintat pe mediul de cultură AABTL (mediul de creștere a multor tul-pini bacteriene). Curios, dar nu s-au dezvoltat nici germeii comuni epidermei. Prin colorarea acestui produs purulent s-au pus în evidență granulocitele segmentate și lim-

este între 2 și 19), Colesterol = 329 mg% (N = 140—260 mg%), Fosfatoza alcalină = 6,8 uB (N = 1—4 uB), Uree = 0,28 gr% (N = 0,20—0,50 gr. la mie), Glicemie = 95 mg% (N = 70—120 mg%), VSH = 24 mm la 1h, Hemoglobina = 12,9 gr%, Electroforeza pe hirtie a serului este: albumine — 52,15; alfa 1 globuline — 4,26; alfa 2 globuline — 6,16; beta globuline — 13,74; gamma globuline — 23,69 la sută. Mătușa mănîncă, e veselă, muncește, s-a îngrășat mult, colesterolul, sărurile biliare pot să-i dea alte suferințe — dar problema e cancerul: Oare chiar îl răpune produsul Voinea, și cum, care e mecanismul? Săptămîna trecută a intrat în pose-

depărtat spital comunal), poate avea o mică și uțilă contribuție în „războiul cancerului”, pe care noi l-am declarat deschis de mult. Ce a făcut Constantin Cruceru la spitalul din Călinești se putea face și în laboratoare mult mai sofisticate, dotate cu aparatură de nivel mondial, însă el, spre deosebire de alții, a ră-mut! Este într-adevăr cel puțin surprinzător, dacă nu supărător, că nimeni altcineva nu s-a aplecat pînă acum asupra unui caz similar cu cel prezentat mai sus, trecînd un bolnav sau altul prin în-treg filtrul analizelor și testelor de specialitate. Dacă tratamentul lui Iulică Voinea este un ade-vărat miracol, ori doar o închipuire, asta fără îndoi-ală numai specialiștii o pot spune — însă este nevoie de un studiu amănunțit, de probe, nu de vorbe și răstălmăciri. Pentru a fi contestat, Voinea trebuie măcar cercetat! Analizele prezenta-te aici spre a fi avute în vedere de cei care se pricep la interpretarea lor nu sînt doar o probă, ci mai curînd un exem-plu. Există nenumărați oameni care pot înfățișa fișe de analiză similare, completate înainte și după efectuarea trata-mentului Voinea. Deose-birile sînt spectaculoase, navului evident. Dar, din păcate, nimeni, absolut nimeni nu le cere să facă această dovadă!

este între 2 și 19), Colesterol = 329 mg% (N = 140—260 mg%), Fosfatoza alcalină = 6,8 uB (N = 1—4 uB), Uree = 0,28 gr% (N = 0,20—0,50 gr. la mie), Glicemie = 95 mg% (N = 70—120 mg%), VSH = 24 mm la 1h, Hemoglobina = 12,9 gr%, Electroforeza pe hirtie a serului este: albumine — 52,15; alfa 1 globuline — 4,26; alfa 2 globuline — 6,16; beta globuline — 13,74; gamma globuline — 23,69 la sută. Mătușa mănîncă, e veselă, muncește, s-a îngrășat mult, colesterolul, sărurile biliare pot să-i dea alte suferințe — dar problema e cancerul: Oare chiar îl răpune produsul Voinea, și cum, care e mecanismul? Săptămîna trecută a intrat în pose-

depărtat spital comunal), poate avea o mică și uțilă contribuție în „războiul cancerului”, pe care noi l-am declarat deschis de mult. Ce a făcut Constantin Cruceru la spitalul din Călinești se putea face și în laboratoare mult mai sofisticate, dotate cu aparatură de nivel mondial, însă el, spre deosebire de alții, a ră-mut! Este într-adevăr cel puțin surprinzător, dacă nu supărător, că nimeni altcineva nu s-a aplecat pînă acum asupra unui caz similar cu cel prezentat mai sus, trecînd un bolnav sau altul prin în-treg filtrul analizelor și testelor de specialitate. Dacă tratamentul lui Iulică Voinea este un ade-vărat miracol, ori doar o închipuire, asta fără îndoi-ală numai specialiștii o pot spune — însă este nevoie de un studiu amănunțit, de probe, nu de vorbe și răstălmăciri. Pentru a fi contestat, Voinea trebuie măcar cercetat! Analizele prezenta-te aici spre a fi avute în vedere de cei care se pricep la interpretarea lor nu sînt doar o probă, ci mai curînd un exem-plu. Există nenumărați oameni care pot înfățișa fișe de analiză similare, completate înainte și după efectuarea trata-mentului Voinea. Deose-birile sînt spectaculoase, navului evident. Dar, din păcate, nimeni, absolut nimeni nu le cere să facă această dovadă!

În fapt, dacă vrem să aflăm leacul cancerului la oameni, ar trebui să ne îndreptăm mai mult spre oamenii înșiși. O celulă, un studiu amănunțit al unor tesuturi ori culturi artificiale pot spune multe, dar niciodată esențialul. Omul, ca organism complex, trebuie avut în vedere și de astă dată. Omul, așadar, înainte de toate!

DUMITRU GRAUR ■

O scrisoare

ficitele. Mai mult nu am avut ce face, toate erupțiile s-au vindecate, au rămas doar cicatricile, vizibile și acum pe git, pe piept. În timpul erupției, ganglionii s-au topit. A mers și la Cantacuzino, unde i s-a confirmat că au dispărut absolut toți ganglionii, iar radiografiile sînt bune. Deci tratamentul s-a dovedit bun și după iradiere și extirparea chirurgicală a sinu-lui, pacientul are dorință de viață și putere de muncă. Imediat după iradiere, mătușa mea a intrat în leucopenie, 2.900 leucocite pe mm³. Acum a revenit la normal: 5.200/mm³. Pe data de 27 septembrie am efectuat o serie de analize, după cum urmează: reacția Thymol = 6 u ML, Gross = slab pozitiv, Cd S0 = pozitiv, Transaminaza GPT = 12,3 uK (normal

sia tratamentul și un bolnav de ciroză din comuna Rătești — Argeș. Dacă veți considera necesare și aceste comunicări, o fac cu plăcere, iar pe cei care sînt în tratamentul doctorului Voinea am să-i chem pentru a le face analizele de laborator (bineînțeles, pe cei care sînt în zona spitalului teritorial în care lucrez). În acest mod mă alătur efortului depus de revista Flacăra, pentru a face cunoscute rezultatele unor oameni în tratamentul cancerului. Cu respect, Cruceru Constantin, biolog principal.

Ce ar mai fi de spus? În primul rînd multumirile noastre biologului Constantin Cruceru, un om care ne arată că fiecare specialist, indiferent de locul său de muncă (de la catedra universitară pînă la cel mai in-

Iași, Clinica de psihiatrie din Cluj-Napoca, Clinica de neurologie din Tg. Mureș, Clinica de radiologie din Cluj-Napoca.

În primul rînd, merită să fie consemnat faptul că, pe această cale s-au obținut progrese în privința sistemului de aplicare a medicamentului. (Se cunosc dificultățile tinînd de injectarea sa intravenoasă cit și de durata efectuării unei injecții). Dar nu s-a mers mai departe. Desigur, că alți medici, dacă s-ar fi preocupat de această problemă ar fi putut ajunge la soluții încă și mai bune.

Un al doilea punct cîștigat (tinînd seama de realitatea clară acum pentru oricine și anume că preparatul nu este nociv) s-a extins experimentarea lui și în afecțiunile hepatice, dovedindu-se că (potrivit literaturii de specialitate) poate avea unele virtuți. Printre cei care și-au înscris în preocupările lor și Oprimer-ul s-au numărat medici de mare valoare ca profesorul Liviu Popoviciu, de la Tg. Mureș, dr. Aurelia Sîrbu, de la Cluj-Napoca, dr. Imreh Stefan, de la Cluj-Napoca, dr. Iancu, de la Iași.

În anul 1982, luna decembrie, au fost încheiate cercetările efectuate de centrala de medicamente prin LEBA, și s-au tras concluziile. Dar, încă o dată, lotul de bolnavi, ajuns la 300, nu a putut fi urmărit și identificat în totalitate, în cea mai bună parte din pricina inconsecvenței celor care au beneficiat de Oprimer. De aceea, poate, rezultatele apar mai curînd defavorabile. (De menționat că 12 cetățeni, din primul eșalon de 80, au declarat că, deși au avut serul, nu l-au folosit). Dar, tot la concluzii, am citit că preparatul nu este, încă suficient de bine cunoscut!

Sînt de părere că o cercetare organizată și care să aibă în vedere toate aspectele pe care le ridică Oprimer-ul se impune, totuși, este de părere dr. ing. Traian Ștefănescu. Amploarea unui astfel de experiment, reclamă acțiuni conjugate ale mai multor specialiști, participarea lor și intelectuală și afectivă. Dacă toată lumea este de acord că serul nu este toxic și că bolnavii îl suportă bine, nu înseamnă că nu mai este nimic de făcut. Iată, am observat că virtuțile sale se

pierd după numai trei luni! Alterar survine destul de repede, în comparat cu alte medicamente. Mă îndoresc că, d cele circa 35 de mii de fiole distribui prin centrala noastră, toate au fost fol site în limitele acestui termen.

Parcînd paginile rapoartelor științifice, am dedus că, în cele mai multe situații, Oprimer-ul se recomandă ca adjuvant, în tratamentul bolii canceroase. Fără ca aceasta să însemne că el asigu efectele scontate de inventator. De un pot veni lămuririle? Numai din clinici numai după 2—3 ani de experime serios, devotat cauzei. Printre acest poate și alte căi de administrare, de cea intravenoasă. Așa de pildă, tr spus că în neoplasmul cranian Oprimer-n-a fost testat decît în două cazuri (fă succes, dar numai în două), în timp ce, un caz, el s-a dovedit eficient, ducînd cuparea unei crize hemoragice.

O veste pe cit de bună pe atît de pu prinziatoare provine de la Clinica de ne ro-psihiatrie din Cluj-Napoca, din pa tea medicului Doina Cozman, care info mează că în schizofrenie, în psihoza m niaco-depresivă cit și în cea deliran cronică a constatat efecte pozitive (Opi mer-ul fiind folosit tot ca adjuvant). Aș fel, concluziile de la Cluj-Napoca afir că s-au scurtat perioadele critice cu 1 săptămîni și că s-au scăzut dozele meo camentoase medii zilnice pe om 50—150 miligrame (neuroleptice scum cu un grad de toxicitate cunoscut majoritatea, aduse din import).

Toate aceste informații, de ultima o pe care le inserăm în coloanele noastre vin să afirme că, în ciuda unui aspect g neral nefavorabil privind direc boă caneroasă, dosarul dr. D. Ranetescu i poate fi considerat închis! Ne îngădui chiar o observație, cu toată aparența un inevitabil risc: recent a fost decern Premiul Nobel pentru medicină unei ce cetătoare din S.U.A., ajunsă la 81 de ai pentru o descoperire făcută de ea cu peste 20 de ani! Iată, prin urmar, niciodată nu este prea triziu!

EMANUEL VALERIU ■

flacăra

PENTRU MINTE, INIMĂ ȘI LITERATURĂ

Poezii ■ Interviuri ■ Note ■ Cronici ■ Eseuri ■ Poezii ■ Interviuri ■ Note

Desene pe asfalt

Steagul e România

Chemarea din tricolor e una dintre (extrem de multe) cărți pe care mi-ar fi plăcut să le scriu. E o istorie a tricolorului românesc ai cărei autori, colonel Gheorghe Bejancu și colonel dr. V. Mocanu (Editura Militară, 1983), după ce au parcurs un uriaș număr de pagini bibliografice au realizat-o cu netăgăduit har literar, succint, patetic. O carte scrisă cu dragoste și inspirație, un instrument de lucru pentru istoricul avizat dar și o lectură extrem de instructivă pentru toți iubitorii de texte beletristice.

Cum a fost primul nostru steag? Dacii îl purtau în fruntea vitezelor lor

(Continuare în pag. 16)

GHEORGHE TOMOZEI ■

Luceafărul — 25

Cu prilejul împlinirii a 25 de ani de la apariția primului număr al revistei Luceafărul, adresăm colegilor noștri de la această prestigioasă revistă cele mai sincere felicitări și urări de noi succese în nobila lor strădanie pentru o mai deplină afirmare și mai dreaptă cinstire a scrisului românesc.

Ne face plăcere să ne aducem aminte, cu acest prilej, că revista Luceafărul a însemnat pentru mulți dintre scriitorii reprezentativi ai literaturii noastre contemporane o adevărată școală literară și gazetărească, un veritabil laborator de creație în care a fost căutat, cu pasiune și trudă, cel mai potrivit cuvânt care să exprime adevărul.

Prin voi, la această aniversare, cinstire întregii scriiterimi, cinstire literaturii române!

Un punct de vedere asupra culturii române

Luni, 17 octombrie, a avut loc în Capitală, la sediul Uniunii Scriitorilor, o amplă adunare festivă consacrată aniversării a 25 de ani de la apariția revistei Luceafărul, revistă care, încă de la primul ei număr, din 15 iulie 1958, și-a propus să găzduiască în paginile ei, cu precădere, creația tuturor tinerilor scriitori din România. Totodată, încă de la primul ei număr, revista Luceafărul și-a propus a continua tradițiile progresiste ale presei noastre pentru afirmarea și mai dreapta cinstire a tuturor marilor valori ce alcătuiesc tezaurul gândirii noastre cultural-artistice. N-au fost excluse din intențiile programatice ale revistei sprijinirea și promovarea tinerelor talente, dezbaterile culturale de larg interes și, mai cu seamă, aceea prioritară atenție acordată actualității literare românești, rolului pe care literatura și arta trebuie să-l aibă în formarea culturii noastre socialiste, a omului nou, înaintat, constructor demn și conștient al socialismului din țara noastră.

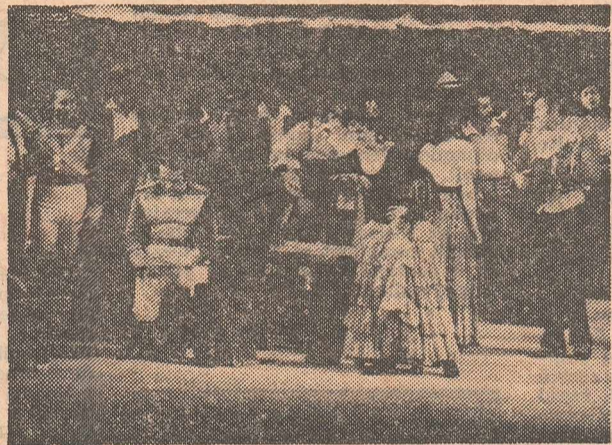
Tinără încă, la cei 25 de ani ai săi, dar aflată, în același timp, și la vârsta unei depline maturități, revista Luceafărul, materializându-și dezideratele de mai sus, poate privi cu îndreptățită mândrie la tot ce a realizat până în clipa de față, paginile sale găzduind de-a lungul timpului întreaga floare a literaturii tinere din România, poezi, prozatori, dramaturgi și critici literari care, în pofida anilor pe care-i au, sint incluși în continuare în „tinăra generație a literaturii române”, fapt care vorbește, prin el însuși, despre acel continuu și fructuos dialog instaurat între reprezentanții tuturor curentelor

literare manifestate în cimpul larg al scrisului românesc, curente care, prin diversitatea lor, au asigurat o evoluție unitară și totodată remarcabilă a literaturii noastre din ultimii ei 25 de ani. Acesta a fost și acesta este, în continuare, punctul de vedere propriu pe care revista Luceafărul l-a promovat și l-a susținut cu consecvență de-a lungul celor 25 de ani de când militează în perimetrul larg și complex al scrisului românesc.

Revenind la adunarea festivă consacrată aniversării revistei Luceafărul, eveniment de seamă pentru întreaga cultură română, participanții au primit cu emoție și bucurie decretul prezidențial prin care revistei i-a fost conferit Ordinul „Meritul cultural” clasa I pentru contribuția adusă la afirmarea și dezvoltarea artei și literaturii românești, la înfăptuirea politicii culturale a partidului și statului nostru. Înminind distincția, tovarășul Petru Enache, membru supleant al Comitetului Politic Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., a adresat, din însărcinarea tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, un cordial salut tovarășesc, împreună cu cele mai bune urări, cele mai calde felicitări pentru înalta distincție conferită, precum și urarea de noi și prestigioase succese în activitatea de viitor pe care revista Luceafărul este chemată să o desfășoare pentru înobilirea vieții spirituale a societății, pentru progresul continuu al artei și literaturii noastre socialiste, revoluționare.

VICTOR NIȚA ■

Trei zile la operă

Ziua întâi

Balul operii începe să intre în tradiție. Anul acesta nu a avut bogăția și eleganța de la prima manifestare de acest gen dar a fost mai destins, mai popular. Nu a mai fost „boieresc”, după cum spunea cineva, dar a fost destins și tulburător prin răsturnările neașteptate de epoci și stiluri, de genuri de spectacol și discrete mondenități.

A început, evident, tot cu un regal de trompete drapate în instrumentiști de epocă, a reapărut ca dintr-un ceasornic cu păpuși același „sambelan în firețuri de aur” bătând în podea de trei ori și invitând la spectacol ca la o promenadă. Rumoarea publicului din holul de marmură garnisit cu neamărate, reflectoare făcea să plutim într-un nor de clișee și hohote de ris, de comentarii șoptite la ureche și exclamații de recunoaștere prietene spectatori. O eleganță sobră, de secol douăzeci, care aduce alături smochingul și pantofii de baschet, rochia extravagantă de mătase africană și blugii

cei mai purtați din lume. În general, s-a venit la bal decent, cu unele mici excepții, cu unele bizarerii și exemple de prost gust spre deliciul birfelor colorate. Nimeni supărător până la indispoziție.

Spectacolul propriu-zis a fost un concert de arii din opere, cu intenția de a oferi celor prezenți și citeva bijuterii mai rar cîntate pe scena operii din București. Gala a început, cum era aproape firesc, cu o interpretare inedită a Rapsodiei Române de George Enescu, cîntată din fosă și nu de pe podiumul de concert. O rapsodie cîntată în fosă nu are strălucirea uneia cîntată la vedere. În rest, sub pretextul unui vis din Frumoasa din pădurea adormită de Ceaikovski orchestra a sunat mai profesional și mai în apele ei. Extraordinar ni s-a părut glasul sopranei Sanda Șandru care atinge pragurile unor exigențe de nivel

(Continuare în pag. 15)

ADRIAN DOHOTARU ■

A doua carte cu prieteni

Poarta cu meri

S-au strins între noi de cînd ne cunoaștem — eu, răsărit dintr-un lac cu zăpezi, ea, Violeta Zamfirescu, dintr-un pridvor oțenesc — multe mătăni de argilă, multă lună vraiste, multă risipă și îndelung ecoul ei călătorind prin scuturări de iederă. Lîngă podul de aramă, lupi, lîngă podul de argint, lei în blană de piatră, mestecînd uitarea. Singură Inia Dinia (pace, Dumnezee, ori poate femeie) continuă să treacă prin furtuni și blesteme, picătură de singe nebun, neatins de linzele balcanice, veșnic înțepat de galopuri tinere și de cîntec și de toate zilele verii dezbrăcîndu-se la riu. Inia Dinia semnul mîrării pe virf de munți, vulpea desenîndu-și drumul cu umbre de șoim, fructul care tipă în amiază, datina venind din primejdii, rătăcitoarea himeră, dira lăptoasă din ierburi, fugara din trupul dragostei, teribila dansatoare din tirgul nestatorniciei.

...Arde pe rug un zeu / Inchipuitul năting / Sus, în flacăra lui, nu plîng, nu plîng. / Ceva se încheie, începe alt umbrel / Peste tirziul cel mai tirziu. / Numai că nu mai știu / Nu mai știu în care femeie / Să spun / La ce apus al soarelui / Se pierde fata naivă din grui...

Nouă, fiindcă-am traversat de-acum jumătate din viață, ni se pare că venim dintr-o vreme de unde mai e încă multă vreme de venit — clipele, zilele, anii, pe care i-am dat de pomană dracului, toate hotăr în hotăr cu clopotele vestind voluptăți în cădere și întoarceri chinuitoare în lumi ireale. Cei tineri nu primesc timpul, trecut în ferestrele inimii. Numai noi, Violeta, cei care, cum zici tu, am mușcat din măr pînă la vierme și ne-am pedepsit tălpile prin întinderi de trifoi înghețat, numai noi sau numai roțile noastre de moară atîrnînd peste piriul îndolelii, piriul de floare rară și de lacrimă — Ană, mai stîm mirodeniile cu care-și ungea pleoapa și subțiorile Inia Dinia, fata de busuioc.

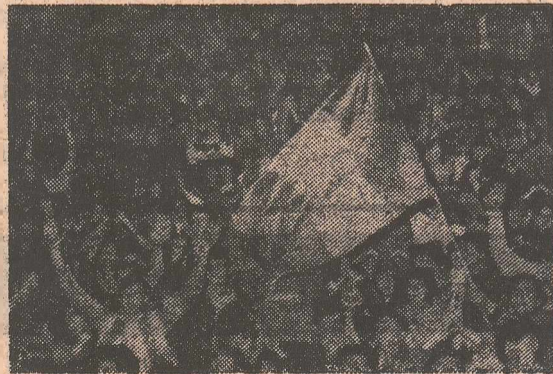
(Continuare în pagina 16)

FANUȘ NEAGU ■

IN CENACLUL FLACĂRA AL TINERETULUI REVOLUȚIONAR

Tinerii Olteniei au ales ca moto de toamnă :

„Cît am tras și-am pățimii
și-am visat și am trudit,
pînă la urmă-a trebuit
să avem un infinit”.

Poezii frumoase

A mai trecut prin viața noastră un serial : Fram, o ecranizare de Elisabeta Bostan după cunoscuta carte a lui Cezar Petrescu. Un serial la care s-au uitat mici și mari, minunați de cîte se pot petrece în lumea cercului, atît sub cupola lui cit și în viața de toate zilele. Iar în ultimul episod s-a recitat emoționat o poezie la care unii dintre noi nu s-au mai gîndit de mult iar alții poate că nici n-o știu : La Polul Nord. O poezie de Iuliu C. Săvescu, un poet care a murit în urmă cu opt decenii, la numai 37 de ani. Iuliu C. Săvescu a scris multe poeme pentru care timpul n-a lucrat în favoarea lor. Însă La Polul Nord poate figura în orice antologie a poeziei românești și ne va îndemna încă multă vreme să ne aducem aminte de numele autorului ei : Iuliu C. Săvescu.

GEORGE ARION ■

IULIU C. SĂVESCU

La Polul Nord

La Polul Nord, la Polul Sud, sub stele
veșnic adormite,
în lung și-n larg, în sus și-n jos,
se-ntînd cîmpii nemărginite,
Cîmpii de gheață ce adorm pe așternutul
mării ud,
Cu munți înalți, cu văi adînci, la Polul
Nord, la Polul Sud,
Cînd dintre munții solitari îngălbenește
luna plină,
Vărsînd pe albul dezolat o cadaverică
lună,
Se văd ieșînd ai mării urși, cu ochi
de foc, cu pașii rari,
Cînd dintre văile adînci, cînd dintre
munții solitari,
Și dorm adînc, și dorm mereu
nemărginirile polare,
Iar din prăpăstiiile-adînci se-aude o
stranie vibrare,
Și urșii albi, induloșați, într-un ofîat
adînc și greu
Se-ntînd pe labe de sîde și dorm adînc,
și dorm mereu.

Argument

Un roman sub reflector

Dragostea și revoluția este romanul furtunos al unui scriitor, Dinu Săraru, profund implicat în destinele politice ale timpului, este romanul unui artist care își asumă răspunderea de a fi sincer cu el însuși în probleme extrem de delicate ale istoriei noastre trăite pe nerăsuflăte. Probleme delicate pentru o lume care urmărește desăvârșirea și absolutul ca pe un prag superior al conștiinței, unde umanitatea nu trebuie să-și piardă căldura și vibrația sufletească și unde societatea nu are voie să devină un cadru artificial care distruge personalitatea.

Dragostea și revoluția este disecția fabuloasă a unei erori pe care să se comită, urmărind o principalitate absurdă, inumană care trece dincolo de ceea ce e omnesc.

Dacă romanul e scris cu o intensă trăire și participare, dramatizarea lui Virgil Stoescu e din păcate lipsită de fior și imaginație. Profesionalist vechi, Virgil Stoescu a decupat și montat cu dificultate momentele cheie ale cărții, le-a asamblat forțat și a pierdut pe parcurs atmosfera frământată și suflul patetic al dezbaterii. Așa cum arată romanul dramatizat pe scena Teatrului din Bacău este interesant până la un punct: până la nivelul actului întâi cind problematica se expune, cind conflictul se dezvoltă. Atât. Până la acest nivel a lucrat bine și regizorul Constantin Dinischioteu, cu grijă pentru firescul aproape cotidian al relațiilor dintre personaje, cu grijă pentru atmosfera cerebrală a dezbaterii, pentru detaliul subtil în caracterizarea eroului, cu migală de artizan și veteran al scenei. După pauză însă toate cusururile dramatizării, ale regiei și ale scenografiei copleșesc. Actul doi, în loc să se dezvolte treptat prin acumulări tensionale, se dezintegrează, se mărunțește în scene din ce în ce mai inexpressive care, paradoxal, deși în carte devin explozive, pe scenă sînt impropozitive. Sigur că spectatorul urmărește cu emoție procesul intentat inginerului Tudor Cernat pentru greșeala de a-și fi părăsit soția care-l denunță denaturînd grotesc problemele de conștiință ale eroului, urmărește cu durere pînă la ce forme monstruoase poate ajunge trădarea omului care respiră alături de tine, dar în timp ce romanul lui Dinu Săraru e răscolitor ca fapt de viață și ca punere în pagină, reprezentarea de pe scena Teatrului din Bacău nu convinge decît parțial cit de grav este mutilat un destin în asemenea împrejurări, cit de aberantă devine principalitatea făcînd acoperire în experiență limitată de existență. Faptul că acest colectiv ambițios condus de un director cu vechi state de plată în funcție, a ales acest text ca... pretext de spectacol este demn de admirat. Credem însă că nu a reușit să-i acorde, din motive organizatorice, bineînțeles, atenția cuvenită. Pentru că în distribuția acestui spectacol sînt prea multe erori. Erori care s-ar fi putut repara dacă regizorul ar fi avut la dispoziție întregul ansamblu de actori. Erorile de distribuție scad mult din tensiunea spectacolului și îl acuză, poate pe nedrept, pe regizor. Bine distribuți sînt doar Stelian Preda, Geo Popa, Constanța Zmeu și parțial Constantin Constantin. În rest, Tudor Cernat este interpretat de un actor ezitant ca Viorel Baltag mizînd pe un anume firesc al personajului care-l aduce la superficialitate și un fel de „smecherism”. Anghel Tocsobie, imparțialul, impenetrabilul și sus-pusul judecător al cazului Tudor Cernat, este șters și monoton în interpretarea lui Liviu Manoliu care nu a putut reconstitui (după roman) măreția prin imposibil și prin lucidă ferocitate a personajului. Ioana Ene-Atanasiu trece pe lingă personaj și joacă aproape tot timpul în falsul rolul unei femei frumoase în stare să cutremure unul din zeii și zmeii epocii.

Credem că prima reprezentare scenică a romanului lui Dinu Săraru, epuizat rapid din librării la data apariției și din această cauză posibil de citit acum numai pe scenă, are meritul de a fi acordat atenție și de a atrage atenția asupra unei cărți de referință pentru literatura noastră actuală.

Nereușita actuală dramatizării și acestui spectacol în fața exigențelor impuse de textul romanului nu înseamnă că reprezintă și un insucces în fața publicului. Publicul va veni la acest spectacol și va participa cu emoție la dezbateră unui caz. Romanul înseamnă însă mult mai mult. Acest eșec nu trebuie să dezarmeze orice întreprindere de dramatizare a unor opere literare de interes. Dar o dramatizare adevărată nu trebuie să rămînă la nivelul epidemic ci să exploreze în profunzime conflictul și să propună o posibilă lectură a unei cărți în ceea ce are esențial, nu numai spectaculos. O dramatizare trebuie să păstreze proaspăt fiorul dramatic al cărții și să facă din transcrierea pentru scenă un act artistic și nu un act de serviciu, funcționaresc. Demonstrația cea mai elocventă o constituie dramatizarea realizată chiar după romanul lui Dinu Săraru, Niște țărani, la Teatrul Mic.

ADRIAN DOHOTARU

CRITICA

Meditație și atitudine

Situate la jumătate de drum între memorialistică și meditația culturală, articolele cuprinse în recentul volum al lui Valeriu Răpeanu — Memoria și fețele timpului (Ed. Cartea Românească, 1983) continuă, conform precizării pe care autorul însuși o face în Argument, structura celor două cărți anterioare — Cultură și istorie și Tărîmul unde nu ajungi niciodată, atacînd atît probleme de anvergură și dificultate (cum este cea a barocului românesc, de pildă), cu mijloacele eseistului aflat într-un fericit răgaz al sintezelor generalizatoare, pe linia istoriei culturii (mai ales în secțiunea Pagini de istorie culturală românească), cit și aspecte particulare ale fenomenului cultural. Acestea sînt surprinse fie în formula portretului literar, fie în cea a eseului pigmentat de „genealogie literară” (Albert Camus), a unor generoase acolade comparatiste, unind spirite racordate la aceeași scară a valorilor etice și estetice (comparația Pablo Casals—G. Enescu), fie în formula incitantă, convingătoare de cele mai multe ori, a articolului de atitudine (în secțiunea intitulată chiar Atitudine). Memoria și fețele timpului întărește contururile unei personalități deja definite, în liniile sale majore, de activitatea de pînă acum a autorului, de dezvoltarea cu care acesta evoluează în registre diferite, cu o pondere diferită în ierarhiile actului cultural.

Problemele de istorie a culturii românești nu sînt, de această dată, construcții teoretice ample, ci mai mult „puneri ale problemei”, nuanțări, rectificări, uneori de natură fișei polemice. Ele aduc de multe ori tema respectivă la ordinea bunului simț estetic, într-o argumentație care uezăază atît de mijloacele filosofiei culturii, cit și de simpla observație curentă. Atît de disputată problemă a barocului literar românesc (Sărbătoarea orientală și atracțiile fastului european. Meta-morfozele barocului autohton) este aliniată unui complex de factori istorici și de civilizație care limitează în timp fenomenul la o scurtă eflorescență, după anul 1830, rapid evoluată în direcția romantismului. Valeriu Răpeanu autentifică existența unei „mentalități”, a unei „stări de spirit” specifice barocului, nu și a perspectivei estetice de această natură. Revelațiile și nostațiile clasicismului constituie o meditație (cu armătură analitic-istorică) despre insertul clasic, al modelului și valorilor clasice în cultura noastră, conchizînd asupra preeminenței atitudinii estetice, a idealului estetic-moral, față de ilustrarea mimetică a tendinței clasicizante din alte culturi. Articolul care urmează — Enescu și perpetua aspirație către absolut — apare într-un fel ca o exemplificare la teoretizările de mai sus, dar și (alături de cel dedicat Căliei Delavrancea în aceeași secțiune a volumului) ca o formulă tranzitorie către specia portretului (uneori cu nuanțe memorialistice, altele de eseu) din Pagini despre contemporani și Pagini despre scriitori și artiști străini. Scriind despre Șerban Cioculescu, Rosetti, Comarnescu, H.H. Catargi, Dan Hăulică, Dinu Săraru, Tudor Teodorescu-Branște, Ion Voicu, Pablo Casals, Igor Markevitch ș.a. Valeriu Răpeanu acreditează în fond un anume model al artistului și scriitorului, stînd sub

semnul valorilor etice. Intransigență și responsabilitate culturală (S. Cioculescu, Leon Kalustian, Dan Hăulică), profesionalism și conștiință a misiunii culturale (Al. Rosetti), superioritate morală, modestie, putere de sacrificiu (P. Comarnescu, Pablo Casals, T. Teodorescu-Branște), fertila întîlnire a vocației cu necesitățile de ordinul „pedagogiei culturale” ale momentului (A. Baranga, Ion Voicu), idealul coerenței personalității (la Camus, într-unul din cele mai interesante capitole ale cărții) sînt doar cîteva din coordonatele acestor propuneri de „profiluri”.

Dispuse, conform unei îngrijite strategii a sumarului, în poziție finală, deci în echilibru față de primul grupaj, Atitudinile semnifică poate și cotele cele mai înalte ale temperaturii ideilor și argumentărilor. Dînd friu liber tonului ferm, inflamant uneori, de o marcată expresivitate, care constituie emblema inconfundabilă a stilului său gazetăresc, aceste intervenții cu caracter ofensiv, de avertisment uneori, semnaleză puncte fierbinți pe harta preocupărilor culturale ale momentului actual. Pledoariile sale merg către susținerea unei mai generoase concepții asupra fenomenului cultural, care trebuie încadrat în „sinteze de civilizație românească”, către considerarea (și reconsiderarea) interferențelor dintre politic, filosofie, ideologie literară, operă de artă (Cultură și literatură), către misiunea de importanță decisivă a epocii noastre de a restitui în ediții complete, științifice, cărțile fundamentale ale istoriei românești (Un corpus al istoriografiei române), către înțelegerea justă, nuanțată a noțiunii de tradiție, în strînsă relație cu cea de valoare creatoare prezentă (Tradiția — litera, spiritul ei), către o mai dreaptă cumpănă în judecarea actului de cultură după criteriul cantității, al popularității (Artă și calitate) ș.a.m.d.

Valeriu Răpeanu este, înainte de toate, un spirit atent la dinamica fenomenului cultural, capabil să capteze resorturi intime, vitale (în acest sens, subliniem articolul intitulat Cultură și literatură), să sesizeze liniile de forță în cîmpul complicat al ideilor literare și al contiguităților lor în planul larg al culturii.

TANIA RADU

Increderea în cuvînt

Ficționarii — cel de-al patrulea volum din ciclul Supraviețuiri — ne oferă un Radu Cosășu în bună măsură același din primele trei cărți de amintiri semiromanțate — și totuși un altul.

Aceeași dezvoltură cu care autorul se mișcă (mai exact spus: își mișcă personajul, adică propriul său EU) într-o perioadă de timp ce se întinde pe mai bine de trei decenii. Aceeași ironie fină, aceeași autopersiflare (niciodată însă de dragul autopersiflării, ci întotdeauna cu scopul declarat de a se detașa de anumite evenimente neplăcute, nedorite în genere). Aceași capacitate — obținută la o îndelungă și pasionantă școală a reportajului — de a schița, în cîteva cuvinte sau replici, personalități ale timpului la care se referă (vezi, în genere, episodul Zaharia Stancu și, în special, mo-

mentul exploziei de supărare a președintelui de atunci al Uniunii Scriitorilor!). Aceași boemă a unei tinereți, descrișă cu căldă nostalgic — tinerețe care a fost departe de a-i aduce autorului numai bucurii...

Și totuși, altceva: un plus, parcă, de concizie. O mai riguroasă „așezare în pagină”, capitolele cărții devenind astfel, dincolo de episodul biografic al lui Oscar Rohrlch ca atare, devenind, repet, povestiri de sine stătătoare ale autorului Radu Cosășu.

Și încă: o mai apăsătoare accentuare a momentelor erotice (Radu Cosășu scrie foarte frumos despre dragoste, și nu numai despre cea adolescentină), fără însă a ieși din cadrul autobiografic; dimpotrivă, ele, aceste momente, dîndu-i autobiografiei un plus de autenticitate. În sfîrșit — și în limitele spațiului oferit acestei prezentări: o mai acută observație critică, o mai precisă folosire a termenilor, o mai mare încredere în capacitatea scrisului de a defini și a se defini: „...Dar, probabil, de multe ori, cuvintele și literele lor au o independență, un instinct numai al lor, cu care se sinucid sau își caută asasinul tot prin sau printre ele, cu o imaginație — de numărare ori — mai presus decît a omului. Toată problema este dacă omul va ajunge — rupîndu-se de mediocritate, ca de gravitație, în marile sale gesturi — să o recupereze și să se ridice la înălțimea și la intensitatea cu care cuvintele se împerechează, delirează și nu se sinucid, proliferînd după moarte. Ele sînt singurele ființe care nasc, murînd.”

HORIA PĂTRAȘCU

Euforia documentului

Documentat pînă la prolixitate, patetic pînă la duioșie, vehiculînd cu oarecare ingenuitate locurile comune, Nicolae Florescu pune în Profitabila condiție (1983) o mare devoțiune și o imensă tenacitate în a lămuri un lucru indeobște recunoscut: acela că o operă e, într-un fel sau altul, proiecția deghizată a creatorului și, în sens larg, a ființei. Privind relația aceasta în reversibilitatea ei, autorul conchide, grav și banal, că esteticul trebuie privit ca un reflex al biograficului iar operele de confesiune, în special memoriile, trebuie legitimate estetic. Lăsînd la o parte că Nicolae Florescu forțează o ușă deschisă, inventîndu-și elanul în chip cam ridicol, surprinzătoare este maniera hibridă, confuză și lipsită de orizont teoretic în care demonstrează ceea ce era de demonstrat. Cartea e un amestec indigerabil de biografism desuet, de documentarism falacios și, cel mai adesea, inoperant, de psihocritică juvenilă și de psihologism rudimentar, scaldînd totul într-un eseism leșios, bun de adormit cititorul: „Scriitoarea nu e interesată să creeze caractere, personaje individualizate, dincolo de propria ei structură. În acest fel, substanța din care se plămădesc eroii Hortensiei Papadat-Bengescu e dată de o anumită intensitate a vieții, de o pură vibrație afectivă, care, prin timbrul ei singular, constituie nucleul în jurul căruia se organizează permanent un proces existențial independent. De aici coarda

CAP LIMPEDE

● Zi de sărbătoare la Botoșani: duminică 16 octombrie, aici a avut loc o adunare festivă prilejuită de împlinirea a 25 de ani de la înființarea Teatrului „MIHAI EMINESCU”, din localitate — eveniment ce a coincis cu împlinirea a 145 de ani de cînd în acest vechi centru cultural al țării noastre a avut loc prima reprezentare scenică în limba română. La adunare au fost de față reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, ai Consiliului Culturii și Educației Socialiste, oameni de artă și cultură, un număr public. (Horia Pătrașcu)

● Nunțile și Uniunea compozitorilor. Se știe bine că la bucurie mare (ca și la mare necaz) omul nu se mai uită la bani. Ce mai contează de pildă, o sumă infimă, cum ar fi 120 de lei, pe lingă cheltuielile unei nunți? Nu contează prea mult, e drept. Dar să vedem to-

tuși, din curiozitate, ce reprezintă ea. Oricine a străbătut (cu responsabilități directe) un astfel de eveniment, va fi trebuit să plătească această sumă într-un cont special C.E.C. cu destinația Uniunea compozitorilor (!?). Ne vine greu să găsim punctul de incidență între aceste două realități: Uniunea compozitorilor și doi tineri (de regulă) îndrăgostiți. Se cîntă oare la nuntă lucrări de Sigismund Toduță, George Enescu ori Paul Constantinescu? Oare de cînd și cum de nu s-a întins o veste așa de imbușurătoare?... Cum să numim această... „ofrandă” pe altarul zeiței muzicii? Poate „birul pe bucurie”? (Tania Radu).

● Turnir de librărie. În unele librării de provincie s-a încetăținit o practică deloc justă: titluri de succes, cu mare priză la... buzunarul cumpărătorului, sînt atașate unor

producții mai puțin căutate și care, de cele mai multe ori, au găsit praful citorva ani buni prin rafturile cu pricina, atașate și ambalate grijiului, „sărbătorește”, în pungă de plastic, cu sau fără fundiță aferentă, (contra unui preț suplimentar de 0,40—1 leu). Scopul? A-l face pe cumpărător să inghită două hapuri deodată. Unul dulce, eventual dorit, celălalt amar, dar, după opinia celor de la Centrele de difuzare a cărții, necesar. În Timișoara, de pildă, Procesul de la Nürnberg poate fi cumpărat numai în combinație cu Ilie Corfus — Agricultura în Țările Române (1848—1864), contra unei socoteli, detaliată „onest” pe un bon plasat la vedere în interiorul pungii: 37+27+0,40=64,50 lei. Acest soi de inovații ne duce cu gîndul la apoziciții care te obligă să cumperi și merele stricate, că „și

ălea e de vinzare, tovarășe...” În materie de cărți însă, totul se așază într-o sinistră lumină de mentalitate semidocă și de negustorie de piață. Cartea trebuie lăsată să suporte concurența fierească a cărții. Nu pe astfel de căi vom impulsiona procesul complicat de difuzare și audiența literaturii! Așadar, lăsați liber turnirele cărților. (Tania Radu)

● Recent, un jubileu puțin obișnuit: 600 de spectacole la Tîndărică! Șoricel și păpușa de Alecu Popovici. Aproape două decenii această piesă a incitat copiii și adulții, prin farmecul, hazul și prospețimea textului, prin măiestria artiștilor păpușari, a regiei, (St. Lenkesch), a decorului (Mioara Buescu), a muzicii (Vasile Veselovschi). Cu bucurie am depistat în sală cîteva spec-

tatori prezenți cîndva la premieră — atunci în pantaloni scurți, azi tați și mame la rîndul lor ai unor spectatori copii cu... pantaloni scurți. Au fost în sală și cîteva pensionari ai teatrului, mai ieri interpreți. Atmosferă caldă, ca la orice spectacol pentru copii și un coeficient 600% adus de immortalizarea benzii de magnetofon. Dintre vociile benzii una ne-a emoționat! Glasul unui castor — cîntăreț, glasul ini-mitabilului Toma Caragiu (D. B.).

● Revista Astra, consecventă preocupărilor legate de soarta romanului românesc contemporan, îi reunește de această dată în nr. 9/1983 pe Mircea Calotă, Ermil Rădulescu, Corneliu Sturzu, Ovidiu Moceanu, Mihaș Sin și Gheorghe Crăciun în jurul întrebării: „Cum apreciați contribuția romancierilor la îmbogățirea

tipologiei literare. La cunoașterea mutațiilor politice, sociale și culturale care se produc în România de azi?” Răspunsurile, în afara celor venite din partea lui Mihaș Sin și Gheorghe Crăciun („Esteticul s-a contaminat de mentalități și viziuni de lucru fie opuse lui, fie dincolo de el, în plină căutare. Nu s-ar putea spune că tensiunea acestor incompatibilități nu se simte”), păcătuiesc prin excesul de clișee și truisme: „economic (!), socialul și politicul, îngemănate, rămîn singurul sol fertil din care pot răsări capodoperele” (Mircea Calotă); „Descoperirea permanentă a omului acestui timp eroic este, fără îndoială, șansa cea mai mare — estetică și politică — a romanului atît de cultivat astăzi” (Ermil Rădulescu); „Omul societății României de azi are o structură psihologică complexă (...) Ce-i oferim noi, scriitorii, acestul

unică pe care sînt construite personajele, nuanțele îngroșate ce le diferențiază. Puțin mai incolo, urmează concluzia zdrobitoare, în fapt reluarea cu aplomb sportiv a aceleiași observații: personajele prozatoare „vin să demonstreze mai mult decît elocvent natura subiectivă ce le-a zămislit”.

În tot ce face Nicolae Florescu în **Profitabila condiție** se recunoaște ușor anacronismul viziunii sale despre literatură și, ceea ce e mai flagrant, lipsa subtilității analitice. Nu găsim aici nici simț critic, nici imaginația ideilor, nici percepție artistică. Observațiile sînt înăbușite de o calmă platitudine. Cel mai mare favor pe care i-l putem face autorului e acela de a nu-l considera critic, ci documentarist sirguincios, căci el poate argumenta excelent o mulțime de idei primite, cu texte și documente pe care comentatorul vanitos le ignoră indeobște. Pentru aceasta însă documentaristul trebuie să se elibereze de prejuzici, căci prezența acestora indică, în munca pe care o face, fie bovarism, fie naivitate. Exegeza trebuie să fie limpede, cu o anumită rigoare, să aibă un stil concis și expresiv, funcțional adică. Vorbind despre memorialistică, de pildă, autorul divaghează în acest mod facil: „Timpul se reduce, așadar, aici, la reprezentări concrete, transformându-se din entitate abstractă în măsură de capacitate a vîrstei umane, pe care le devoră perpetuu, trecînd inalterabil printr-o succesiune de clespădire”.

Voind să fie instructivă și expresivă, obiectivă dar și originală, **Profitabila condiție** nu reușește să fie decît alambicată și greoaie. Spre a fi dusă pînă la capăt, cartea cere multă condescendență.

RADU G. ȚEPOSU

...brie în sala Ateneului) este însă o performanță nu numai ca premisă, ci și ca finalizare. Programul său (în exclusivitate J.S. Bach) a cuprins atît piese celebre, „de rezistență” în literatura muzicală scrisă pentru acest instrument, cît și partituri mai puțin cîntate, construind astfel, după toate rigurile, un recital care se impune încă de la acest nivel.

Preludiul și fuga în Do major, BWV 531, urmate de Partita în do major BWV 767 alcătuiesc, în deschidere, o unitate interpretativă dominată de sonorități delicate, de un classicism atenuat, „îndulcit” în nuanțe rococo. Nicolae Licareț stăpînește ferm, echilibrat dialogul registrelor, minuind neori claviatura cu grațioase efecte de clavicin, dar și „orchestrînd” cu aplomb în sonorități ample, energice. **Concertul nr. 3 în Do major (după Vivaldi), BWV 594** — o partitură dificilă, cerînd abilități deosebite de ordin tehnic — a fost și de această dată minuțioasă gîndire polifonică a lui Licareț, prin pașaje de o mare acuratețe ritmică și de construcție, în ciuda unor anume crispații. De remarcă admirabilele filigranuri ritmice din Allegro-ul final.

În partea a doua, două concerte pentru orgă și orchestră (Re major, BWV 1054 și Re minor, BWV 1052), la interpretarea cărora și-a dat concursul orchestra „Quodlibet Musicum”, sub bagheta lui Aurelian Octav Popa. Calitățile (recunoscutele) ale acestui ansamblu cameral au rămas de această dată cam în umbră, interpretarea sa nereușind să treacă mult peste nivelul unui acompaniament. Temourile indicate de Aurelian Octav Popa au trenat adesea, scăzînd din păcate efectul unei colaborări sonore altminteri îngrijite. Calitățile organistului (rigoare, muzicalitate, admirabilă stăpînire a „secretelor” instrumentului) se etalează generos pe spațiile sonore ample ale celor două concerte. Recitalul de orgă de duminică seara a confirmat niste așteptări, asigurîndu-ne în același timp de curba ascendentă a dezvoltării unei indiscutabile vocații.

TANIA RADU

MUZICA

Recital

Un recital de orgă este, oricum am lua-o, o întreprindere de domeniul performanței. Două ore (cel puțin) în fața acestui instrument în egală măsură sublim și monstruos, lingă care interretul nu are, nu poate avea tinuta, eleganța, detașarea grațioasă a pianistului sau a violonistului, de pildă, ci mai degrabă ceva din amestecul de efort și stăpînire de sine al... imblinzitorului — reprezintă oricînd o probă de talent și de temperament muzical cu totul aparte.

Recitalul tînarului organist Nicolae Licareț (duminică, 16 octom-

În acest număr ilustrații de ION MUSCELEANU

Fotografii de VICTOR RĂDULESCU

ÎN PE MALUL STÎNG AL DUNĂRII ALBASTRE, (film premiat la Festivalul de la Costinești din anul acesta), Malvina Ursianu restringe și mai mult sfera analizei, practic filmul reprezentînd traectoria existențială a văduvei unui moșier (interpretată cu brio de Gina Patrichi), în zilele premergătoare actului la care ne-am referit. Dezabuzată, alcoolică, cinică, dar și nostalgică, caustică cu cei din clasa ei socială, această eroină stranie și singulară în peisajul cinematografiei noastre contemporane, duce pe umerii săi, firavi numai în aparență, o dramă umană și totodată un act de acuzare. Replica din final a tînarului comunist (interpretat cu căldură și sobrietate de Valeriu Paraschiv), atunei cînd i se adresează valetului-om-la-toate (extraordinar Gheorghe Dinică în acest rol): „Du-te mai bine și ajut-o pe nefericită aia să se imbarce în mașină!” — spune multe.

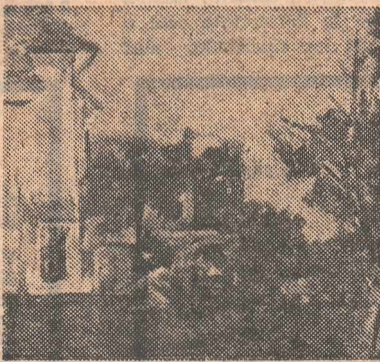
Văduva poate fi condamnată, aceasta este un lucru evident, dar fața de faună umană în care se învîrtește — ofițerul neamț, cumnatul nesățios, b-da jucătorilor de poker, etc. — culpa ei este înfinit mai mică.

Din punct de vedere dramaturgic, filmul Malvinei Ursianu are o curgere logică, întâmplărilor de la conac succedîndu-se într-un ritm bine susținut, punctate — foarte bine! — cu momente comice, multe de foarte bună calitate (și la reusita cărora contribuie, mai ales, același Gheorghe Dinică — aici, într-un rol aproape mut). Deranjează intrucivă imprecizia destinației hîrțiiilor căutate cu atîta ardore de toate taberele ce participă la acțiune, și ascunse cu atîta grijă de către st... și micuta fețiță cu porniri de viitor stăpîn: intrînd însă într-o anumită convenție, lucrul nu derutează peste măsură. Gravitatea evenimentelor în sine (istoricește vorbind), lupta comunistilor, organizarea atacului la conac, nu sînt minimalizate, ci, dimpotrivă, accentuate prin opunerea unei lumi aflate la crepuscul, lume în ghearele căreia se zbate eroina interpretată de Gina Patrichi.

Fiind un film de interioare aproape prin excelență, se cuvine să menționăm aici costumele (Oltea Ionescu) și decorurile (arh. Marcel Bogos și Gică Stîrbe). Precum și imaginea lui Vivi Drăgan Vasile și o coloană sonoră impecabilă realizată de ing. A. Salamian. Din distribuție îi mai amintim pe George Constantin, Stela Popescu, Marioara Sterian, etc.

PE MALUL STÎNG AL DUNĂRII ALBASTRE se înscrie printre acele filme despre insurecție ce refuză spectaculosul în favoarea analizei, ce încearcă a pătrunde în interiorul omului, în sufletul său, într-un moment în care (numai în aparență!), acestul interior, acestui suflet uman nu era timp să i se dea prea mare importanță.

HORIA PATRAȘCU

O pledoarie pentru analiză

Între SERATA și acest ultim film al Malvinei Ursianu, PE MALUL STÎNG AL DUNĂRII ALBASTRE, s-au făcut — și pe bună dreptate — unele asociații de stil și continut. În ambele cazuri, filmele tratau problemele insurecției armate de la 23 August; în ambele cazuri, insurecția era văzută dintr-un unghi particular, desfășurării de mase fiindu-i preferată analiza unei colectivități restrînsse, mai exact analiza psihologică a unor tipuri anume — tipuri ce urmau a părăsi scena istoriei.

Eveniment

Cineastul de mînc și eroii de astăzi

O premieră de ordin artistic, ținînd de fapt de laboratorul creației, angajîndu-i pe cei mai tineri cineasți: în vara și în toamna aceasta, Focșanii și județul Vrancea au fost gazdele primei tabere de creație cinematografică a studenților I.A.T.C. Opt viitori regizori și șapte viitori operatori, absolvenți ai anului II, avîndu-i drept conducători pe Gh. Vitanidis, asistat de N. Oprețescu (regie) și M. Dumitrescu, asistat de D. Dădirlat (imaginerie), și-au încercat în geamantane aparatele de filmat, cutiile cu peliculă și ideile și, pentru prima oară, n-au mai dat proba de foc a anului, adică filmul care să arate ce știu și ce pot, în București, ci în țară. Această probă, a cărei temă (impusă de institut) se cheamă „Contemporanul meu”, cerîndu-i studentului un film-reportaj cu acest generic, s-a despărțit, cu alte cuvînte, de oamenii și de cadrul de viață al Bucureștilor, a renunțat la Calea Victoriei, la „Intercontinental” și geometria florală a Herăstrăului, care de ani și ani fac fundalul (uneori și materia) peliculelor studenților, plecînd să-și caute intruchipările în niște locuri mai puțin frecventate, mai puțin cercetate de obiectivul aparatului de filmat, deci mai proaspete pentru ochi și mai incitante pentru talent. O inițiativă ce și-a propus, ni se spune, ca dintr-o temă evident generoasă, dar tînzînd să devină (cum, pare-se, a și devenit citeodată) dișeu, fie și numai prin repetarea pînă la istovire a aceluiași și aceluiași fundaluri, a aceleiași și aceleiași ambianțe, să facă un simplu punct de pornire spre o creație liberă, degajată, diversă, plină de noutate, inspirată de oameni și locuri ce stau prima oară într-un cadru de film. O inițiativă care s-a bucurat, ni se mai spune, de sprijinul conducerii institutului, al rectorului Octavian Costescu, și, nu în ultimul rînd, de cel al Focșanilor, al Secției de propagandă a Comitetului județean de partid, al conducerilor întreprinderilor, instituțiilor și localităților în care au filmat cei 15 tineri, al întreprinderii cinematografice județene.

O discuție cu operatorul-profesor Dan Dădirlat și cu inimosul și avizatul director al întreprinderii cinematografice vîncene, Alecu Gavrilescu, ne-a pus în față cîteva date care ne-au întărit în convingerea că această tabără s-a constituit într-un mic (sau poate că nu tocmai mic?) eveniment de creație, conținînd niște promisiuni artistice de tot interesul. Împărțiți în opt echipe, porniți deci să realizeze opt filme documentare de 16 mm, studenții și-au ales pentru ilustrarea temei și personaje (un inginer, un meșter fintinar, creatori populari etc.), dar, pentru prima oară de cînd se face film studentesc pe această temă, și colectivități umane (comuna Dumitrești, una din cele mai interesante ale Vrancei, cu 16 sate căfărate pe dealuri și mături, cuib arhaic și parfumat de viață în care civilizația noului pătrunde sub complexe, adesea copleșitoare înfățișări), colective de muncă (o filatură) ori de creație (Teatrul popular din Focșani), ce li s-au impus ca autentice „personaje” prin coerența privelistilor de muncă și existență și prin structurile intime ale ființei lor. Nu profesorii le-au sugerat o astfel de viziune, căci profesorii, mai mult ca oricînd, s-au dat la o parte, parcă nemaiîntrînd ambiția de a-i modela pe discipoli după chipul și asemănarea lor, de a scoate din ei copii perfecte, șapirografiante științifice, ale personalității magistrului, ci fiind ei înșiși, acești profesori, seduși de ineditul la care priveau asemenea studenților, cu ochi neblazați, Vrancea este un teritoriu care oferă, sub acest unghi, o întreagă lume, este o veche și teafără vatră țărănească pe care crește o muncitorime tînră și dinamică, este o lume în care peisaje străvechi și forme tradiționale de existență se interferează cu noutatea de ultimă oră, asimilată într-un tempo ce indică ritmul mereu amplificat al vieții omului de aici, capacitatea lui înfinită de cuprindere, mobilitatea lui spirituală, receptivitatea lui, și, din acest punct de vedere, alegerea acestei lumi ca sursă de inspirație și ca teren de investigație pentru tinerii creatori s-a dovedit fericită.

Filmele celor 15 sînt acum în faza montajului. Nu vrem, desigur, să-i influențăm pe cei care le vor pune note, dar ni s-a părut că aceste filme, sau cel puțin unele dintre ele, destăinuie, de pe acum, viziuni sau poziții artistice interesante, ingeniozități constructive, temperamente artistice deosebite și, peste toate, senzația de adevărat, de netrucat, de viu, de proaspăt. Publicul Vrancei, care nu-i excesiv de răsfățat cu filme dedicate lui, ar fi interesat, crede directorul Gavrilescu, să vadă pe ecrane cele mai bune dintre producțiile taberei studentești. Poate că Studioul „Sahia” va medita la această propunere.

ILIE PURCARU

om?” (Corneliu Sturzu); „Modelul uman pe care trebuie să-l propună romanul actual va izbîndi în măsura în care va fi verosimil, va îmbina coezanța cu echilibrul” (Ovidiu Moceanu). ● Ioana și Ion Drăgănoiu continuă și în nr. 9/1983 al ATE-NEU-lui publicarea unor fragmente traduse din studiile lui Vladimir Jankélevitch asupra Irodiei, alături de o traducere din Situația spirituală a timpului (1931) — de Karl Jaspers, efectuată de Erica Dewald și Elena Solunca (oare de cîți ani este anunțată o traducere din operele lui Jaspers la noi?). În Caiete botoșănene — un interviu cu Alex Visarion („Din alertă în alertă, spre victorie”) și un eseu al lui Lucian Valea pe o temă ce merită cu prisosință continuată și studiată în detalii, cu mult mai multă grijă la nuanțe — Generațiile literaturii române. Deocamdată auto-

rul se oprește la generația anilor '40. Așteptăm continuarea și apoi, mai mult ca sigur, „polemicile”. ● Variat și interesant nr. 9/1983 al revistei **FAMILIA**, cuprinzînd filosofie (Henri Wald, **Contrazicerea dialectică**), istorie politică (Stelian Vasilescu, **Ziaristii orădeni și Unirea din 1918**), istorie literară (prof. Alexandru Hurban, ce localizează acțiunea din **Moara cu noroc** în satul Inand, polemizînd cu varianta Siria propusă de D. Vatamaniuc și deplasînd acțiunea către Oradea, nu către Arad — e ceva!), un substanțial eseu despre proza lui D. R. Popescu semnat de Ion Simuț, cronici literare la cărți de critică (Gheorghe Grigurcu, **Între da și nu** de Alex. Ștefănescu), poezie (Al. Cistelean, **Cină bogată în viscol**, de Constanta Buzea) și proză (Virgil Podoabă, **Prințul Ghica**, de Dana Dumitru și Radu Călin Cristea,

Îngereasa cu pălărie verde, de Adina Kenereș), s.a. Prea puțin convingătoare grupajele de poezie — Eugeniu Nistor, **Cristina Tacoi**, Ion Davideanu, Vasile Smarandache — ca și cele două schițe semnate de C. C. Platon. Deși interesant ca premisă articolul Dr. Gavril Curteanu despre **Reprezentarea socială a copilăriei** este compozit, schematic-didactic și de un profesionalism excesiv, ce produce și astfel de fraze: „Astfel, ca și copilul mare, fătul a ieșit din clandestinitate grație științei”, sau „Procesul de maturaj se validează în fenomenul de socializare progresiv mai mare, al activităților și valorificarea experienței precoce, prin formarea de personalități individualizate tînzînd spre autonomie, prin tendința evidentă de cuprindere a realului”. ● Semnalăm din nr. 9/1983 al revistei **ARGES** o savuroasă (deși

dramatică, în fond) scri-soare deschisă, cu titlul **Vreau să știu că te înțelegem și te iubim**, semnată de Paul Everac și a-

dresată profesorului de țară, activist cultural, cotizant la C.A.R., încercat de noștagii intelectual-studentine, dar copleșit în labirintul unei existențe deloc invidiabile: „Miine ai ședința de cor și brigadă, poimîne dîzertăția antimistică la Cămin, săptămîna viitoare începe numărutul pomilor (...) Mai bine mergi acasă să spargi lemne și stai cu familia, revezi temele fetiței (...) Îți faci lăturile pentru porc (al doilea, primul a murit), scoți apă din puț (...) N-o să te doară, nu-i așa? că ai rămas mai săracuț fiindcă ești cinstit și ai poveri, și fiindcă trebuie să dai în plus la mulți dimprejur pentru un drept normal al tău (...) acolo, într-un biet sătuc prăpădit, cu punct farmaceutic și cămin cultural, gol, cu zgomote necontenite de fiare și țevi de eşapament...” (TANIA RADU).

Manifestare de prestigiu în sfera cîntecului popular, festivalul interjudețean „Maria Lătărețu” ajuns la cea de-a treia ediție, își propune și de această dată să reunească și să descopere noi și tinere talente în interpretarea cîntecului popular. Desfășurat sub egida Festivalului Național „Cîntarea României” și organizat de Comitetul de Cultură și Educației Socialiste al județului Gorj între 26—28 octombrie 1983 în municipiul Tg. Jiu, manifestarea are meritul de a păstra peste timp farmecul și autenticitatea folclorului românesc. Vom poposi, așadar, în locurile unde inimitabila și inconfundabila Maria Lătărețu și-a făcut auzit glasul, aducînd spre lume sensibilitatea și trăirea sufletului ei. Deocamdată, urăm succes concurenților. Vom reveni cu amănute la închiderea concursului (Ioana Proca).

CAP LIMPEDE

Cenaclul
Flacăra
al
Tineretului
Revoluționar

Tinerii Olteniei au ales ca moto de toamnă:

*Cît am tras și-am
și-am visat și am
pîn-la urmă-a trel
să avem un infin*

*Așa și-așa,
la Drăgășani*

Localități : Drăgășani, 13 octombrie, stadionul din localitate ; Rîmnicu Vilcea, la 14 octombrie, Arenele Traian din localitate.

Număr de spectatori : 5 000 la Drăgășani ; 15 000 la Rîmnicu Vilcea.

Calitatea spectacolelor : bună la Drăgășani ; foarte bună la Rîmnicu Vilcea.

Atmosfera : caldă, ospitalieră la Drăgășani unde pe total putem aprecia participarea publicului la 80 de puncte ; fierbinte, entuziasă la Rîmnicu Vilcea într-o manifestare de 100 de puncte.

Aportul organizatorilor : impecabil pretutindeni în Vilcea !

Drăgășani este unul dintre puținele orașe mai mici în care cenaclul nostru a poposit. Interesul pentru această manifestare s-a dovedit a nu fi, însă, mai mic decît în alte localități. Tribuna stadionului s-a umplut și aici pînă la refuz. Dar chiar dacă dorința participării s-a făcut simțită de la început, implicarea aceea efectivă, determinantă pentru evoluția spectacolului avea să vină mult mai tîrziu. Și asta odată cu sosirea conducătorul cenaclului care, deși reținut la pat de o boală survenită în urma eforturilor ultimelor zile, n-a rezistat tentației de-a se întîlni cu acești minunați oameni. Se scandează „Am venit și vom cînta / Cu Cenaclul Flacăra” și într-adevăr, simțim acum vocea clară a drăgășenilor înălțată la nivelul dorinței lor arzătoare de exprimare, de comunicare sinceră și vie. Carmen Antal cîntă „Toate femininele vor pace” deschizînd seria aparițiilor „celor mai mici” din cenaclu într-un program compact punctat de Geanina Munteanu, cîntînd foarte bine la cei doar 11 ani ai săi „Nu ucideți lumea”, varianta română a unui cîntec din repertoriul internațional, apoi Ovidiu Haidu („Puștoaica” devenind și aici preferata publicului), „Totuși” și Andrei Păunescu, un total reprezentativ pentru posi-

bilitățile de exprimare ale noului val artistic. Cu aceeași bucurie sînt primite șlagărele Beatles interpretate de Flapo și cîntecul „Totuși iubirea” redat publicului aici prin vocea Tatianeii Filipoiu. „La o cană cu vin” din repertoriul grupului „Ecoul” a sunat exact la Drăgășani. Cu Alexandru Zărnescu cîntăm pentru Mihai Eminescu dorul nostru fierbinte învăluindu-ne sufletul în lumina dulce a aureolei care ne este. Ștefan Hrușcă și Vasile Șeicaru, două nume de frunte ale muzicii tinere de la noi, împlinesc datoria noastră față de acești oameni. De aici încolo totul este prinos al dragostei ce le-o purtăm, recunoștință pentru deschiderea pe care au arătat-o artei adevărate, experimentului cultural și educativ pe care îl realizasem împreună. Impresionantă ni s-a părut disponibilitatea față de poezie, capacitatea de a asculta la o oră tîrzie și friguroasă versurile poeziei lui Adrian Păunescu, „Pacient” :

„Această boală e o boală rară,
Această boală e o boală grea,
Această boală se numește țară
Și leacul este ea și numai ea.”

Vilcea redivivus!

Ambianță extraordinară la Rîmnicu Vilcea, unde noile arene își fac prin această manifestare o frumoasă inaugurare. Prezența atît de numeroasă a tinerilor în această seară este cea mai fericită formulă de mulțumire ce-ar fi putut fi adresată arhitecților și constructorilor acestui minunat așezămint. După un drum lung și obositor de la București la Rîmnicu Vilcea (cu o seară înainte îl făcuse între Drăgășani și București unde-l așteptau treburi importante) Adrian Păunescu sosește satisfăcînd tuturor febra așteptărilor. Atmosfera crește dintr-o dată vizibil. Cel mai la modă cîntec al cenaclului „Puștoaica” a trebuit să fie reluat pentru a răspunde entuziasmului pe care-l declanșează. Disponibilitățile largi ale acestor oameni, pentru care adaptabilitatea la diversitate este o dovadă a mobilității lor spirituale, sînt

pute în valoare cu deosebire la cîntecele noastre de țară, cîntecele duratei noastre, cîntecele demnității noastre. Puternicul sentiment al istoriei, de care ne vorbea și faptul că aici se cîntase odinioară pentru prima oară „Deșteaptă-te române”, ne dovedea și azi un fundament pentru existența spirituală a vilcenilor. Avem senzația că ne aflăm de aceea într-un amfiteatru al conștiințelor vîi. „Iancu la Tebea” este incendiar. După Vali Șerban, cîntecele de Pace ale tinerei Carmen Antal mobilizează. Foarte solicitată este aici trupa condusă de Andrei Păunescu, „Totuși”. Tinerețea ei cucerește pretutindeni. Între recitalurile lui Ștefan Hrușcă și Vasile Șeicaru, două cote ale valorii autentice, alte momente au fost indiciatori pentru profunzime („Dor de Eminescu” ne-a arătat publicul la înălțimea punctajului maxim), pentru cultură („Crai nou” — omagiul adus geniului componistic al lui Ciprian Porumbescu la sugestia tribunei), pentru competență (în recitalul grupului Ecoul publicul a cîntat singur cîntecul „Taina”), pentru entuziasm (sirba oltenească jucată de tineri în această seară a concurat cele mai iubite șlagăre din repertoriul consacrat).

Am redescoperit în această seară la Rîmnicu Vilcea, la capătul unei microstagioni „pline de peripeții și frumusețe”, un public excepțional care a dovedit că merită să se afle în galeria celor mai bune din viața cenaclului nostru.

Și niște organizatori impecabili.

CONSTANTIN DRAGOMIR ■

**Toamna, în curtea
unui gospodar**

Localități : Calafat, 15 octombrie, grădina de vară ; Dăbuleni, 16 octombrie, căminul cultural.

Număr de spectatori : 2 000 la Calafat ; 2 000 la Dăbuleni.

Calitatea spectacolelor : bună, chiar foarte bună la Calafat. Nota — 50 puncte.

Plină de situații imprevizibile, uneori fantastică, alteori degradantă pentru condiții omenească, la Dăbuleni. Nota — 70 puncte.

Atmosfera : foarte plăcută la Calafat între infernal și sublim la Dăbuleni.

Noutăți: poetul Adrian Păunescu a scris și a recitat poezia „Dunărea la Calafat la Dăbuleni, Vali Gereca a interpretat bine cîntecul „Puștoaica”.

Aportul organizatorilor : foarte bun.

După un drum plin cu peripeții, peste 200 de kilometri, vom poposi într-o grădină mică de vară, întesată de oameni, la Calafat. Spectacolul anunțat chiar în aceea zi, cu trei ore înainte startului, nu a împiedicat bunii organizatori să dea de știre întregului oraș, so: aici cu mic cu mare, nici chiar să cosească iarba din curtea grădinii de mult nutilizată. Propunerea de a veni la Calafat a aparținut în totalitate poetului Adrian Păunescu, probabil din acea dorință „mitică” a oricărui fiu de țaran de pe mal Dunării de-a ajunge odată la Calafat, cu însuși A. P. spunea. Spectacolul începe în forță cu cîntec de țară, atmosfera încinge, apoi redevine intimă, plăcută „în curtea unui gospodar puternic și sănătos”. Aici, aproape de casa părintească Adrian Păunescu recită ca nîcicînd par „Scrisoare mamei” de Serghei Esenin „Repetabila povară”. Tîrziu spre seap spectacolul amenință să scadă din calitate inițială, moment în care tine orașului vor da tonul, astfel că înregrăm o veritabilă „operație pe cord de chis”. Vom cînta din nou la insistența celor prezenți „Trăiască România”, vo cînta cu Vasile Șeicaru „Colindul Duri” fiindcă ne aflăm exact „pe linia adunare a României, care este Dunărea: vom cînta și „Cîntec pentru Oltenia” toate că multe s-au schimbat de cînd fost compus cîntecul dar iubirea rămî totuși iubire și mai cu seamă aici unde bătut pentru prima oară tunul inderdenței naționale de la 1877, „Clopotul r întregirii”, „Aveți un steag și o făclie mină / Și clopotele libertății bat / Cum bătut la Dunărea bătrînă / Întîiul nostru la Calafat” și „Treceți batalioa române Carpații”.

Topul Cenaclului Flacăra

Cenaclul Flacăra
al Tineretului
Revoluționar
TOPUL
MUZICII TINERE
Talon nr. 3
Octombrie 1983

Configurația topului nostru în această săptămînă, realizat din scrisori, este următoarea :

1. Partaj (Ecoul)	— 125 puncte
2. Antiprimăvară (Vasile Șeicaru)	— 72 „
3. La nunta ta (Ștefan Hrușcă)	— 69 „
4. Puștoaica (Ovidiu Haidu)	— 50 „
5. Maria (Costas Caracostas)	— 45 „
6. Totuși iubirea (Majay Gyözö)	— 43 „
7. Elegie II (Poesis)	— 38 „
8. Pe cine și cite cărări (Ducu Bertzi)	— 37 „
9. Totuși (Totuși)	— 30 „
10. Da, da, da (Andrei Păunescu)	— 23 „

Așteptăm în continuare, pe adresa redacției, propunerile dumneavoastră.

Programul Cenaclului Flacăra

Cenaclul Flacăra al Tineretului Revoluționar, organizat de C.C. al U.T.C. și revista Flacăra, condus de poetul Adrian Păunescu, își continuă turneul său prin țară, după următorul program probabil :

Vineri, 21 octombrie, Hunedoara ;
Sîmbătă, 22 octombrie, Deva ;
Duminică, 23 octombrie, Petroșani ;
Luni, 24 octombrie, Oradea ;
Marti, 25 octombrie, Satu Mare ;
Miercuri, 26 octombrie, Baia Mare ;
Joi, 27 octombrie, Zalău ;
Vineri, 28 octombrie, Bistrița ;
Sîmbătă, 29 octombrie, Cluj-Napoca ;
Duminică, 30 octombrie, Tîrgu Mureș.

Toate spectacolele vor începe la orele 16.

Dacă vremea o va permite intenționăm ca spectacolele noastre să aibă în continuare loc pe stadioane. În caz de timp nefavorabil, rugăm organizatorii să fie pregătiți pentru varianta desfășurării lor în săli.

ătitimit, udit

spectacol pe întreg, pledoarie pen-
ace, pentru tinerete, pentru unitate
ală. Un spectacol realmente fru-
„Fie ca rodul pe care l-am lăsat
Dunăre la Calafat să-l găsim de-a
l vieții până la Marea mare”. Mul-
n oameni buni din aceste locuri de-
uitte de formele de cultură, mul-
n Calafat.

DUCU BERTZI ■

enaclul conecurență nunțile toamnei

minică 16 octombrie, după o scurtă
e la Bârca, timp în care — la propu-
lui Adrian Păunescu — membrii
ului s-au destins pe parcursul unui
de fotbal, ne-am continuat drumul
Dăbuleni, prin satele oltenesti co-
afuzaliu de un soare tomatic și
ite de chiotele alaiurilor de nun-
și astfel drumul capătă o atmosferă
torească încărcată de albul rochiilor
ureasă, rubiniul vinului purtat în
de nuntași eleganti și prospețimea
arelor ce fluturau la geamurile ma-
ce însoțeau alaiurile.

ngem în Dăbuleni, localitate incinsă
ora a nu mai puțin de douăzeci de
„Cenaclul la concurență cu nunțile
pei!” va spune Adrian Păunescu
mai tirziu. Și întâmplarea noastră nu
st departe de această profetie. Oa-
cu chef erau peste tot, atit în sala
spectacol cit și afară unde o multime
amini își căuta sansa de-a pătrunde
naclu. Bună dispoziția de care vor-
era firească și de tradiție, dacă ne
m la această duminică de toamnă
re sătenii își serbau recolta, munca
dele ei.

botuși, fără excepție, din toate ace-
aiuri lipsea ceva important: costu-
popular, unul din elementele defini-
ale apartenenței și continuității noas-
e fiecare plai românesc. Oricit ar
dinerele generații de la țară costu-
orășenesti, nu ar trebui să le fie
e cu ia sau cămașa țărănească care
urat alături de tricourul nostru in-
astrarea ființei naționale.

va cheflii strică involuntar atmosfere
la începutul spectacolului, punind
surarea acestuia sub semnul întrec-
Conducătorul cenaclului, Adrian
escu, părăsește scena promițându-le
ra un spectacol pe măsura partici-
din acele momente. Ecoul sălii se
une dintr-un amestec ciudat de vo-
ri, care revendică tot felul de năzbi-
plauze și exclamații aprobatoare
le ce se întâmplă pe scenă. Pare că
sală a căminului ne va înghiți în cu-
și orice comunicare va fi stinsă de
rea turburelului de Dăbuleni.

l moment acest lucru îl știa nu-
Adrian Păunescu, care se transfor-
n regizorul inspirat al evoluției scen-
n catalizatorul emoțional al reacției
ului, transformind o sală de spec-
ce păreau incomunicabili la început,
armată victorioasă de audienți,
va păși cu emotie și căldură de acum

incolo prin toate momentele spectacolului,
aducind seara la cea mai rivniță tempe-
ratură a participării. Se cîntă cîntece de
țară și de pace, de iubire și de suflet, se
dansează și prin participarea lor plină de
o bucurie profundă, oamenii din Dăbuleni
adaugă parcă în această seară încă o nun-
tă la cele ale satului, o nuntă a sunetu-
lul cald ce pleacă de la scenă cu ecoul
emoțional al fiecărei suflări ce se află
în sală.

La reușita deplină a spectacolului și-au
adus un vizibil aport presedintele
C.U.A.S.C.-ului, inginerul Virgil Sovăilă,
primarul comunei, Popa Viorel, activiștii
U.T.C.-ului precum și toți oamenii de bine
din Dăbuleni.

MIHAIL STAN ■

P.S. Tirziu, în noapte, autobuzul nostru
care ne ducea spre Craiova se oprește
unde va pe șosea avînd o pană. Singurul
care a oprit la multiplele noastre solici-
tări a fost lăncu Duluman, șofer pe un
autobuz destinat transportului de călători.
li mulțumim!

De la infernal la divin

Localitatea: Craiova, 17 octombrie, sta-
dionul Central, orele 16.

Număr de spectatori: 20 000, dar am
aflat că mulți nu cunoșteau faptul că
spectacolul programat inițial simbătă a
avut loc luni.

Atmosfera: excepțională, exceptînd în-
ceputul.

Cenaclul Flacăra, la Alba Iulia, în ziua de 1 decembrie 1983

Cenaclul Flacăra al Tineretului Revoluționar face cunoscut de pe
acum iubitorilor săi că se va organiza, ca un omagiu împlinirii a
65 de ani de la făurirea Statului Național Unitar Român, o amplă
manifestare la Alba Iulia, în data de 1 decembrie 1983. Amănunte
privind organizarea excursiilor la această amplă manifestare, în
numărul viitor al revistei.

Veniți, Români, veniți la Mecca noastră,
Veniți la Alba Iulia-n Ardeal!

Noutăți: Grupul „Poesis” a interpretat
piesa formației Beatles „Ticket to rich”,
Ducu Bertzi a lansat cîntecul său pe ver-
surile poetului Adrian Păunescu „Dema-
catoarea muzică”, au debutat Mihaela Pul-
că și Magdalena Obratovici, Mona Roșoga
și Sorin Stănculescu, Florian Jianu, Ghiță
Apostol și formația „Sens unic”.

Calitatea spectacolului: foarte bună.
Dacă începutul ar fi fost la înălțimea în-
tregii seri, Craiova ar fi avut acum 100
de puncte. Dar așa, Craiova are 70.

Aportul organizatorilor: foarte bun.
Organizatorii U.T.C. Dolj, în frunte cu
primul secretar, tovarășul Florea Voinea,
au fost la înălțime.

La Craiova, luni era o după-amiază ca
de sfîrșit de august, vremea frumoasă
crea condiții optime desfășurării unui
spectacol de bună calitate. Dar începutul
nu a fost deloc de bun augur. Neatenți,
gălăgioși, spectatorii craioveni, veniți în
număr mare la stadion, au creat o atmos-
feră imposibilă. Parcă le era destul că
sintem acolo, nu le mai trebuia „spec-
tacol”. La orele 18 și 15 minute înregist-
trăm pe recitalul tinerei Carmen Antal —
care e din ce în ce mai bună și mai soli-
citată de public — primele semne ale unei
seri care va fi în continuare fantastică.
La 18 și 30, Craiova este uriașă, tot ceea
ce se întâmplă e magnific. Între altele,
primim multe bilete pline de entu-
ziasm, de chemări la pace, venite și din
partea studenților aflați la studii în Româ-
nia: „Vă putem spune, domnule Păunes-
cu, că aici în România există tineri mi-
nunați”, „Trăiască prietenia româno-
grecă, Pace — Irini, Trăiască Ceaușescu,
Trăiască România”. Bineînțeles, în capi-

tala fotbalului românesc, vrînd-nevrînd,
dialogul între Adrian Păunescu și tribune
a trecut și prin teme fotbalistice. Condu-
cătorul cenaclului revine la ideea de a
ne aduna cu toții în jurul intereselor na-
ționale sportive sau de oricare altă formă,
de a sprijini fiecare cu puterile sale re-
prezentarea țării peste hotare, și lăsînd la
o parte interesele pătimașe sau meschine,
să se aplaude pentru echipa aflată în
competiție — Dinamo. Craiova a fost la
înălțime, scandînd pentru Dinamo, iar
apoi ovaționînd România. A urmat, pe
merit, cîntecul poetului Adrian Păunescu,
dedicat unei Craiove spirituale, Craiova
my love, cîntat printr-o coincidență chiar
de un dinamovist, așa cum spunea A.P.
Înțelegerea situației reale ne-a fost
demonstrată și a doua zi la Tg.
Jiu, unde am primit un bilet din partea
unor craioveni sosiți chiar atunci cu un
tren de seară care ne scriu: „Sintefi sen-
zațional! Succes echipei Dinamo!”. Sem-
nat — Craiovenii.

La exact orele 22, asistăm la unul din-
tre cele mai frumoase momente din acea
seară și din întreaga istorie a cenaclu-
lui. Tineri intrați pe gazon cîntă „Dor de
Eminescu” în amintirea Poetului, „sfîntul
limbii noastre, gîndul nostru românesc”.
A urmat așa, „Rugă pentru părinți” și
„Clopotelul reintregirii”.

Excepțional a fost spectacolul de la
orele 18 incolo și așa s-a și încheiat.

Fantastic, fantastic, fantastic!

Localitatea: Tg. Jiu, 18 octombrie, sta-
dionul Central, orele 16.

Număr de spectatori: 20 000
Atmosfera: fantastică, fantastică, fan-
tastică!

Noutăți: au debutat Ioan Iordache, De-
lia Berbecel, Valentin Petruța, grupul Li-
tua, Marin Dobreanu.

Calitatea spectacolului: excepțională. Au
fost ore de muncă în slujba artei, ore de
exemplară dăruire. Datorită acestui spec-
tacol, Tg. Jiu atacă viguros titlul de cam-
pion spiritual al cenaclului.

Nota nu poate fi mai mare de 100 de
puncte.

Aportul organizatorilor: foarte bun,
prezența activiștilor din organizația de ti-
neret a fost de mare sprijin într-un spec-
tacol în care problemele organizatorice au
servit scena în desfășurarea actului artis-
tic la cea mai înaltă cotă.

Stadionul din Tg. Jiu ne-a primit arhi-
plin. Densitatea pe metru pătrat era in-
calculabilă. Spectacolul a început sub cele
mai bune auspicii și ceea ce presimțeam
la început a depășit în final orice aștepta-
re. Scena primește o cravată de pionier.
Pe ea stă scris „Give Peace a Chance” și
„Trăiască România”. Tribunele scandează
„Trăiască, trăiască, trăiască, să trăiască /
Moldova, Ardealul și Țara Românească”.
Programul nostru nu va continua făcut de
noi, tribunele impunîndu-ne tandru ce să
cîntăm. Pentru toți oamenii muncii din
Gorj vom cînta cu dragoste cîntecele de
țară. „Dumneavoastră-n poezie și cîntece
vă rugăm pentru binele acestei țări; pen-
tru părinți, pentru copii și pace pentru
conducătorul țării noastre, tovarășul

Nicolae Ceaușescu. Sintem alături de dv. și
ne permitem să cîntăm spre binele acestei
națiuni”. Spectacol extraordinar, dăruit
alături de întreg cenaclul publicului gor-
jean. Adrian Păunescu exclamă: „Mamă,
cum nu te întorci! Să mă naști aici în
Gorj”.

Avem puternica senzație că o formă de
relief a munților Carpați a coborît la Tg.
Jiu și s-a umplut de oameni. Spunînd
aceasta Adrian Păunescu, publicul începe
să scandeze numele țării, România. „Dacă
vă vine într-un moment de bucurie să
strigați numele țării, atit de spontan și de
sincer, înseamnă că merită să facem totul
pentru dv. Păcat că televiziunea nu e
prezentă.” Se face ora 19 și 20 minute și
Tg. Jiu cîntă mai bine ca scena și decît
a gîndit compozitorul Gil Ioniță Jurămint
la Putna.

Se întâmplă să auzim primul actor ro-
mân răsplătit prin aclamațiile întregului
stadion, Mihail Stan. Apariția lui Arpad
Domokos determină publicul să scandeze
„Sintem același neam / români, maghiari,
germani!”.

„Cele mai importante documente ale
geniului românesc, atestînd în fața ste-
lelor gîndirea românească, aparținînd
maiestății sale domnului Constantin Brân-
cuși, se află aici. Fie ca destinul nostru
național să fie o Coloană a infinitului.
E un parapet de sicrie, e nesfîrșitul pă-
mîntului între soare și cer. Împreună cu
toți cei care au buletin de Coloana in-
finitului să cîntăm la Tg. Jiu această co-
loană”, spune Adrian Păunescu și făcînd
aici o paranteză voi încerca să explic
faptul că într-o seară superbă, cu un
public minunat, Adrian Păunescu s-a în-
trecut pe sine însuși, vorbele sale fiind
nu numai poezie sublimă, ci conștiință
pusă în slujba neamului românesc. De
aceea cronică acestui spectacol este îm-
prejmuită deseori de cuvinte pornite din
adîncul inimii sale. Iar cîntecul admira-
bilului Vasile Șeicaru, Coloana in-
finitului, va fi nu numai preluat de public, ci
și un moto rămas în gînd în această sea-
ră, „cît am tras și-am pătîmit / și-am
visat și am trudit / pîn-la urmă-a trebuit
/ să avem un infinit”.

„Maramureșul Olteniei se găsește în-
tr-un spectacol sublim. Au trecut atî-
tea ore și din 20 000 de oameni nu a
sărit unul să fluiera. Nici o ieșire necon-
trolată, nici o manifestare în afara limi-
telor civilizației. Cînd vom ajunge oare
la perfecțiune? Niciodată, dar în țara
asta publicul din Tg. Jiu a fost realmen-
te un public perfect”. 23 și 15 minute:
„Iris în concert pentru ochiul frumos al
Gorjului”. Nimic mai frumos nu poate
fi decît ca lucrurile pe care le faci să
fie primite cu atîta bucurie și iubire.
Aceasta e cea mai mare satisfacție pe
care un artist o poate primi și noi în
seara aceasta de multe ori am lăcrimat
de fericire. Cîntăm cu Alexandru Zărnes-
cu Dor de Eminescu și muntele viu de
la Tg. Jiu arde în mii de făclii. După
atîtea seri, după multe zile dificile, me-
rităm și noi și ei așa un spectacol. În
seara asta la Tg. Jiu au fost multe su-
flete fericite. Încheiem un spectacol
magnific și fiindcă în aste condiții cu-
vintele mari ne sînt insuficiente, vom
mai spune încă o dată: un spectacol co-
losal. Mulțumim, Tg. Jiu, trebuie să re-
venim în iarna aceasta. Gorjul bate tot
și preia titlul de campion al Cenaclului
Flacăra, nu numai nota 100. Cine va
ataca această performanță artistică, or-
ganizatorică, morală?

DUCU BERTZI ■

Ați citit cronicile manifestărilor cu nu-
merele 1125, 1126, 1127, 1128, 1129,
1130, 1131.

Spre Alba Iulia, spre înfăptuirea Marii Uniri

Marele act al Unirii tuturor românilor de la 1 decembrie 1918 a fost precedat, după Unirea Principatelor, de numeroase alte manifestații simptomatice pentru evenimentul ce era așteptat de secole.

Una din cele mai înalțate manifestații de această natură ale românilor din Transilvania a fost „Memorandul” alcătuit de istoricul Alexandru Papiu Ilarian, unul din principalii exponenți ai revoluției de la 1848, fost profesor la Iași și jurist-consul al statului Moldovei. Intitulat **Memorand despre raporturile românilor cu nemții, cu slavii, cu ungurii, în timp de pace și în cazul unei revoluții în răsăritul Europei**, textul respectiv a fost înaintat principelui Alexandru Ioan Cuza la începutul anului 1860, el fiind destinat să arate acestuia în mod concret — într-un moment în care se credea iminentă declanșarea unei noi revoluții ungurești — ce așteptau românii transilvăneni de la dînsul și de la noul stat român și, totodată, ca și M. Kogălniceanu cu un an mai înainte, să-i atragă atenția asupra rolului său istoric. „Românii din Transilvania, în împrejurimile de față — scria Papiu — numai și numai la Principate privesc, numai de aci își văd scăparea”. „Principatele, la rîndul lor — preciza istoricul — fără Transilvania nu au viitor, duc o existență precară și dubie. Numai unirea Transilvaniei va pune fundamentul vieții perpetue a României”. Afirmatia era sprijinită de puternice și stăruitoare argumente geografice și istorice, Transilvania fiind „partea cea mai frumoasă și cea mai vitală din trupul sfîșiat al națiunii române”.

Unirea Principatelor a dat încredere poporului român în viitorul său, și el a început a fi pregătit prin toate mijloacele care îi stăteau la îndemînă.

Aceasta a făcut ca, îndată după unirea Moldovei cu Tara Românească, să se constate în ambele Principate și apoi în noua Românie, o efervescentă patriotică și culturală pe cit de entuziastă în desfășurarea sa, tot pe atît de bogată în rezultatele obținute. Această efervescentă a cuprins în mod firesc și pe românii din provinciile subjugate, care — cu toată vitregia politică a soartei lor și cu toată îngustimea posibilităților lor materiale — consecvenți principilor și imperativelor naționale și sociale proclamate la 1848, s-au ridicat cu toată energia pentru a da expresie aspirațiilor lor specifice și pentru a-și uni năzuințele de progres și libertate cu ale românilor de peste Carpați.

La 1877, în timpul Războiului de independență, românii din Transilvania, au participat intens, prin colecte bănești și voluntari, la susținerea războiului neașteptat, considerat ca fiind un război al tuturor românilor.

Rezultatul colectelor transilvănene a fost mai mult decît remarcabil. Într-un termen de cîteva luni s-au colectat 104.700 franci (lei), 9.100 florini, 13 napoleoni, 45 galbeni. În franci aur aceste sume, după calculul făcut de profesorul Valeriu L. Bologa, totalizau 124.700 franci aur. Tot atît de însemnate au fost și contribuțiile în natură reprezentînd alimente, vinuri, rachiuri, tutun, pinză, bocanci și altele, care au fost expediate cu vagoanele pe la Orșova, Turnu-Roșu și Predeal sau cu carele și căruțele țărănești ce alegeau drumurile cele mai scurte.

Contribuțiile transilvănene au fost primite la București cu o îndreptățită satisfacție. După primirea primei colecte pecuniare de 7.120 florini, trimisă la 17 mai 1877 de către Diamandi Manole de la Brașov, președintele „Crucii roșii” de la București, Dimitrie Ghica scria brașove-

nilor următoarele: „Vă rugăm să exprimați fraților din Brașov via noastră recunoștință pentru această donație; nu numai suma însemnată trimisă, ci în special iuteala faptului, arată dovada clară a simpatiei și a dragostei”. Alte călduroase mulțumiri au fost exprimate cu prilejul primirii altor sume și donații.

O contribuție amintită adeseori, dar care n-a fost încă studiată în toată adin-

afirma în apel —, cercetătoare a istoriei neamului românesc, păstrătoare a limbii și națiunii românești și centru de activitate a culturii românești, face un călduros apel la membrii institutelor de cultură ale întregului neam omenesc, ca să se intereseze de cauza cea dreaptă a românilor din Transilvania și Ungaria, care e totodată o cauză culturală generală. Numai încetînd ura dintre națiuni — se ară-

presei transilvănene, care se arată mai viguroasă ca oricînd. Legăturile dintre scriitori, și îndeosebi dintre scriitorii tineri, O. Goga, M. Sadoveanu, I. Agârbiceanu, Emil Gîrleanu — vor lua de acum înainte un caracter mai activ, mai fecund, ele manifestîndu-se pe planuri mai largi și mai variate. Activitatea din deceniile anterioare și-a produs efectele așteptate, unitatea culturală manifestîndu-se în toate sectoarele. Disensiunile și polemicele pe chestiuni ortografice, atît de pasionante în trecut, au intrat acum în domeniul istoriei. Noile inițiative și acțiuni culturale și literare se realizează cu concursul tuturor. Frontiera Carpaților e virtualmente desființată, ea nemaivînd decît o semnificație pur politică. Și de o parte și de alta a ei, manifestațiile culturale ale românilor sînt aceleași. Căutarea și conlucrarea între frați a devenit firească, organică. „Dacă e vorba — scria Bogdan-Duică în 1907 — să creem împreună o unitate culturală, aici (la București) nu ne putem dezinteresa de nimic ce se petrece acolo (în Transilvania) și acolo de nimic ce se petrece aici”.

Nici un colț de pămînt românesc nu rămîne neîntregat atenției presei române, și nici o acțiune sau scriere nu rămîne neînregistrată și necomentată. Viața culturală a întregii nații se trăiește la unison. „Reproducerile” din revistele fie de pe o parte, fie de pe alta a Carpaților, încep să dispară, locul lor luîndu-l colaborările directe ale scriitorilor care se consideră „acasă” pretutîndeni.

Programul și acțiunile socialiștilor români aveau în vedere și ele viața și năzuințele românilor de pretutîndeni. „Privirea noastră” — scria la 1 august 1895 ziarul „Lumina”, organ al cercului de propagandă social-democrată din Iași — nu ne-o întorcem numai către poporul român din Regat, ci ne-am manifestat toate simpatiile noastre pentru românii subjugăți”.

Ca și în domeniul cultural, și în domeniul politic toate forțele românești, oriunde s-ar fi aflat din punct de vedere geografic, și orice orientare social-politică ar fi avut, au militat pentru înfăptuirea unui singur stat al tuturor românilor.

Problema a fost rezolvată în mod radical prin hotărîrea adunării de la Alba Iulia de la 1 decembrie 1918.

Propunerea de unire cu Patria mamă a tuturor românilor din Transilvania, Banat, Crișana, Sătmăr și Maramureș a fost făcută în aplauzele adunării de învățatul Vasile Goldiș, care a citit și rezoluțiile social-politice elaborate în ajun de frunții adunații la Alba Iulia. Adunarea a votat totodată și deplina libertate națională pentru toate popoarele conlocuitoare, introducerea sufragiului universal, libertatea presei și a întrunirilor, o reformă agrară radicală, drepturi pentru muncitori după legislațiile cele mai avansate..., egalitate între toate națiunile mari și mici.

La această adunare au participat, pe lîngă delegații oficiali, reprezentanți ai tuturor cercurilor electorale, instituțiilor eclesiastice, societăților economice, culturale și școlare, reuniunile de meseriași, femei și tineret ale Partidului social-democrat și de gîrzile naționale, peste 100.000 de țărani, muncitori și intelectuali din toate județele convocate, prezența lor la Alba Iulia semnificînd prezența întregului popor român.

VASILE NETEA ■

Temeiurile [prin veac] ale Unirii noastre

cîmea ei este aceea a voluntarilor. Fiind vorba de cetățenii statului austro-ungar, care își părăseau „țara” în condiții de clandestinitate pentru a se înrola în armata unui stat „străin”, fapt ce implica, pe lîngă consecințele de ordin politic pentru relațiile dintre cele două state, și un incontestabil risc nu numai pentru cei plecați, ci și pentru familiile lor, asupra acestei chestiuni întreaga presă românească a păstrat o explicabilă tăcere.

Războiul pentru cucerirea independenței României a fost astfel, prin contribuțiile și sacrificiile comune, o expresie a solidarității întregului popor român, de pe ambele versante ale Carpaților și el a constituit un puternic impuls în lupta pentru desăvîrșirea unității naționale — un preludeu al înfăptuirii ei.

Aceeași linie ascendentă se constată și în ceea ce privește dezvoltarea presei puse în serviciul unității naționale, aceasta fiind cea mai larg răspîdită pe ambele laturi ale Carpaților și totodată și cea mai lovită de guvernele șoviniste de la Budapeșta. Întocmai ca și manualele și cărțile literare și istorice, ziarele și revistele, care cuprîneau în paginile lor curent unității naționale, au fost oprite de a pătrunde în Transilvania, importul și circulația lor constituînd delict de ordin politic. Dar iarăși, ca și manualele, ele au găsit totuși mijloace dintre cele mai ingenioase de a ajunge în miinile celor pentru care au fost scrise.

Deviza culturală a „Tribunei”, formulată de Ioan Slavici și transformată apoi în deviză politică cu adînc răsănet în viața națională, a fost cea atît de cunoscută și de des invocată: **Pentru toți românii soarele la București răsare**. Alăturată de-vicei pașoptiste **Deșteaptă-te române**, noua deviză era fructul unei îndelungate speranțe istorice și politice și ea trasa în mod categoric calea viitorului: Unitatea politică a tuturor românilor.

Din această luptă n-a fost absentă nici Academia Română. Pe lîngă activitatea științifică, ea a fost prezentă și în viața politică, cuvîntul său auzindu-se în toate momentele importante ale luptei de rezistență ale românilor transilvăneni. În 1894, la 1 iunie, cînd prin procesul Memorandului au fost trimiși în judecată și condamnați toți frunții Partidului Național Român în frunte cu Ioan Rațiu, Academia Română a adresat un **Apel** către toate corpurile învățate din lume — academiile, institutele, asociațiile culturale — privitor la persecuțiunile românilor din Transilvania și Ungaria. Desprindem din acest apel următorul fragment caracteristic pentru patriotismul și înalțătorul său umanitarism: „Academia Română — se

ta în continuare — și luptele cu scop de a se distruge unele pe altele, pacinica și armonica dezvoltare a omenirii prin știință și arte va fi asigurată și lumea va da un spectacol demn de sforțările ce au făcut și fac spiritele superioare, care de secole lucrează la progresul constant al omenirii”.

În 1900, după ce cu trei ani mai înainte se țineau la Bruxelles congresul Uniunii interparlamentare, în cadrul căruia situația românilor din Transilvania fusese discutată cu multă stăruință, A.D. Xenopol cerea Academiei să trimită la congresul internațional de istorie și diplomatie ce urma să se țină la Paris, o importantă delegație, care să arate „dreptatea și adevărul” „durerile fraților noștri din Transilvania fiind și ale noastre”.

Atunci și acum

Prin riuri și codri, sus, la Alba vremea pecețile-și sună, domnitori de o limbă cu țara parcă laolaltă se-adună.

Trei făclii pentru Horea și-al săi se aprind în Ardeal, Mihai își întoarce spre clopote albul, fantasticul cal.

Prin lut își trimite Tebea durerile Ianului, multe, vin bărbății Unirii, împădurind vale și munte.

Atunci și acum, lîngă noile zodii înalțîndu-și țaria, ochiul rotund și trează al mării luminînd România.

MIHAI PASCULESCU ■

Începutul secolului al XX-lea aduce și de o parte și de alta a Carpaților o serie de noi publicații — **Semănătorul** (1901), **România muncitoare** (1901), **Lucaferul** (1902), **Adevărul** (1903), **Ramuri** (1905), **Neamul românesc** (1906), **Românul** (1911), **Flacăra** (1911) — concludente pentru legăturile dintre scriitorii și cititorii români de pretutîndeni. Ele relevă totodată atît pe plan politic cît și literar o întînire a

zeci și zeci de mii de oameni, îmbrăcați în port național, după ținuturi și comune. Recunoșteați mărgineni, țărani de pe Secașe, moși din Apuseni, maramureșeni, bănațeni, bihoreni, mureșeni, năsăudeni, brașoveni, consăteni de pe Valea Sebeșului. Pe o platformă bine potrivită pe niște care cei din Sebeș au adus la Alba în cetate un tablou viu de țeștoare, ca la români, femei frumoase îmbrăcate după obiceiul nostru. Printre cei care ne-au aplaudat atunci erau și muncitorii din Valea Jiului și de la minele din Apuseni, de prin Banat, cu steaguri roșii, alături de cele tricolore”.

„Noi, cei mai tineri, chiar și copiii, am plecat la Alba Iulia pe jos — povestește **Nicolae Vintilă** din Sebeș — organizați într-o coloană mare, cu drapele, avînd în frunte un călăreț. Alții s-au dus cu căruțe, cu trenul sau cu biciclete. Carele aveau fiecare cite un tricolor, iar caii și roțile erau împodobite cu crengi de brad...”

„Copii aveau steaguri tricolore mici, făcute în ascuns de muncitori, la fabrica de hirtie. Ne-am bucurat din suflet că dobindeam drepturi de la care am fost oprite în timpul regimului crîncen austro-ungar” — își aminteste **Gh. Popa** din Petrești, iar consăteanu său, **Șerban Filimon**, descrie astfel momentul: „După sosire, împreună cu alți tovarăși, ne-am plasat în șanturile care împreună cu cetatea Albei și pe dealurile din jur, asigurînd paza participanților la adunare, căci se mai retrăgeau pe Valea Mureșului armatele germane, alungate de ostrea română”.

Îată și o declarație a profesorului pensionar **Silviu Cărpinișianu**, pe atunci trimis al pușinilor studenți români, care învățau în străinătate în 1918: „Ceea ce m-a frapat în timpul adunării și în zilele

premergătoare a fost entuziasmul nemărginit al poporului însuflețit de ideea Unirii. Ea a stăruit de veacuri în sufletele românilor. Poporul a fost acela care a dorit Unirea și a înfăptuit-o...”

„O privești emoționantă ne-a înțîmpinat la Alba Iulia. Adunarea s-a ținut pe Cîmpul lui Horea. Din oraș pînă pe platoul cetății erau aliniați moși în costume pitorești, fiecare avînd la picior o armă. Pe la miezul zilei așteptam ca nerăbdare crainicii care trebuiau să sosească pentru a comunica hotărîrile luate de delegații Marii Adunări... Pe numeroasele tribune au apărut vestitori Marii Uniri. Oratorii, înconjuțați de mulțimea de oameni, vesteau marea noastră înfăptuire, viitoarele planuri...”

Nu pot descrie entuziasmul care s-a manifestat cu acea ocazie. Lumea nu mai conținea cu strigăte de „Ura!”, „Trăiască!”, „Bravo!” — aclamațiile fiind întărite de miini ridicate, căciuli și pălării fluturate în semn de bucurie, încît masa de oameni părea o mare mișcare de chipuri senine. S-a încins apoi o horă mare... Ne-am întors acasă înțelegînd că se săvîrșise un mare act național”.

La fel s-a întors și bătrînul **Ion Bojiță**, care la peste 80 de ani exclama lucid și însuflețit: „Cînd am urcat în cetate am văzut fiindu-se porți drapele noastre, în locul plajurilor împărătești. Ne-a umplut de mîndrie știrea Unirii cu România. Aveam încredere în viitorul patriei noastre. Acest viitor dorit de noi s-a înfăptuit în acești ani ai socialismului. Eu de mic am lucrat din greu la joagăr, la stăpîni, și am suferit destul, dar am apucat o bătrînețe îndestulată, o lume și o vreme cum am văsat atunci la Alba Iulia, în care toți oamenii pot fi fericiți”.

IRIMIE STRAUȚ ■

„Viitor de aur românimea are...”

(evocări din Muzeul Unirii de la Alba Iulia)

Oricine are prilejul să viziteze Muzeul Unirii din Alba Iulia poate consulta „pe viu” dovezile de necontestat unanimitate în clipa multășteptată a împlinirii unui vis multiseclar. Documente de preț sînt cuprinse în vestita Carte a Unirii, incunabul de 5083 pagini, mai de preț decît tot aurul lumii, strîns în șase volume legate în marochin tricolor. Alături de inscripțiile oficiale ale Marii Adunări de la Alba Iulia (singure ocupînd 1020 pagini), care conștințesc hotărîrea celor peste 100.000 participanți la eveniment, reprezentanți ai națiunii, prezenți pe Cîmpul lui Horea, din apropierea cetății, poți citi mii de alte acte de adeziune la unire ale românilor de pretutîndeni.

Țărani din Albac, satul lui Horea, scriu: „Cele 3000 de suflete rămase acasă din lipsă de haine și hrană vor striga, împreună cu reprezentanții lor, la 1 decembrie: „Să trăiască Unirea tuturor românilor”. 1500 de bărbăți din Feldioara se adresează Marelui Șfat al Națiunii Române cu parafraza versurilor lui Bolidinteanu:

„Viitor de aur românimea are și prevăd prin veacuri a ei înalțare”.

Peste decenii doi inimoși cercetători din Sebeș — Alba s-au întîlnit în același generos gînd: să noteze și să rețină în scris și mărturiile unor participanți la marele eveniment de acum șase decenii,

încă în viață. În decursul ultimilor zece ani, un german, profesor de istorie, **Roland Taborski**, și un român, **Petru Radu**, de aceeași profesie, au întreprins acest act de suflet în cuprînsul multor sute de pagini. Iată cîteva fragmente din asemenea declarații consemnate simplu și tocmă de aceea vii, aprinzînd puterea minții noastre spre a evoca și retrăi aceste fundamentale momente de istorie.

„Profesoara pensionară **Elisabeta Manea** din Sebeș: „Știam că la Alba Iulia va fi o Mare Adunare a Unirii, unde vor merge părinții și frații noștri mai mari. Cu cîteva zile înainte, ne-am adunat toate fetele și am făcut stegulețele tricolore. Băieții au făcut bețișoare. Cineva a adus o panglică îngustă tricoloră, din care am făcut sute de cocarde. La 1 decembrie 1918 ne-am dus la Podul Mare punînd cite un tricolor la toate carele — multe — ce mergeau la Alba Iulia la serbarea cea mare. Caii strălucneau, căruțele erau împodobite cu cite un covor românesc, frumos, original, oamenii în port național... Cocardele le-am pus la pieptul trecătorilor. Toți tinerii din Sebeș s-au adunat sub un steag mare tricolor, de mătase, pe care sta brodat un îndemn la cucerirea libertății. Coloana lor m-a impresionat foarte mult. Am plecat pe jos la Alba Iulia, chiar de a fost timp aspru, cu ger, frig...”

Printre acești trecători se afla și țărănul **Petru Sălișteanu**. „La Adunare ne-am dat seama de forța noastră. Eram

atelier literar

G. Dumitrescu

D. Ionand : Am primit doar partea a doua dintr-o schiță, în care „întreprinderea” Vernescu — altminteri interesantă, făgăduind desfășurări insolite, complicații epic-fantastice etc. — se destramă fără nici o explicație, lăsând lucrurile în coadă de pește. Ca și în alte schițe ale dv. — dacă ne amintim bine — unde, tot așa, intervine un soi de oboseală (grabă?, incapacitatea de a adănci și de a finaliza?...), care pierde lucrurile pe drum, compromițând, ducând la eșec proiecte foarte promițătoare. E de reflectat.

Theodor Daniel : Chiar în asemenea formule mai puțin obișnuite e nevoie de o anumită organizare, de un fir pe care să se însere edificator „documentele” atât de disparate, de eteroclitice. Textele, altfel, nu sînt lipsite de interes, de umor etc. și ne îngăduie să așteptăm, în continuare, pagini și mai concludente.

D. D. Palade : Nu s-au ivit progresele așteptate; pagini inerte, obscure, artificial sofisticate, fără comunicare.

P. Barbu : Aceleași cusururi, parcă și mai stridente, fac paginile aproape ilizibile.

D. A. Seul : Din nou, pagini subrede, însălate neglijent, superficial („lizeria de salcîmi?...”).

T.C.Z. : Ceva mai bine ca odinioară, parcă. Oarecare vervă (citeodată, e drept, cam forțată, artificială), un anumit umor (adesea, indoielnic, sau chiar ieftin), o anumită cursivitate și operativitate narativă, etc. Finalul, încercînd să evite convenționalismul (inerent subiectului și desfășurării lui...), plonjează în suspensii și efuzii liricoide, confuze, lipsite de înțeles și de aport în „dezlegarea” cazului.

B. O. Hrib : Nu e rău, pentru început, chiar dacă povestea e un pic schematică și cu unele ecouri literare. Finalul, în „lovitură de teatru”, nu e lipsit de ingeniozitate, deși nu reprezintă o ieșire pe poarta principală, lăsînd, astfel, lucrurile nerezolvate, „ca de la început”. Sînt însă destule motive să vă continuați experiențele literare.

I. Cristescu : Pagini delirante, de o perfectă opacitate, lipsite de înțeles, de capacitatea sugestiei și a vibrației, cu totul intransitive.

E. Paleolog : E ciudat, e trist, dar răspunsul pe care-l citați e cu totul inadecvat textelor de acum. Care sînt, în general, niște compuneri mai de grabă modeste, confecționate după un tipic convențional, pedestru, foarte aproape de banalitate. (În paranteză fie zis, nivelul ortografiei dv. e în gravă contradicție atît cu veleitățile aspirantului în poezie, cit și cu marea răspundere a celui ce va oficia în curînd de la înălțimea catetdreii: „vă v-a găsi”, „să fii răspuns firesc”, „n-ar dezgoli”, „ar fii” etc.).

Corina Florea : Vorbe multe, înțelesuri puține. Ar trebui să încercați invers...

Constantin Ionescu : Fondul de idei și de imagini e demn de atenție, dar expresia, versificatia, mai cer încă un plus de siguranță și îndeminare. Să vedem, în continuare.

E.L.F. : Nu se văd, din păcate, semne de progres și lucrurile rămîn în continuare pe o linie sub-mijlocie, de amatorism șovăitor. Poate că, totuși, adevăratele dv. unelte se află în jurul sevăletului?...

Daniela-Eugenia S. : Promițătoare semne de in-

ceput, mai ales în „Heat-cliff”, „Război vechi” (parțial și în celelalte). Rămîne să vedem ce mai urmează (spuneți-ne și semnătura completă).

Anca Suciu, Laura S., P. Gozna, Diana Cassandra, Gabriela Neacșu, Claudia Andreescu, N. Cristian Mardar, Adrian Carapeea, Dinu Avramescu, Adrian Petrace, Laura Arcanu, Ștefan Celmic, Adrian Periceanu, Fabian Popescu, Dimitrie Comșa : Încă nu putem trage o concluzie. Reveniți.

Lucia Butcaru, Letiția Manea, Cornelia Ghiță, Laura Andraș, Laurențiu Gavrilescu, Denisa B., Gh. Vlăscianu, Daniela Alexandru, Daniel, Avram Daniel, At. Roce, Murgu Cucu, Maria Duicu, Ioniță Gheorghe, Andrei Călărășoi, Oana Oprea, G.V.P., Gr. Salvan (ceva, în „Strigare”, „Convalescență”), G. Belu, Mami Dicu, Olimpia Pop, Rux, Varnolea, Const. Sterescu, L. M. Preda, Bianca Noris, Gh. Nicolaescu, Ornella Hanganu, Mihaela Cosă, George Petru Valentin, V. R. Boca, Mălina M.M., Georgeta Dragomir, Loredana Lăcrămioara Dimitriu, Alba Nour, D. F. Cocarcea, Violeta Alexe, Radu Ștefan, Anca Vișan, Mihail Georgescu, Nicolae Miellă, Marița Andrei, Dorina Gițu, Marian Toada, Bică Paraschiv, Ioana Conta, Gh. Condrat, Lache Popișteanu, Ovid Luchian, Dida Manolescu, Menandru Popovici, Ana Țugui, Marin Hristea, Sanda Bazilescu, Onofrei Teodorescu, Claudia Antipa, George Speriețeanu, Alecu Gavrilescu : Încercări de nivel modest.

GEO DUMITRESCU

N.R. Manuscrisele nu se înapoiază.

POEM ÎN FAȚA OGLINZII

După atîtea nesupuse fugi inutil logodite cu stări, iată și acest loial colocoivu presimțit ca o răsuflare de aripi. Privește-ți ochii infrunziți în care seara picuri cițiva stropi de colir pentru a-și redobîndi încrederea. Ia uite! Semnul acesta abia perceptibil... Recunoaște că ieri nu-l aveai! De ce? E doar inofensiv. Pe aici a săpat roua tranșee urmele sînt evidente, nu încerca să negi. Din cele trei păsări împăiate una îți e complice, pe cine crezi tu că minți?...

SIMONA CONDOR

LECȚIE

Mi-a rămas cea de pe urmă învățătură : a iubirii infirizate, ninănuși de folos, a iubirii în sine, aruncată zilnic spre tine ca un țipăt de trimbiță aurită, sunet limpede al deznădejzii. Nu mai cer decît liniște — uitare — nu poate fi, în aramă gravat, nu te pot șterge — conturul, tot mai adînc, e mai frumos decît modelul.

VIRGINIA SOARE

LA MALUL „A FI”

Nu există nici un Dumnezeu numai aripi de inger vechindu-ne nesomnul și mașini socotindu-ne elipele globulele de noapte și de lumină ale sufletului de partea cealaltă chipul rostogolit prin zăpezi și prin miul acestui timp inecat la malul propriului său destin fluviu fără întoarcere în seninele zării ale cunoașterii nu există nimic dincolo de noi numai nepotolita sete de „a fi”...

SIMON PETRE OPREA

BĂRĂGAN

(poem scris cu degetul, pe fereastra aburită a unui tren personal)

Sunetele îmbătrînesc ca două brațe inutile ridicate spre cer înnegrindu-se

ca un clopot norii tulbură primăvara cu geamătul lor stîns

dincolo de privirea mea dincolo de azul meu fîntina limpede ca un suflet de copil plînge

galben brun verde

din nou galben brun verde bogăția luminii mi se scurge printre degete

nehotărît bobul de griu încolțind așterne prima literă pe pagina de biblie nescrisă a cîmpiei.

IOAN LUCICI

POETUL

Poetul are dreptul să hrănească zăpezile cu toate cuvintele lui, să ostioască durerea păsărilor cu limba tăiată, cîntînd și-n locul lor. Să aducă pe lume zorii, rupîndu-și-i din suflet ; dar mai ales, mai ales, are dreptul să ardă pînă la cenușă pentru un vis.

DIANA BARBU

DAR, DRAGOSTEA

care este mai puternică decît moartea și doare mai mult decît ea se îndoaie în față firului de iarbă ce-i străbate cămașa...

VICTORIA MILESCU

(Urmare din p. 9)

mondial, glas amplu, strălucitor și catifelat, apoi Silvia Voinea cu cristale sub vâlul palatin, Marcel Roșca, precis, cald, muzical și expresiv, Constantin Gabor și Lucian Marinescu într-un duet comic deja celebru și pe care nu-l mai pomenim, dar unde vocile au sunat armonios și jocul de scenă, adaptat stilului de concert, a fost sobru, convingător. Mai puțin satisfăcător a fost baletul care a desenat în scenă o mișcare dezordonată și indiferentă. Ansamblul e atît de desincronizat încît devine supărător. La o asemenea manifestare reprezentativă a operii se cere o participare mai îngrijită a baletului. O notă aparte însă pentru aparițiile solistice atente și sensibile ale Cristinei Teodorescu și ale lui Gheorghe Opincaru. Au lipsit marii solisti ai operii, celebritățile serii. Din acest punct de vedere programul se cerea mai bine gândit, cu mult înainte și într-o distribuție de zile mari. Era poate un prilej unic să ne vedem în această seară de bal cu celebritățile operii de altădată. Dar e probabil că organizatorii nu au dorit să ne intristăm la o comparație cit de sumară cu imediatul. Am fi vrut ca partea din spectacol ce revine operii să fi avut mai mult fastul unui concert de gală și mai puțin atmosfera de sărbătoare în familie. Au lipsit și marii balerini care fac faima noastră peste hotare. Păcat. Altfel, concertul a fost plăcut, reconfortant în unele momente.

Noroc că repriza de dans și de bal propriu-zis a debutat cu intrarea spectaculoasă a corpului de balet în foaier, dînd invitaților senzația că intră în alt secol, într-un palat dintr-o copilărie mai mult sau mai puțin îndepărtată și visată. Asta e : balul operii ne-a redescoperit copilăria și bucuria primelor ceremonii. Avem atîta nevoie de vis și de evadări din imposibil ! Un astfel de spectacol are un efect terapeutic într-un secol al nevrozelor și sinistrozilor de tot felul. Dansînd am avut senzația că ne desprindem de forța de gravitație.

Repriza de muzică ușoară și de paradă a modelat, repriza de agrement și de „clătire a ochilor”, cum se spune, a fost decentă, a fost sobră și bine că a fost așa. Orchestra lui Gelu Solomonescu a acompaniat în general inspirat pe cîntăreți. Marina Voica a plăcut din nou pentru temperamentul și antrenul interpretărilor sale. E cîntăreața căreia i se vede sufletul cînd se află pe scenă. Exemplu de profesionalism serios. Gina Pătrașcu a fost o surpriză plăcută atît ca prezentă, elegantă, cit și ca expresivitate vocală și muzicalitate. Ecclatanți au fost însă Ana Maria și Horia Moculescu pentru umorul lor de bună calitate, pentru alegerea partiturilor interpretate atît în zona prozei

cît și a muzicii. Poate că nu ar fi rău ca pentru viitorul bal al operii să fie invitați în calitate de comentatori ai spectacolului, posturi pe care le-au onorat decent și discret de data aceasta Ileana Stana Ionescu și Mitică Popescu.

Parada modei a avut cîteva ilustrații viu aplaudate. O paradă a costumei noastre de bal ! Bună idee a avut UCECOM-ul să trimită la operă un set de creații reușite pentru serile noastre de gală. Dar, atenție, mai multă atenție la aspectul și mișcarea filmată cu încetinitorul a modelelor. Cu o excepție sau două, restul nu trece limita unui examen cit de cit exigent. Și doar UCECOM-ul ne-a obișnuit cu modele frumoase. Oare nu se mai găsesc fete și băieți frumoși care să se miște bine în scenă la o paradă a modei ?

Și balul a continuat spumos, elegant în holul operii sub candelabre aprinse și în acompaniamentul muzicii transmise pe bandă de magnetofon. Stereo ! S-a băut șampanie și s-a mîncat șocolată cu lapte și cacao, s-a fumat Carpați fără filtru și Kent, s-au făcut cunoștințe noi, cîntăreții au fraternizat cu spectatori, medicii oreliști cu balerinele, inginerii constructori de poduri și drumuri cu violonistele, studenții și studentele cu imensele buchete de flori, frumoșii și frumoasele cu operatorii televiziunii, moșii cu babele, chelnerii cu mînușile albe și banii mărunți, garderobierele cu copiii (o adevărată grădiniță)... și așa mai departe pînă noaptea țirului.

Ziua a doua

Duminică seara opera a fost aglomerată ca la marile evenimente ale stagiunii. De necrezut. Dușmanii operii își pot face hărăzuri. Deși fusese o zi frumoasă, deși opera își începe în ultima vreme spectacolele și concertele la orele șase, deci la ore neconvingătoare pentru spectatori credincioși de la balcon, toate locurile fuseseră ocupate și în fața clădirii monumentale și desuete, cîteva zeci de melomani așteptau un bilet în plus. Spectacolul a debutat, deci, sub auspiciu neașteptat de bune. Deși în distribuție figurau două nume prea puțin proiectate în atenția opiniei publice : Ruxandra Vlad și Anatol Covali. O curiozitate însă specifică melomanilor adevărați care cunosc fiecare noț de pe portativ și pot concura dirijorului, a făcut ca sala să fie arhiplină. Spectacolul e același pe care-l știm. Lustruit acum un an și cu unele culori reimprospătate.

Ruxandra Vlad este o actriță desăvirșită, care s-a încadrat cu inteligență în ansamblul operii. Nu a intrat pe un culoar roz. A întîmpinat destule adversități. Destulă neîncredere. Ca actriță s-a des-

curcat admirabil. E o prezență plină de farmec, o siluetă plăcută, cu un joc de scenă expresiv, temperat, bine temperat, fără excese melodramatice. Cîntăreața Ruxandra Vlad a evoluat bine la nivelul glasului ei cald, catifelat dar acoperit în cîteva rînduri de orchestra care a sunat puternic, sănătos și indiferent. O surpriză plăcută a constituit-o Anatol Covali, un tenor de rezistență, de cursă lungă, de care opera avea nevoie pentru repertoriul curent. O voce cu unele scăpări în registrul mediu, cu unele probleme în acut, depășite pe parcursul spectacolului, dovadă că e un emotiv, cu strălucire și fior dramatic la momentul oportun, cu expresivitate care se va șlefui la nivelul exigențelor operii din București. Ne-a impresionat vocea siderală a Victoriei Bezetti. Voce de plan european, cîntăreață cu un temperament moale și defetist. Ar fi putut deveni de mult o celebritate dacă ar fi luptat mai mult cu sine. A cîntat minunat aria Michaelei din actul trei. A fost coplesită de aplauze. Dan Zancu e ciudat. Uneori îi sună glasul limpede, alteori încercat de paraziți. Semn că trebuie să studieze încă atent. Păcat de vocea sa de calitate și de talentul său actoricesc, de prezența sa scenică agreabilă dacă toate acestea nu sînt dublate de seriozitate în studiu, de modestie. Mai are încă enorm de făcut ca să ajungă la pragul profesional înalt pe care îl merită prin vocație. Marcel Roșca, serios, profund ca întotdeauna, a fost acit util atît din punct de vedere actoricesc cit și vocal, împlînd bine un rol de plan secund, de obicei expediat funcționare în alte spectacole. (Atenție însă la unele îngroșări și la unele exagerări care îi pot tăia glasul prea devreme și îl pot trece ușor în ridicol.)

Un cuvînt aparte se cuvine pentru extraordinarul balerin care este Ion Tugearu, și care trăiește dansul pînă la uitare de sine, care exprimă imens prin dans, o bogăție de sentimente și de stări sufletesti de mare puritate și suferință. Prin dans Tugearu a cîntat cu propriul său corp intrînd opera Carmen în cele cîteva apariții și dezlănțuri de flacăra.

Ziua a treia

Luni, zi de „relache”, am urmărit în foaier un recital cu o temă incitantă : **Comicul în muzica vocală**, avîndu-l ca protagonist pe basul Constantin Gabor. Foaierul are o calitate : o bună acustică, o acustică în stare să pună în valoare vocile. Ceea ce nu se poate spune despre sala propriu-zisă a operii, cu zone de acustică în unghi mort și unele cu reverberații pînă la foșnet.

Cu un pian și cîteva fotolii instalate la

baza scăriilor care duc spre loji, Constantin Gabor, gazda serii, l-a avut ca invitat, pentru un dialog util și spumos, pe criticul și muzicologul Alfred Hoffman iar ca parteneri de concert l-a avut pe Silvia Voinea, Elena Grigorescu și Lucian Marinescu.

Trecerea aceasta în revistă a rolului basului comic de-a lungul secolelor în muzica de operă a avut și un caracter instructiv pentru mulți dintre melomanii de fiecare seară. Am aflat din ce necesități omenesti și estetice s-a născut mai întîi comicul în operă, ce revoluție a stîrnit la început, în miezul unui ev academic în materie de muzică, și cum a evoluat în special personajul buf în operele și în creațiile lui Pergolesi, Donizetti, Mozart, Rossini, Ambroise Thomas, Dargomijski, Dima, Paul Constantinescu, Runcu, Simion Nicolescu, Pascal Bentoiu. Această simplă însiruire poate da imaginea stilurilor diverse și uneori contradictorii prin care am trecut innobilati de glasurile celor patru cîntăreți. Nu a fost un recital ușor, ci unul cu probleme, unul care a pus probleme vocale, de cultură și de efort.

Constantin Gabor este unul din rarii artiști care pot da comicul său vocea și sens, pot reprezenta cu umor lumea pe scenă, o fac credibilă sau fantastică ; glasul său e puternic, cultivat și bine studiat, personajele interpretate au devenit prin glasul său și prin jocul său de scenă roluri și modele de referință, de la Don Pasquale la Don Bartolo, de la Uberto la Papageno. Atmosfera din sală, întretinută și de umorul gazdelor, a fost destinată, plăcută, entuziastă chiar. S-a aplaudat frenetic fiecare moment de artă, fiecare bijuterie. E cert că în persoana tinărului Cristian Vais opera a cîștigat și un bun pianist acompaniator în regim de concert. Și toată lumea a plecat acasă mulțumită, cu un suris iluminat pe buze și în suflet, ecou al serii unui mare artist pe numele său Constantin Gabor, care, iată, așa, pe neașteptate, împlinește în anul care vine vîrsta de pensionare și va cînta din ce în ce mai rar (deși nu vedem deocamdată pe nimeni să-l înlocuiască la același nivel de interpretare). Ar fi fost desigur util ca recitalul să fie imprimat pentru micul ecran sau măcar pentru radio. Ar fi poate util ca ideea acestui recital să dea naștere unui disc.

Splendidă inițiativa Operei române de a programa aceste recitaluri de cultură muzicală în foaier. În felul acesta Bucureștiul are acoperite aproape toate zilele săptămînii cu muzică de operă. Și cită nevoie de muzică de operă avem acum, în miez de toamnă și mai ales în iarna care vine, ca să ne țină de cald și de armonie.

Un muzeu in labirint

Forma Zero a picturii

Malevici. Autoportret

Intr-adevar, pătratul alb s-a transformat intr-un dramatic semn de intrebare pe fondul alb.

Dincolo de el incepe tăcerea; încep delirul și absolutul tăcerii. Vorbele tac neputincioase și, pentru a vorbi, pictura devine mută. A ajuns oare la capăt? Semnul de intrebare e alb. Răspunsul nu poate fi decit tot alb. Sfirșitul nu e uneori decit un nou început. Ne amintim, așadar, ne amintim fără voie cit de lung a fost, pînă aici, drumul picturii. Și, uneori, cit de sinuos. A părăsit grotele inițiale și mormintele faraonilor, s-a bucurat de lumina care scâlda Elada, a străbătut ulițele tenebroase ale Evului mediu, bintuită de visuri și spaime metafizice, a ieșit ingindurată, odată cu Venera lui Botticelli, pe țărmul Renașterii, s-a lăsat devorată de absolut odată cu Leonardo, și-a sfidat neputințele odată cu Michelangelo, a iubit și mai ales a fost iubită odată cu Rafael, a cunoscut fastul culorii odată cu Titian, a cunoscut fastul umbrei odată cu Rembrandt, a străbătut zepzele nordului împreună cu Bruegel și s-a răsfațat în apartamentele lui Rubens, a ridicat ochii la cer împreună cu El Greco, a ris cu bețivii lui Hals și a jucat zaruri cu apostolii lui Caravaggio, a devenit ca un tigris alături de Delacroix și naivă alături de Corot, a studiat reflexele luminii într-o picătură de adevăr la impresionisti și ordinea universului într-un copac la Poussin, a semănat grâu și l-a secerat cu Van Gogh, s-a imbarcat, dornică de aventuri, cu Gauguin, a trăit fericirea lângă Renoir și nefericirea lângă mulți alții, a iubit, a blestemat, a dorit, a plins, a sperat, a suferit, a jubilat, a greșit, a suris, a ingenuncheat, s-a ridicat de jos, și-a șters genunchii zdreliți și miinile minjite de praf și a plecat din nou la drum, visind din nou, greșind din nou, iubind din nou, rătăcind, regăsindu-și drumul, pe rînd revoltată și recunoscătoare, sceptică și entuziastă, disperată și optimistă, într-un elan care a aruncat-o din paradisul lui Dürer în infernul lui Bosch, purtîndu-și singură torța sau bucurîndu-se de torța ridicată de alții, vindicîndu-și mereu rănille vechi pentru a-și face sau pentru a suporta altele, dar practic niciodată renunțînd. Și acum? Aici? Tăcerea acestui pătrat alb pe fond alb? Pentru prima oară pictorul pare să declare: Am spus tot ce aveam de spus. Nu-mi mai rămîne decit să tac. Sau ne-am înșelat? În ce sens? În sensul că maximum de tăcere poate însemna și maximum de elocință, că pentru a nu sacrifica nici un cuvînt putem alege, ca Leonardo în „Gioconda”, tăcerea. Dar și aici se ascunde o capcană. Ei bine, ce vei spune după ce nu mai ai nimic de spus? Dacă tăcerea e un limbaj, ea e un limbaj cu două tășuri. Taci pentru că vrei să spui mai mult decit cuvintele. Sau taci pentru că totul ți se pare inutil. Deplăfel, tocmai aceasta e dificultatea pentru a înțelege, ce fel de tăcere este aceasta din „Un pătrat alb pe fond alb”. E o tăcere care mai vorbește? Sau una care renunță? E borna kilometrică ultimă pe lungul drum al picturii? Un loc unde începe Marele Deșert? Sau, dimpotrivă, e un loc unde pictura tace pentru a-și reface forțele, pentru a se uita în urmă, pentru a-și aminti înainte de a sara din nou? Simțim că răspunsul e important, chiar foarte important și tocmai de aceea întrebarea trebuie pusă. Chiar dacă niciodată dilema n-a fost atît de tăioasă. Căci înainte pictorul avea de ales între culoare și desen sau între valorile relative și valorile absolute. Niciodată opțiunile n-au fost mortale. Se putea regreta după aceea, reveni, repara. În vreme ce, acum, un pătrat alb pe fond alb poate însemna dispariția picturii. Cucerirea nimicului și renunțarea la tot. Pictorul, s-ar zice, își anunță penaltul și întoarcerea spatelui șevaletului. Marea lui aventură, lungă lui aventură, s-ar părea, s-a încheiat. De-acum se poate plimba ca simplu spectator în muzee, privind tablourile înaintașilor, după care se poate apuca de alte treburi, pentru că, bineînțeles, nu se poate supraviețui unui eșec fără a încerca să-l uiți. Fiește, firește, există mereu la îndemînă cealaltă explicație posibilă, adevărată, că tăcerea nu e decit un alt mod de a vorbi. Numai că și acestui adevăr ispititor și fecund i se pot aduce obiecții. Căci arta nu poate cultiva la nesfîrșit o imensă, asurzitoare tăcere pe care fiecare o poate socoti ce dorește, nimic sau totul, pustiu sau hieroglifă a marii noastre taine. Ea are nevoie să și numească, să și afirme. „Gioconda” comunică prin tăcerea ei, pentru că alte tablouri vorbesc. Într-o lume fără cuvinte, tăcerea n-ar mai însemna pînă la urmă nimic. Așadar, nu putem evita totuși răspunsul. Trebuie să-l dăm.

Aici mă întorc spre autoportretul lui Malevici care poate fi privit ei înșuși din două unghiuri diferite.

Ei a fost pictat la mai mult de douăzeci de ani după aceea sinucidere picturală din „Pătrat alb pe fond alb”. Din vechia aventură suprematistă n-a mai rămas decit fondul alb pe care se detașează un fel de călugăr războinic; pictorul. Pliurile veșmintelor amintesc de canelurile unei coloane ionice. În rest, totul e fidel imaginii din oglindă. S-a zis, și poate așa e, că autoportretul acesta e o renunțare la ideile picturii suprematiste, o înfrîngere. Dar mie îmi place să văd în el altceva, dincolo de motivele biografice, un răspuns simplu și normal la întrebarea pusă de pătratul alb pe fond alb. Cine altul să scoată arta din impos dăcă nu artistul? Or, Malevici arată aici ca un cavalier al inaccesibilului, de ieri și de totdeauna, decis să-și trăiască partea sa de vis și speranță. Pentru că drumul artei nu poate fi decit nesfîrșit.

OCTAVIAN PALER

Biblioteca in aer liber

Scrisoarea unui geniu

În volumul 33 din ediția de Scrieri a lui Tudor Arghezi, volum tipărit în anul acesta, figurează două articole pe care poetul le consacră criticului Eugen Lovinescu. Prietenii, cei doi nu erau. Nici de întîlnit nu se întîlneau, nefiind nici unul, nici celălalt oameni ai cafenelelor — literare au ba. La cenaclul lui Lovinescu, undeva, pe stofa cenușie a unui fotoliu se profila poate umbra marelui poet. Umbra lui Arghezi, apreciat din totdeauna și tot mai mult de Lovinescu, putea fi întrezărită în golul celui fotoliu sau în plinul unei fraze. Umbra, da. Arghezi, nu, pentru că nu-l vizita pe critic. Față de atitudinea literară a lui Lovinescu, poetul păstra anumite rezerve. Le păstra, le și mărturisea. Și deodată, la 29 mai 1943, ziarul Informația zilei tipărea un text, pentru mulți uluitor și d'n multe puncte de vedere uluitor. Se numea acest text, precum o scrisoare, **Domnule Lovinescu**: „Am citit răspunsul Domniei Taic, adresat unui cerc de intelectuali din Sibiu, și am aflat din el că-l scrii dintr-un sanatoriu. Ce să mă ascund? Am luat informații și am aflat că erai în momentul unei intervenții chirurgicale. Îmi dai voie să-ți mărturisesc aici că sint emoționat? Mult mai adînc decit ai putea să presupui din atitudinea mea rezervată față de atitudinea

dumitale literară. (...) Îți scrie, domnule Lovinescu, și bolnavul de atunci în omul de astăzi, înviat — și-ți scrie și simțămîntul meu de prețuire tăcută pentru o strădanie de patruzeci de ani, consacrată celei mai subiective dintre munci. Dumneata n-ai cunoscut altă plăcere în afară de atelier, din care ai făcut un salon deschis, unic la noi, o școală de eleganță și un cămin primitiv (...) Eu nu l-am cunoscut, Coco, pe Eugen Lovinescu acolo. (...) Nu cred că am vorbit amîndoi de șase ori, însă de vorbă n-am stat niciodată: o sfială m-a ținut departe de toți contemporanii mei: teama de a nu-i cunoaște mai mult decit trebuie. Trăim paralel și murim fără să ne fi întîlnit. (...) ...să ne apropiem de bolnav. Să-i mîngîiem fruntea cu floarea lui de atunci, să se facă sănătos. Lui nu-i trebuie un medic, nici un admirator, lui îi trebuie un frate...”

Am numit acest text **uluitor** — și el este astfel nu numai pentru extraordinara lui frumusețe literară, ci și pentru frumusețea lui omenească. Să nu uităm momentul, să nu uităm că și Lovinescu și Arghezi se aflau supuși unei lungi și feroce campanii de denigrări din partea oficialităților fasciste ori fascizante, să nu uităm că — în ciuda acestei campanii care ar fi putut să-i apropie — cei doi își păstrasera opiniile literare ce erau adesea divergente. A trebuit să vie Arghezi, poetul iritabil și capricios și nu prea blînd din fire, a trebuit să vină pamfletarul cel mai inspirat din istoria literelor noastre, pentru a avea norocul noi, cititorii, de a-l cunoaște nu numai ca pe un genial

artist, cum a fost totdeauna, ci și ca pe un om de o nesfîrșită noblețe a simțirii. Pe patul lui de spital, Lovinescu a citit aceste rînduri și se vede din scrisoarea lui de răspuns că a fost cutremurat. Toate acestea se întimplau — cum spuneam — în luna mai 1943. La 26 septembrie al aceluiași an a apărut un al doilea superb articol al lui Arghezi despre Lovinescu. Titlul: **Eugen Lovinescu**. Să fiu iertat pentru exagerare, dar în fața unei judecăți a omeniei supreme cele două texte ale lui Arghezi au probabil tot atita valoare ca și pamfletul antifascist **Baroane**, care era cit pe-acî să-l coste viața.

Cu cele două articole despre Lovinescu ale genialului poet, problema mereu vie — mereu reinviată prin grija veletarilor ofensați — problema așa-zisei lupte și incompatibilități dintre autor și criticul său este de fapt rezolvată. Rezolvată o dată pentru totdeauna. Nu există incompatibilități decit între autorii proști și criticii lor și mai proști. Adevărații creatori, de romane, de critică, de poezie, găsesc totdeauna o punte de înțelegere, dincolo de fatalele diferențe de gust. Cum spunea Arghezi în cel de-al doilea articol al său, activitatea oricărui scriitor adevărat „se absoarbe în viața națională ca o certitudine educativă”.

Deși acest articol era și mai elogios la adresa eforturilor creatoare făcute de importantul critic, acesta nu i-a mai scris poetului, nu i-a răspuns, nu i-a mulțumit. În răstimpul dintre apariția primului text și a celui de-al doilea Eugen Lovinescu murise.

FLORIN MUGUR

Steagul e România

(Urmare din pag. 9)

oști, stîrnind admirația lui Herodot, un „cap de lup, de metal și cu trup de șarpe, din pinză zăgrăvită — se presupune — în roșu”, un cap șule-rind atunci cînd vîntul îi umplea cavitățile, avertisment sonor pentru adversari și sunet de îmbărbătare pentru propriii luptători. Gravorul Columnei lui Traian, „povestitor” de multe ori din auzite al războaielor daco-romane, va fi văzut fără îndoială cu ochii lui măcar un steag lupte, adus la Roma alături de comorile dace între care strălucua cu pleoape închise frumosul cap retezat al lui Decebal, ucis de propria-i sabie curbă...

Un alt steag dacic, poate al micilor trupuri de oaste, era „pătrat, din țesătură cu un berbec desenat în cîmpul lui și prins în virful unei sulite”. Cercetătorii vechimilor noastre (dintre care nu pot lipsi fără îndoială poezii) vor trăi în simbolurile heraldice ale acestor două steaguri, cu înțelesuri ce par — dar numai par — a fi lesne de descifrat. Cele două vietăți, berbecul amintitor de dorul muncilor pasnice, repede făcut în lup (mutat în lup ar zice Nichita Stănescu), semnifică firește ipostaze ale modului în care vietii înaintași înțelegeau să trăiască și să moară cultivînd cu egală strădanie — spre deosebire de multe semînții mai vechi și nu tocmai vechi... — atît meșteșugul lucrării pămîntului cit și al armelor.

Așezîndu-și mai tîrziu mindrele capete sub steagurile cu acvile ale romanilor, dacia au făurit din nepăzite lor moșii și nouă „gospodărie” genetică dar nu ca învinși ci ca locuitorii de totdeauna ai meleagurilor din care nu puteau fi alungați. Ei s-au însoțit în truda lor în genul constructiv al romanilor, păstrîndu-și nealteră individualitatea dar știînd să primească în rosturile vietii lor tot ce era prețios din experiența (încă mirabilă prin rapida proliferare) a orgolioasei Rome.

Dar berbecul continua să existe. Și continua să existe, la ceasuri grele, lupul de aramă cu trup sunător. Acvile și bouri au apărut în steagurile întiiilor țări românești, prefigurînd prin elementele lor semnificative steagul unei Români unite. Flamurile lui Mircea, Ștefan și Mihai.

Flamurile iluminînd cu mătasea lor subțire umbra lui Tudor. Flamurile lui Bălcescu și Iancu. Steagul lui Cuza. Steagurile înfipte în redutele Plevnei și ale Mărășeștilor. Ale lui Decembrie 1918 și ale armatei române aducîndu-și una din cele mai consistente contribuții la ingenuncherea hitlerismului.

Și în sfîrșit — și întru eternitate — tricoulul roș-galben-albastru purtînd în inima lui stema României socialiste, a unei Români făurîndu-și un viitor de pace, demn și independent.

Cu cîtă bucurie se pot citi în această minunăție a Carte a Steagului cuvintele rostite de către Alexandru Ioan Cuza în ziua de 13 septembrie 1863 pe cîmpul Cotrocenilor cu prilejul încredințării tricoulului regimentelor proaspăt constitu-

„Ofițeri, subofițeri, caporalii și soldați,

Astăzi va fi una din cele mai însemnate în inimile noastre.

Steagurile cele vechi aduceau aminte suveniruri triste, de vreme ce ele înfățișau țările despărțite. Astăzi voi primiți din miinile noastre steagul ce întrunește coloarele țării surori, așa precum voința unanimă a românilor a unit pe capul nostru coroanele ambelor Țări.

Steagurile voastre totuși au fost marture la întimplări care doresc a fi păstrate; ele vor împodobi dar arsenalul român.”

A se observa insolita imagine a unui steag devenind armă și urmînd a îmbogăți un arsenal al devoțiunii și credinței!

Și mai departe: „Steagul e România! Acest rămint binecuvîntat al Patriei, stropit cu singele străbunilor noștri și îmbielșugat cu sudoarea muncitorilor. El este familia, ogorul fierăruia, casa în care s-au născut părinții și copiii voștri!”

Pentru Kögălniceanu (la 26 mai 1967) drapelul tricolor „este însuși drapelul naționalităților române din toate țările locuite de români”.

Un Ordin de zi al armatei române din 9 mai 1877 consacrase acest drapel ca fiind „însuși imaginea patriei”.

E o imagine cu care vietile și visele ni se confundă, însemn generic al tuturor acelor virtuți care au făcut din poporul nostru — unul dintre cele mai vechi în lume — o obște fără seamăn sub stele!

Poarta cu meri

(Urmare din pag. 9)

Înia Dînia, fulgerul din tinerețe și o întimplare de trecut Oltul, în țara unde frunza respiră balade și păsările încercănate de zboruri verticale, cad peste nisipuri și dedesubt înviază calul cu care-a intrat Mihai în Alba-Iulia, fîntina lui Tudor, pîndeale Jianului. Dincolo de Olt, pînă în dorm somn fermecat în urzeala covoarelor, pe crengile Rusalimului izvorăsc zile de Paști, pietrele au minăstiri de lemn, lemnul e-n dragoste cu dalta, altita cu dorul, ibovnicii cu pierzania. Dincolo de

Olt, Oltul curge și prin ceruri, în cinci straturi suprapuse: un riu e-al dorintelor care nu pretind împlinire, altul al noștilor iradiate de lună și arse pînă în temelii de așteptare seacă în vaduri ferite, altul al femeilor blestamate să trăiască bărbat (Înia Dînia, viscol bulgărit cu cerbi), altul al zeilor cu paharul în mină, iar cel mai de sus, al drumurilor coborînd din Ardeal, al cîntecului de nestăvilît, al durerii și al timpului unde

...mereu se înfăptuie / trasul pe roată.

Înia Dînia moare cu buzele fiercării anotimo mort și ia chip nou cu fiercare nastere a zilei. Riuri curgînd peste riuri, luminînd verosimil sururi de cîmpii paralele, troite, ierburii și brazii, toate alcătuiindu-se într-un fluviu de vulturi care se scaldă într-o baie de clopote și se instau într-un avertisment ce plănăază pe amîndouă marurile Oltului: mergem, mergem, la o poartă de aur.

... De aur? Unde este? Si dacă / n-aiungi? / — Ajung. Nu m-am grăbit. / Să nu se grăbîti niciodată. / Poarta e întotdeauna sus. / Si se mută mai sus...

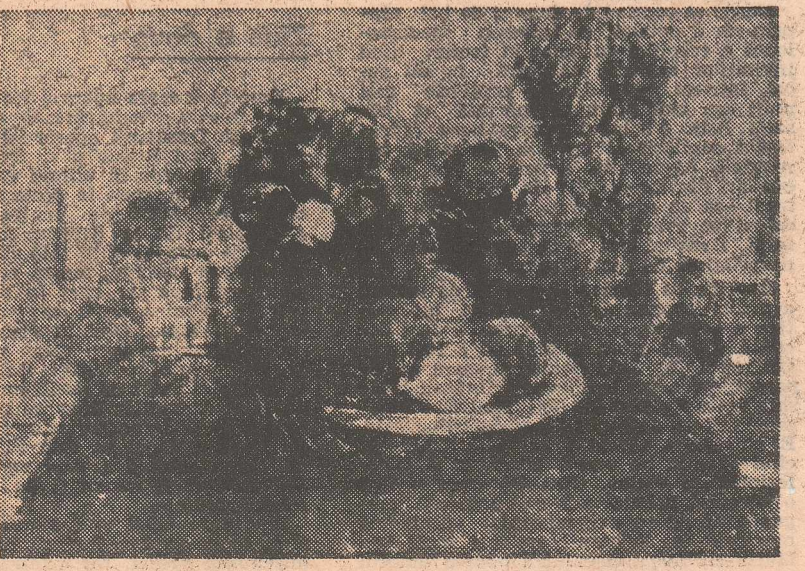
Înia Dînia, cu picioarele-n Olt pînă la glezne și pînă la coapse, arvirle-n oglinzile apelor supărări de floarea soarelui, sclavie, ierufe, ispițe:

...Mărul betiv, magnetizat meret / De ochiul șarpeului născut sub casă. / Nelecuit de nici un zeu, asa se lasă / Al tău și nealtău și nealmeu...

Si tremură în toate culorile. Si nu se dă învînsă. Înia Dînia: / Stiu. E amurg. E frig în cer, e mult tîrziu. / Si doar bacanta soarelui am vrut să-ți fiu. / Poate izvor de curcubeu peste urit. / O plîscică la sudul lacrimii atît...

O păcătoasă. Sau fin cosit în po-gonele lucașărilor? Nu, afară ne prispă, ligită de stîlpul pe care s-a clădit Horezul. Înia Dînia trage cu urechea la usa vîntului:

Tîrziu e ceasul / Trec stele peste virturi de tăcere. / Sint o nesocotită de muliere / Cu inima uitată-n fata portii. / De-atîta rouă orbi sint ochii noptii... / ...Al tău e pasul?

Scrisoare deschisă

■ Primim de la Consiliul popular al municipiului București. Direcția domeniului public: Urmare articolului „Cui să-i fie rușine?” publicat în revista Flacăra din 7 octombrie 1983, (referitor la mormintul lui Marin Preda) vă comunicăm că cele sesizate

sint întemeiate, ele au făcut obiectul unei analize în cadrul secției, luându-se măsurile corespunzătoare. Documentația necesară efectuării lucrărilor va fi depusă pe data de 15 octombrie 1983 la Uniunea Scriitorilor, iar lucrările vor începe odată cu acceptarea acestora.

● Sesizări, propuneri, soluții — un dialog fructuos între cetățeni și autorități ●

■ Un colectiv de medici și farmaciști români, atent la cursul medicației și farmacologiei mondiale, studiază de 5 ani două formule noi de medicamente. Formulele prevăzute pentru două analgezice antigripale numite „Antigripal cu sparteină” (AAS) și „Antigripal cu codeină” (AAC) li s-a atribuit brevetul de invenții nr. 78239, de către Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci, iar recent au primit avizul pentru micro-producție. Din colectivul de cercetători români fac parte conf. univ. dr. farm. Enache Pușcaru, prof. dr. Alexandru Duminică și farmaciștii principali George Naftan și George Nicolescu. Cele două antinevralgice antigripale sint indicate cu deosebire în manifestările neurocardiace, tulburări intestinale, cît și tu-sea seacă, uscată. Ele se găsesc, deocamdată în cantități restrinse la farmacia 109 din Voluntari și la farmacia nr. 73 din Calea 13 Septembrie nr. 196 din Capitală. (George Naftan, farmacia nr. 109, Voluntari).

■ Primim de la Procuratura Generală: vă facem cunoscut că cele sesizate de Oncescu Dumitru din comuna Voinești, județul Dimbovița, au fost examinate și constatându-se că sint întemeiate, s-a declarat recurs extraordinar, care a fost trimis Tribunalului Suprem, pentru judecare.

■ Primim zeci de telefoane zilnic cu aceeași problemă: centrele de distribuire a buteliilor de aragaz !? Sint necesare uneori 5-6 zile bune de existență pentru a-i „prinde pe fir” pe cei responsabili cu distribuția buteliilor în București. Am încercat noi înșine să „reperăm” numerele de telefon buclușe, dar ne-a fost absolut imposibil. Telefonul 65 60 90, de la centrul din Dămăroaia, sector 1, nu răspunde (aveți deci dreptate Nistor Aurelia, str. Făurei nr. 1). Telefonul 65 30 30 (sesizat de către Crețu Vasile, str. Dogarilor nr. 38, sector 2) de asemenea n-a răspuns 5-6 zile la rînd !? Să vedem ce ne răspunde Centrala PECO la această avansată de sesizări ?!

■ Direcția pentru probleme de muncă și ocrotiri sociale Bacău ne anunță că Maxim Maricica a fost încadrată la Cooperativa „Sporul” din Bacău și că petenta se declară mulțumită de locul de muncă atribuit.

■ Am citi de 2 (două) ori în această pagină deschisă sesizările oamenilor muncii despre un aspect nerezolvat pînă azi. Este vorba de tramvaiul 4, care leagă Șoseaua Colentina de Piața Ștefiei. Cerem să fie introduse două garnituri la acest tramvai și să circule cu regularitate ! Scrisoarea, semnată de un grup de bucureșteni și verificată de noi înșine, este întemeiată !

■ În strada Șerban Vodă, pe porțiunea de la nr. 90 pînă la 110, din sectorul 4, București, casele au fost evacuate în vederea demolării și a reconstrucției. Inși certaiți cu legea și cu disciplina sparg usi și geamuri, demontează instalațiile și sobele de teracotă etc. Curg apa peste tot. S-au dat și la furcul de geamuri și usi. (Petru Ioan, Șerban Vodă nr. 113). Oare pe tovarășii de la ICRAL și pe cei din cadrul serviciului demolări de la Consiliul popular al sectorului 4, nu-i interesează starea jalnică în care au ajuns aceste clădiri chiar dacă sint proușe pentru demolare ?!

■ Tatăl meu, Măgulescu A. Nicolae din comuna Lelești, județul Gorj, posedă o bucată de silșite (pămînt) în vatra satului, cu certificatul de moștenire nr. 1032, din 30 august 1954. Tatăl meu a depus o cerere la C.A.P. Lelești și alta la consiliul popular, pentru a primi aprobare să-mi construiesc o casă pe această silșite. Doresc să mă stabilesc în satul meu natal. (Măgulescu A. Nicolae, București). Nobil gest și demn de semnalat.

■ Primim de la Ministerul Sănătății, Oficiul Farmaceutic: la însemnarea apărută în Fla-

căra din 30 septembrie a.c. privind obținerea produsului HALOPERIDOL solicitat, vă facem cunoscut că produsul a fost deficitar în cursul anului 1983. După primirea răspunsului și a sesizării am livrat pentru bolnava Borșa Sofia medicamentul solicitat, prin farmacia nr. 34 din Bistrița-Năsăud.

■ Se împlinesc 3 săptămîni de cînd sint purtat pe drumuri de către ICRAL-ul din Piața Moghioros, sector 6, pentru o reparație minoră la scurgerea de la lavoarul de la baie, dar care scurgere pricinuieste mari necazuri vecinului de jos, apa infiltrîndu-se în apartamentul inferior. Păsărin Eduard, str. Alexandru Moghioros nr. 16, bloc 3, scara 4, etaj II, apartament 29, București). Petentul ne scrie că numitul Stănică vorbește cît se poate de urit cu cetățenii, în loc să le rezolve plîngerile. Dacă așa stau lucrurile, cine îl pune la punct pe numitul Stănică ?

■ Consiliul popular orașenesc Slănic-Moldova printr-o adresă recentă ne anunță că numita Alexe Mariana, care se adresa-se revistei în legătură cu obținerea unui loc de muncă, a fost încadrată pe durată nelimitată la C.P.L. Comănești, secția mobilă Tg. Ocna, începînd cu data de 17 septembrie a.c. Felicitări pentru operativitate !

■ Am cumpărat un aparat radio SOLO 300 de la Tg. Jiu. Era defect și în mod normal m-am adresat centrului de reparații „9 Mai” din localitate. Cu stupoare am aflat că aparatului îi lipseau 3 condensatori și 3 rezistențe, piese de schimb care nu se găsesc de 4 luni la respectivul centru de reparații. Am trimis radioul la TEHNOTON Iași, unde fusese fabricat. L-am expediat pe 16 iulie și am primit confirmarea de sosire la destinație. De la respectiva dată aștept să-mi parvină radioul reparat. Iar radioul nu-mi este trimis ! (Ion Ciuhu, str. Castanilor, bloc 4, scara 4, etaj I, ap. 5, Tg. Jiu, județul Gorj). Anunțăm conducerea TEHNOTON pe toate lungimile de undă că aparatul omului, bun sau rău, este totuși al său !

■ Consiliul popular al municipiului Dej, județul Cluj: la solicitarea scrisă a cetățeanului Pirje Viorel adresată Flăcării, vă comunicăm că, într-adevăr, organele municipale au fost înștiințate în vederea înființării unei secții de cojoacărie în cartierul Ocna Dej, iar petentul dorînd să preia conducerea acestei secții. Secția va funcționa în cadrul cooperativei de producție, achiziții și desfacerea mărfurilor „Someșul” Dej. De asemenea, s-a luat măsura fermă de-a ceda un local pentru astfel de prestații. În cursul aceste luni secția își va începe activitatea.

Iarna bate la ferestre, iar cei din Dej știu bine că este nevoie de cojoace din blană, nu din blana ursului din pădure.

■ Lucrez la fabrica de postav Buhuși, în meseria de bobinătoare. Domiciliul îl am în Piatra Neamț. Sint căsătorită și am un copil de 5 ani. De ce vă scriu toate acestea ? Fac naveta la 40 km distanță și locuiesc la 5-6 km de gară. Autobuzele nu circulă de la gară spre cartier. Sosesc adesea noaptea și trebuie să bat această distanță pe jos. Rog redacția să mă sprijine în obținerea unui transfer pentru Piatra Neamț, în aceeași meserie ori în alta. (Radu Maria, strada Bihorului, bloc G 2, ap. 7, Piatra Neamț). S-o ajutăm !

■ Am cumpărat un frigider ARCTIC, care n-a funcționat nici o oră !? La centrul de reparații din Focșani nu mi-au primit frigiderul în vederea reparației. Ne-am adresat fabricii din Găești, de unde n-am primit nici măcar o carte poștală. Ce să fac ? (Niculana Florea, str. Fr. Engels nr. 2, bloc C 3, ap. 7 Focșani).

■ De ani de zile ducem lipsa unui pod care să ne permită accesul peste un fir de apă, care este de fapt o gîrlă în toată regula. Menționez că în trecut a existat aici un pod de lemn, dar s-a deteriorat. Acum există un fel de punte, pe care trebuie să faci o adevărată echilibristică dacă vrei să treci apa. (Grigore N. Ilie, str. Răbzoieni, nr. 42, Pitești, județul Argeș). Nu ne pricepem la echilibristică, dar că e nevoie de un pod peste băltoacă e clar ca bună ziua.

■ Am deținut o casă și teren aferent în strada Fintinii nr. 7, sector 3, București. La începutul lunii februarie a.c. ICRAL Vițan a demolat casa. Am înțeles imperativul momentului, dar nici pînă azi n-am primit drepturile bănești ce mi se cuvin pentru casă și teren. (Căleiu D. Ecaterina, str. Socului nr. 9, bloc A 5 bis, etaj I, ap. 7, București).

■ Uniunea Națională a Cooperativelor Agricole de Producție: Voicu A. Nicolae din comuna Măgurele, satul Dumitrana, str. Revoluției nr. 17, este membru cooperativ al C.A.P. Virteșul, sector agricol Ilfov, din anul 1953. A lucrat pînă în anul 1970, cînd s-a îmbolnăvit. În această perioadă petentul și-a îndeplinit numărul de norme aprobat de adunarea generală, fapt pentru care conducerea C.A.P. i-a întocmit dosar de pensionare și l-a înaintat la D.P.M.O.S. Oficiul de pensii pentru țărînime.

■ Sintem locatari ai imobilului din strada Lomonosov, bloc 1, scara D, din Sibiu. Sintem 42 de suflete pe această scară. Vă relatăm că la constituirea imobilului, spațiul comercial de la parter a fost destinat altor activități comerciale decît cele de-acum. Din care cauză nici planșeul, nici izolarea fonică generală nu a cuprins elemente special adecvate unor atari cerințe. Situația creată în momentul de față și contestată de locatari este aceea că se aduce lapte la orele 2 și 3 din noaptea, iar dimineața începe distribuirea la orele 6. Sintem toți în cîmpul muncii și nici noi și nici copiii noștri nu ne putem odihni ca lumea.

■ Ministerul Muncii: vă facem cunoscut că s-a aprobat înscrisura fiicei lui Popescu Constanța din București, la Centrul școlar nr. 13 din Capitală.

■ Sintem absolvenții Școlii Tehnice agricole Satu Mare, promoția 1965-66. Din rîndul colegilor aș aminti pe Nicolară, Stoica, Bucuman, Munteanu etc. Avînd munca dispersată în mai multe județe transilvane, n-am reușit să realizăm întîlnirile de 10 și 15 ani. Am fi bucuroși să ne putem întîlni la Carei, în prima duminică din decembrie, respectiv, 4 decembrie a.c. Damina Gabriel, tehnician la Fabrica de biscuiți din Carei).

■ Din anul 1979 durează pertracțiile mele cu Buletinul Oficial. Am cumpărat o Dacia 1300 de la numitul Răzvan Matei, care pierduse certificatul de înmatriculare. Am plătit sumele aferente unui anunț făcut din anul amintit, de cîteva ori, dar anunțul nu mai apare. Ultimii 100 lei i-am achitat în mai anul curent. Nu-mi parvine nici o veste. (Micu Neculai, Cuză Vodă, 3, Iași). Fără comentarii.

■ Pe 16 mai a.c. am depus la procuratura sectorului 3 din Capitală memoriul nr. 3341/P/83, privind pe Capanu V. Adrian, în legătură cu neplata pensiei de întreținere pentru fiul nostru Victor-Nicolae. Sesizarea a fost trimisă spre soluționare la Circa de miliție nr. 13. Concret ea a fost repartizată plutonierului Ștefitea. Au trecut cîteva luni bune, iar copilul nostru nu poate trăi cu promisiunile. (Cinilov Magdalena Maria, bd. I. B. Tito nr. 39, bl. 5, sc. I, etaj 3,

ap. 10, sector 3, București.)

■ Spitalul ELIAS, secția Pediatrică: vă facem cunoscut că sintem de acord cu internarea fetiței Cazachiu Florentina în vederea precizării diagnosticului și a stabilirii conduitei terapeutice. În cursul spitalizării va fi însoțită de mamă.

■ Deasupra apartamentului meu locuiește Ruxandra Andrici, care și-a instalat în apartament o presă care face un zgomot infernal. Colac peste pupăză, în baie, și-a amenajat un laborator pentru oxidarea obiectelor lucrate. Nu se poate conviețui într-o astfel de stare, pentru că zgomotul este insuportabil. (Medvesci Ion, str. Drumul Găzarului nr. 24-26, bloc nr. 21, sc. C, ap. 58, sector 4, București). Curînd vom afla că în apartamente se comută și moaștele Sf. Anton.

■ Sint om al muncii la Tesătoria de mătase Deva. Împreună cu Vezeanu Ion am fost penalizați pe nedrept, din cauza deteriorării unor lazi cu fibre sintetice. Atît șeful biroului cît și gestionara au fost în concediu de odihnă, eu neavînd decizie de înlocuitor pentru nici una din cele două persoane. (Salu Ion, Hunedoara, str. Rîndunicii nr. 2, bloc 27, ap. 24). Care este adevărul ?

■ Ministerul Educației și Învățămîntului: aspectele sesizate revistei de către Dana Todinca de la Liceul industrial Bicaz corespund realității. Ca urmare a unor repetate abateri de la normele de morală comise de profesorul Lupu Costache de la liceul sus-menționat, s-a hotărît sancționarea acestuia cu desfacerea contractului de muncă și îndepărtarea din învățămînt.

■ Consiliul popular al județului Iași ne răspunde: controalele efectuate de Inspectoratul școlar județean au scos în evidență o serie de neajunsuri privind desfășurarea procesului de învățămînt la cursurile serale, adoptînd unele măsuri, printre care destituirea din funcția de director și mutarea disciplinară a profesorului Creangă Ion, sancționarea altor cadre didactice, clarificarea evidențelor școlare, redistribuirea elevilor la alte unități de profil. Abuzurile directorului Creangă Ion și ale altor dascăli de la Școala generală nr. 1 din comuna Seheia au fost sancționate exemplar.

■ Din păcate cele două memorii adresate de dumneavoastră, Ionescu Nicolae Gheorghe, din Iași, nu au ajuns la redacție. Situația grea în care a ajuns o mamă cu patru copii și care își ispășește o pedeapsă pentru fapte pe care spuneți că nu le-ar fi făptuit, cere lămuriri complete. Vă așteptăm.

■ Consiliul popular al sectorului 1 București: vă comunicăm că față de minoră Cobzariu Daniela-Vasilica a fost luată măsura de ocrotire și a încredințării ei bunicii materne, Nistor Maria, iar tatăl Cobzariu Nicolae a fost obligat la plată unei contribuții lunare de întreținere în suma de 300 lei.

■ Locuim în perimetrul a 4 blocuri. Bucătăriile sint prevăzute cu sobe demodate cu gaze, blocurile avînd coșuri. În urmă cu 3 săptămîni întreprinderea de gaze Ploiești a dispus ca la blocul 2 — unde locuim 16 familii — să se oprească efectiv consumul de gaze, pe motivul că s-a făcut o propunere de înlocuirea sobelor de tip Carpați, cu plite de tip aragaz. Celorlalte trei blocuri nu li s-au oprit gazele și au montat sobe cu arzătoare. Ce facem acum, la munte, pe vreme rea în situația nou creată ? (Irimia N.

Constantin, str. Cerbului nr. 22, bloc 2, etaj 4, ap. 14, Azuga, județul Prahova). Iarna bate la ușă și tocmai acum și-au găsit cei de la întreprinderea de gaze Ploiești să facă modificările ?!

■ Cetățeni din satul Vorona Mare, comuna Vorona, județul Botoșani ne scriu că Achelăriție Costică nu lucrează în C.A.P., dar că se descurcă de minune. Ca prin farmec. Umblă beat și-l lasă oile prin grădinile oamenilor. Cine-l pune la taxe pe numitul Achelăriție ?

■ Întreprinderea „Energopetrol” Cimpina ne aduce la cunoștință că s-a realizat un dispozitiv electronic pentru automatizarea locală a sondelor de extracție a țiteiului în regim cu pauză, care evită mersul în gol al instalației de pompaj, realizînd astfel economii deosebite la echipamentul de fond și la energia electrică, conducînd astfel și la creșterea producției de țitea a sondei. Autorul inovației este Stănescu E. Mihai din Cimpina. Bravo !

Pagină realizată de DORIN SĂLAJAN

Poșta redacției

■ Maria Gall — Cluj-Napoca: Da, în cazul în care clădirea respectivă are părți și instalații comune situate la etajele superioare (băi, spălătorii, uscătorii, în stare de funcționare) ■ Florin Negoită — Ianca (Brăila): Nu puteți beneficia de o nouă repartizare în învățămînt în specialitatea dobîndită prin a doua facultate. Cînd se va organiza concurs pentru ocuparea posturilor didactice vacante în orașul Galați aveți posibilitatea să participați

■ Marcela Brad — Sibiu: În prezent se rezolvă cererile înregistrate în luna iunie 1979, respectîndu-se ordinea înscrierii acestora ■ Olga Dobrescu — Năvodari (Constanța): Pensia de invaliditate pentru T.B.C. sau boală profesională este aceeași cu pensia pentru boală obișnuită și se calculează în funcție de vechime, retribuție și gradul de invaliditate ■ Livia Boga — Bacău: La casele de copii unde pe posturile de educatori sint încadrați învățători și profesori, învățătorii lucrează la grupele cu copii de vîrsta claselor I-IV, iar profesorii la grupele cu copii de vîrsta claselor V-VIII ■ N. Costache — Buzău: Nu aveți o altă cale de mijloc. Dacă dorți să rămîni proprietar trebuie să plătești diferența stabilită de prevederile Decretului 216/1981, sau dacă dorți să rămîni chirieș, plătești chiria începînd cu data mutării în locuință ■ Floarea Drăgănescu — Constanța: La Institutul pentru controlul de stat al medicamentului și cercetări farmaceutice din București, str. Aviator Sănătescu nr. 48, sect. 1 ■ Lucian Sirbu — Ploiești: Reluarea studiilor este posibilă numai printr-un nou concurs de admitere ■ Ștefan Gruev — Dor Mărunt (Călărași): Nu vă încadrați în prevederile legale la care faceți referire, întrucît ați fost pensionat în sectorul de stat în anul 1975, iar pensionarea din sectorul C.A.P. ați cerut-o în anul 1978 ■ Mihai Dincă — Roșiori de Vede: Se poate, prin concurs, după efectuarea stagiului în producție ■ Aurelia Păunescu — Băls: Sinteți programată pentru consult în ziua de 5 noiembrie a.c. la Clinica de oftalmologie a Spitalului militar central și vă veți prezenta la dr. Doina Antoniu.

MARGA NEDELEA

● „FLACARA” nu ia în considerare scrisorile anonime și nu primește acte originale. Scrieți-ne cît mai concis. Și nu uitați să vă iscăliți. Precizați eventual telefonul unde vă putem găsi. Audiențele se țin zilnic între orele 10-13.

Plantele noastre medicinale

● Posibilități afirmate, posibilități confirmate în domeniul medicamentului din plante ●

Homeopatia nu mai poate fi ignorată

Revenim la homeopatie, la o dezbateră găzduită în câteva rânduri de coloanele revistei noastre deoarece, iată, confirmă lucrările unui recent simpozion de profil desfășurat la București, sub auspiciile Uniunii societăților de științe medicale din R.S.R. și Centrului de perfecționare a personalului sanitar superior, în ultimul an de zile lucrurile nu s-au schimbat prea mult, cu toate promisiunile făcute de conducerea Ministerului Sănătății în ceea ce privește statutul homeopatiei, al medicului și farmacistului ce o slujesc. Medicul ca și medicamentul respectiv nu se bucură încă de reglementările legale necesare pentru a contribui cu întreaga măsură la posibilitățile de bătaie pentru sănătatea omului, pentru prevenirea îmbolnăvirilor și menținerea capacităților vitale ale populației. Posibilități confirmate nu numai de istoria și acumulările homeopatiei internaționale de peste un secol încoace, de la întemeietorul ei, germanul Hahnemann, ei și de recente cercetări fundamentale și aplicative, de rezultatele practicii medicale românești deosebite, remarcabile, expuse într-un mare număr de lucrări și la simpozionul din zilele trecute.

Situația este paradoxală, în contradicție cu interesul crescând pentru această disciplină terapeutică, manifestat atât în alte țări europene cât și la noi, interes datorat, între altele, și de cheltuielile pretinse de acest consum enorm de droguri ce a ajuns să crească mai repede decât crește un venit național, cum arată în Cuvintul înainte autorii primului Manual de homeopatie, apărut de curând la noi, dr. doc. Gh. Bungetzianu și dr. Pavel Chirilă. Măcar și pentru asta există suficiente motive pentru conducerea forului sanitar superior să încurajeze practica unei teraputice netoxice și neocostisitoare. Și în care, cum afirma dr. Ioan Teleianu, directorul Centrului de perfecționare a personalului sanitar superior, avem în țară o asemenea experiență încât „sintem în perspectivă, avem solicitări, să organizăm și pentru străinătate, pentru cadre de peste hotare cursuri de pregătire. Sintem în perspectivă să vorbim chiar — ea s-a conturat — despre o școală medicală românească de homeopatie”.

De data aceasta ne axăm obiectul dezbaterii asupra medicamentului homeopatic. Cercetării și realizării lui în țară din materii prime interne, cu deosebire acelea din inepuizabila noastră floră medicinală, precum și asupra promovării lui în terapia curentă, de masă.

„Să depășim o situație paradoxală”

— Dr. doc. GH. BUNGETZIANU, Institutul de fiziologie, București, responsabilul cercului de homeopatie al U.S.S.M.: La masa rotundă a Simpozionului ne-am propus tocmai faptul de a discuta și contura soluțiile cele mai bune, optime, pentru a depăși situația paradoxală în care ne aflăm la ora actuală. Deși avem în țară botaniști de prestigiu, avem farmaciști, chimiști, biologi, numeroși alți specialiști, avem și plante — un tezaur de învidiat —, avem și posibilități de preparare, chiar și o experiență în acest sens, n-avem remedii homeopate, continuând să apelăm la importuri, importuri pe care în condițiile de azi nu le mai putem obține. Deci, ne-am propus să facem efortul să ni le preparăm singuri, cel puțin în parte, contribuind și noi la diminuarea efortului valutar al țării. Se mai cuvine să facem o precizare și anume că, totuși, homeopatia nu este „o medicină a plantelor” cum s-a spus de multe ori și nu puțin o confundă cu fitoterapia (terapia prin plante). Este o eroare, pentru că ea își preia materiile prime pentru remedii din toate cele trei regnuri — mineral, vegetal și animal, dar nu-i mai puțin adevărat că ponderea cea mai mare o au cele ce provin din regnul vegetal. Față de această predominantă în farmacopeea homeopatică putem să afirmăm, fără nici o ezitare, că țara noastră ocupă o poziție foarte favorizată, ceea ce a permis dezvoltarea unui efectiv vegetal deosebit de bogat — aproximativ 3450 de specii de plante superioare, fără a enumera mușchii, lichenii, ciupercile și algele; 92 la sută din flora europeană este reprezentată pe teritoriul României. Am inventariat 173 de specii numai din flora spontană autohtonă care prezintă interes homeopatic, căci noi utilizăm nu toate plantele medicinale — ci mult mai mult decât acestea — și plante alimentare și plante industriale (ca ricinul, floarea soarelui, cartoful, inul...). Și propriu homeopatiei mai este faptul că avem nevoie de cantități extrem de mici, de ordinul kilogramelor, încât cred că pentru plantele protejate, chiar pentru cele declarate monumente ale naturii, s-ar putea obține dezlegare din partea Academiei pentru că noi nu vom ajunge niciodată să depopulăm o zonă de o specie rară, cind citeodată avem nevoie doar de câteva exemplare.

Dr. farmacist OVIDIU BOJOR, cercetător la Institutul pentru controlul de stat al medicamentului și cercetări farmaceutice: În lucrarea noastră „Farmacia naturii”, scrisă în colaborare cu ing. Crăciun și cu biologul Mircea Alexan, am reușit să ridicăm de la 180-200 specii de plante, cit prevedea majoritatea tratatelor de acest fel din Europa, la 750, Ediția a II-a, în trei volume, la care lucrăm în prezent, va ridica acest index la 1000 specii și vom avea în vedere — aceasta ne-a venit în minte cu ocazia simpozionului — să includem întreaga listă de plante homeopate. Ceea ce-i rog pe specialiștii în această direcție — eu nu sint homeopat, m-aș situa mai curînd la granița dintre homeopatie și alopatie, este o graniță fiindcă de foarte multe ori în preparatele alopatice cantitățile de substanțe active sint de ordinul și de diluțiile homeopatiei — aș ruga să

intocmească un index foarte precis de plante de care au nevoie pentru a lua toate măsurile ca să urmărim această floră. De asemenea, aș ruga ca același index să-mi parvină și privind plantele medicinale exotice pentru ca, urmărind flora din zonele ecuatoriale și tropicale în viitoarele misiuni pe care sint chemat să le întreprind, ca expert ONUDI, să fiu util și sub acest aspect țării, contribuind voluntar și fără bani, nu ne costă nimic plantele respective, pentru a trimite acasă, de-acolo de unde voi fi, speciile de care homeopatii noștri au nevoie. Luată din habitusul ei natural specia respectivă este de cel puțin 10 ori mai valoroasă.

— Dr. MIHAI NEAGU, I.M.F. București, catedra de Istoria medicinei: Am studiat mai mulți ani, în calitate de istoric medical, mai multe plante folosite în medicina populară și am ajuns la concluzia că avem și o homeopatie empirică, veche de sute de ani pe aceste meleaguri. Literatura etnoiatrică românească menționează, încă din secolul trecut, leacuri preparate din plante recomandate în suferințe cu totul opuse celor cunoscute din fitoterapia oficială. Cercetînd mai multe fil de pagini de literatură etnoiatrică, am fost surprins să constat sute de utilizări exclusiv în registrul homeopatiei ale unor remedii vegetale. Desigur, nu mă refer la Arnica, la Calendula sau la alte plante la care efectele alopatice și homeopate concordă. Dar, am găsit, de pildă, utilizarea corcodușelor ca fructe proaspete sau uscate — pentru combaterea constipației, iar ca decoct slab — pentru combaterea diareei. În diferite zone ale țării noastre, Brusturele este folosit în numeroase situații exclusiv indicațiilor homeopate. Exemplele pot continua mult. Faimoasa „iarbă a pisicilor”, Odoleanul, în doze homeopate la om rezolvă o serie de indigestii, în timp ce în doze alopatice irită tubul digestiv. În culegerile de folclor medical nu sint indicate dozele, iar cei care nu cunosc homeopatia, dorind să facă bine, pot agrava suferințele.

— Dr. doc. GH. BUNGETZIANU: În cadrul Simpozionului s-a făcut și interesantă propunere de a se întreprinde chiar o cartare a plantelor de interes homeopatic. În mod special pe noi ne-ar interesa să știm unde sint zonele optime din care să ni le recoltăm. Iar acest lucru nu-l pot face homeopatii, îl pot face mai degrabă botaniștii, dar împreună cu homeopatii care să le indice într-adevăr care sint plantele ce constituie remedii. Și din acest punct de vedere noi avem nomenclatoare foarte dezvoltate. Rezultă că trebuie să alcătuim un grup de lucru comun.

— Conf. dr. farmacist HONORIUS POPESCU, I.M.F. Cluj-Napoca: La Facultatea noastră de farmacie producția de tincturi homeopate pentru export are deja o experiență de aproape 2 ani. A început pe neașteptate, în 1982; pînă atunci nu s-a mai ocupat niciodată de asemenea produse. Firma Pharmakosmetik import-export din R.F.G. ni s-a adresat prin intermediul Romeconsult (expertul ei și-a făcut studiile la noi și este convins de corectitudinea, competența și seriozitatea din facultatea noastră) ni s-a adresat să-i executăm astfel de tincturi. Dificultățile pe care le-am avut de depășit au fost legate de cantitățile mari de realizat și necesitatea unor utilaje, dar, pe scurt, laboratorul s-a dez-

voltat rapid, din mers, și, iată, în 1983, pînă la 31 august, am furnizat 46 de produse-tincturi, prelucrînd peste un vagon de materii prime, în cea mai mare parte vegetale din flora României. Recoltarea plantelor proaspete am efectuat-o cu studenții Facultății de farmacie care tot ei sint utilizați și ca lucrători în secția de fabricație a tincturilor, fiind pe linia aceasta o școală completă. Proiectul nostru prevede extinderea viitoare. Producția aceasta de tip aparte obligă la foarte multe etape de control științific care începe chiar cu asigurarea identității și calității materiilor prime. Spun toate acestea pentru a marca importanța experienței acumulate și că nu ne împiedică nimeni și nimic s-o utilizăm și pentru necesitățile interne, pentru evoluția homeopatiei din țara noastră numai dacă, desigur, avem comenzi.

„Extrem de util un Nomenclator de plante indigene de interes homeopat”

— Prof. dr. DUMITRU DOBRESCU, I.M.F. București, președintele Comisiei medicamentului. Propunerea de a porni la alcătuirea unui Nomenclator de plante indigene necesar farmaciei homeopate este extrem de utilă și ar trebui să fie în atenția imediată a aceluia care pot face acest lucru. Dar, gîndesc, în primul rînd ar trebui să avem în vedere — din moment ce putem să prelucrăm în țară aceste plante medicinale și să obținem tincturi-mame pentru remediile solicitate și să le reinnoim la intervale cit mai scurte — faptul de a estima, în măsura în care e posibil la ora actuală, pentru consumul intern cantitățile necesare de plante. Cu atît mai mult cu cit există mari diferențe între cantitățile necesare din fiecare specie și numai o listă cu numele plantelor n-ar rezolva concret problema.

— Dr. VIORICA HODIȘAN, Facultatea de farmacie Cluj-Napoca: Din puțina experiență pe care am acumulat-o pot să informez că am realizat tincturi homeopate nu numai din flora spontană ci și dintr-un număr de plante din flora cultivată atît în țara noastră, cit și din plante de cultură aduse de către partenerul nostru de peste hotare. Pentru lărgirea gamei de produse — care, sint sigură, se vor folosi în viitor și pe plan intern — am început unele acțiuni de valorificare prin cultură fie a unor plante ce trăiesc sporadic în flora spontană, fie a unor exotice în colaborare cu Grădina botanică din Cluj-Napoca, pe porțiuni restrînse în perimetrul acesteia. Am introdus în cultură organizate, la Oraștie și la Timișoara, specia *Artemisia argota-num*, cultură inițiată pentru prima dată de către noi, apoi, cea mai importantă acțiune este colaborarea dintre facultatea noastră și Institutul agronomic pentru cultivarea — fie prin plantele, fie prin semințe — a altor specii deosebit de valoroase (cum ar fi *Asclepya*, specie de *hamamelis*, de *echinacea purpurea* și altele), din care am și obținut primele recolte. În aceste zile au început discuțiile pentru ridicarea unui corp de seră în Grădina botanică clujeană pentru obținerea unor specii mai rare, fie din semințe, fie din plantele aduse din regiunile calde, mediteraneene și tropicale.

— Dr. ALEXANDRU MACEDONSKI, Brașov. Poate că apropierea de munte și de mediul natural al orașului meu natal unde sint medic practician, internist, și mai de curînd și homeopat, mă face să rămîn la părerea de a utiliza numai plante provenite din ecosistemul lor de origine. În context, dat fiind cantitatea care e necesară homeopatiei, extrem de redusă, să se apeleze la rezervațiile naturale care, cred, sint cele mai indicate, mai nepoluante. Ceea ce socot însă că este cel mai important pentru rezolvarea medicamentului homeopatic cit și pentru diversificarea gamei sale în perspectivă este crearea unei baze clinice experimentale pentru verificarea florei naționale pe oameni, așa cum a făcut-o la timpul său Hahnemann. Noi s-o facem în condiții mai bune cu posibilitățile moderne actuale. Ar constitui și baza celei mai temeinice cercetări privind fundamentarea științifică a homeopatiei, demonstrarea în condițiile extraordinare ale tehnicii de azi a temeiurilor ei reale. Cum spunea în cadrul Simpozionului dr. Victor Săhleanu — homeopatia constituie domeniul cel mai deschis spre subtilitățile biologiei.

— Dr. SIMION GHINEA, Ploiești: Îmi permit să aduc la cunoștință următoarea situație, pe care, de fapt, am întîmpinat-o noi în studierea speciei *Cuscuta campestris*. Ca plantă parazită este cuprinsă în planul agriculturii de distrugere totală, fiind chiar pe cale de dispariție. Cu foarte mare greutate am putut salva o cantitate mică de semințe pe care am adus-o la facultate și pe care ne-am bazat cercetările noastre. Doresc să subliniez astfel că este necesar ca odată cu alcătuirea Nomenclatorului de plante de interes homeopatic să se

includă, în colaborare și la înțelegere cu factorii de decizie al agriculturii și al silviculturii, cu specialiștii din domeniul protecției plantelor și asemenea speciilor care pot fi nocive într-o direcție, dar pot fi de mare importanță în alte sectoare sociale.

— Farmacist HORIA BUCUR, Sebeș, Jud. Alba: Se știe că acest domeniu special al medicinei homeopate solicită o culegere specială a plantelor, o culegere chiar pedantă, în condiții deosebite, pentru ca astfel să putem realiza o tinctură-mamă valoroasă. Avem nevoie de culegători bine instruiți și foarte onestii, care să respecte cu strictețe toate datele, altfel medicamentul poate să fie nul din punctul nostru de vedere, al homeopatului. Pentru aceasta ar fi bine ca cei ce prepară tincturile (din care apoi se efectuează diluțiile și alte forme ale remediilor) să fie ajutați de copii, de elevi, să se creeze grupe speciale în acest scop și să fie însoțiți de un specialist — farmacist, biolog, profesor de botanică. Condițiile noastre nu sint egale, nu se suprapun cu cele ale „Plafarului”, de aceea îndrăznesc a formula, a numi chiar cerința, necesitatea unor mijloace de transport, niște mașini care să ne ajute în momentul oportun, să participe cu noi în fracțiunea de secundă cea mai propice, în locul și la timpul optim pentru recoltarea masei vegetale trebuitoare. S-ar putea lucra în felul acesta chiar pe loc, cu maximă eficiență, tincturile-mamă, din materialul proaspăt.

— Dr. OVIDIU BOJOR: Practic aș vedea această posibilitate ca fiecare laborator desemnat a se ocupa de tincturile homeopate să aibă cite un Aro 241 cu rol de autolaborator. Investiția s-ar putea recupera ușor țînînd seama de felul superior în care se prepară medicamentul și astfel posibilitatea de extindere a exportului unor asemenea produse extrem de solicitate și de scumpe azi pe piața medicamentului și a produselor cosmetice. Cine ar suporta investiția respectivă? Se poate colabora cu direcțiile sanitare județene, cu organismele Ministerului Silviculturii... Eu vă spun din experiența Direcției județene sanitare Neamț care are în vedere o asemenea dotare.

— Dr. doc. GH. BUNGETZIANU: Direcția județeană Neamț își poate propune așa ceva pentru că acolo Laboratoarele Planta-Vorel s-au afirmat ca producătoare fitoterapice. Cred că pe măsură ce ne vom afirma și noi în diverse locuri cu activitatea noastră în sectorul culegerii plantelor și realizării medicamentului pentru homeopatie, probabil, că și această dotare va veni.

— Farmacist HORIA BUCUR: Ca și farmacia de la București și noi am găsit soluții de a realiza remedii homeopate cu minimum de dotare, cu un laborator cu aparatură nu prea complicată. Un lucru ferm ce trebuie subliniat este acela că pentru a ne manifesta, a ne dezvolta avem nevoie de o lege. Și legea farmacistului este una singură, există o singură carte de legi — Farmacopeea românească. Este foarte important ca în următoarea ediție — a X-a — să fie incluse și normele de preparare a tincturilor-mamă pentru remediile homeopate. Confirm și eu, pe baza activității pe care am desfășurat-o, că gama acestora se poate diversifica, că alături de alte forme de prezentare — să le zicem clasice, granule, picături... — se pot prepara în farmacii și niște specialități deci, cu roluri de drenare homeopate. La primul simpozion de fitoterapie de anul trecut am propus chiar niște formule, un fel de fitoreceptură homeopată, niște specialități care se pot realiza din plantele florei noastre spontane. Pentru a putea fi preparate și difuzate avem nevoie să fie aprobate, să fie avizate. Există posibilitatea să avizăm 39 de atari medicamente, foarte multe cu rol de drenor, atît de importante în terapia homeopatică.

„Pentru a ne manifesta, avem nevoie ca Farmacopeea oficială să ne recunoască”

— Dr. AL. MACEDONSKI: Aș dori să nu ne depărțăm de problemele și greutățile reale ale noastre, ale medicilor practicieni. La ora actuală lucrăm cu toții prin bunăvoința Farmaciei homeopate din București, singura din țară menită și autorizată să furnizeze medicamente, ceea ce este foarte complicat pentru bolnavii și medicii din provincie. Am impresia că pregătirea medicilor homeopați este mai alertă decât crearea condițiilor de prescriere și asigurarea remediilor. Trebuie să găsim o formulă de echivalare a acestui ritm. Noi, de exemplu, în Brașov, în urma cursului organizat în deplasare (o primă experiență interesantă, inedită și eficientă a Centrului de perfecționare) o să avem 15-20 de homeopați. Să presupunem că ar vrea să lucreze toți. Cu ce remedii? Poate o singură farmacie să le asigure?

— alte remedii, alte valori!

● Sînt necesare reglementări pentru crearea unor baze clinice și experimentale ●

— Farmacista **CEZARINA ȚUCHEL**, diriginta Farmaciei homeopate, București: Lucrările privind rezultatele clinice obținute cu remediile homeopate preparate de noi, prezentate în simpozionul din toamna aceasta sau în alte ori în ședințele lunare ale cercului, sînt o dovadă a competenței și experienței noastre în domeniu și sînt o satisfacție morală a micului colectiv de la Farmacia 80. Am avea dorința de a se organiza și nominalizarea laboratoarelor menite să se specializeze în prepararea tincturilor-mamă și este firesc ca acestea să fie lucrate de către farmacistii și trecute prin toate normele de control. Controlul tincturilor-mamă acoperă controlul diluțiilor și al produsului finit, pentru diluțiile noastre atît de înalte nemaexistind metode obiective de control în afara competenței și conștiinței celui care le efectuează. Cu diluțiile, mai departe, impregnăm granulele, granule care, la ora actuală, constituie un mare punct nevralgic. Practic, nu mai avem granule, care se aduceau din import, fiind în fața faptului de a nu mai putea elibera o serie întreagă de medicamente. E adevărat, a început agitația pentru a le realiza în țară. Aș vrea să spun că dacă le vom avea este meritul doctorului Chirilă care prin entuziasm și prin osteneala sa a găsit posibilitatea să ne fie livrate, deocamdată, de către Fabrica „Delicia”, cu lactoza noastră. Dar nu e o soluție, medicamentele, oricare dintre componentele lor, e bine să fie produse de fabricile ori laboratoarele de medicamente, într-un mod toate exigențele de control și calitate impuse de acestea.

— Conf. **HONORIUS POPESCU**: De fapt, facultatea noastră, unde se fabrică o multime de preparate farmaceutice, dispune și de o instalație, poate nu dintre cele mai perfecționate, pentru obținerea de granule. Cel mai simplu lucru ar fi ca Farmacia 80 să ne trimită o mostră de granule dintre cele mai bune cu care lucrează, formula sau formulele de compoziție (dacă le are), și cu o scrisoare care să reprezinte pentru noi o opțiune de comandă, ne vom apuca să le facem. Urmind să examinăm împreună și să cădem de acord asupra condițiilor ulterioare de livrare. Iată că și această problemă își poate afla rezolvarea în țară.

— Farm. **CEZARINA ȚUCHEL**: În momentul de față nu putem să furnizăm decât granulele impregnate, din lipsă de spațiu și de personal, deși putem, cum afirma colegul de la Sebeș, extinde și diversifica gama unguentelor (de exemplu, preparăm acum homeoplasmin, dar am putea trece la unguentul antihemoroidal, la cel de Arnica, de Calendula), putem prepara ovule cu Calendula, supozitoare homeopate, fiole pentru soluții injectabile, macerate glicerinate. Sintem suficienți farmacistii pasionați, gata să facem orice sacrificiu pentru treaba asta, dar să avem o secție sau un laborator de produse homeopate, cu un minimum de dotare. Farmacistul Horia Bucur poate vorbi și demonstra mult despre eficiența maceracelor glicerinate, cum ar fi cel din suc de mesteacăn (cu efecte extraordinare pentru reumatism), am putea să ne grupăm și fiecare să avem contribuția noastră la dezvoltarea homeopatiei și a medicamentului homeopat românesc, ajutînd foarte mult la rezolvarea unor deficiențe de medicamente existente în prezent. În context, aș preciza că am putea furniza și multe tincturi-mame ca atare, o formă medicamentoasă prag între alopatie și homeopatie și care pot fi folosite de medicii alopați.

— Prof. dr. **DUMITRU DOBRESCU**: Să vă spun câteva lucruri în legătură și cu poziția mea de președinte al Comisiei medicamentului a Ministerului Sănătății, pentru că ceea ce am discutat noi aici trebuie să avem grijă să se încadreze în normele de preparare și de eliberare a medicamentelor. Normele oficiale. Pentru medicamentul homeopat, deocamdată, nu avem nici un fel de act normativ. În ceea ce privește prepararea, controlul calității sau difuzarea. Ce-a făcut pînă acum Comisia medicamentului? A cerut de la farmacia homeopată o listă a tincturilor-mamă, a remediilor pe care le avea în inventar. Asta...

— Farm. **CEZARINA ȚUCHEL**: În 1979!
— Prof. dr. **DUMITRU DOBRESCU**: ...cu cîțiva ani în urmă și am avizat în cadrul comisiei respectiva listă. Ceea ce înseamnă, de fapt, că circulația produselor homeopate și a diluțiilor preparate în Farmacia 80 este oarecum o circulație oficială. Această listă însă nu a fost aprobată încă de conducerea Ministerului Sănătății, deci în Nomenclatorul de medicamente aprobat de Ministerul Sănătății deocamdată sînt incluse numai medicamentele alopatice, nu și cele homeopate. Dar întrucît ministerul nu a elaborat un act normativ nici pentru practicarea homeopatiei a acceptat totuși pe baza avizului Comisiei medicamentului să se elibereze aceste remedii medicamentoase și sintem, să spunem, oarecum în legalitate, pentru că sintem o Comisie a Ministerului Săn-

nătății. Pînă cînd vom revizui metodologia existentă de introducere a medicamentelor noi, începînd de la etapa farmaceutică, preclinică și clinică pînă la avizele și aprobările de producție, de înregistrare și difuzare, și un Ordin al ministrului sănătății va veni să completeze această metodologie cu indicații privind medicamentul homeopat eu cred că putem să acceptăm noile produse homeopate dar, încadrîndu-le oarecum în normele existente. Adică, oricine prepară asemenea remedii, cine va avea aprobarea din partea ministerului să le prepare — dorim ca această aprobare s-o obținem în primul rînd pentru laboratorul de microproducție al Oficiului Deva, respectiv o secție condusă de farmacistul Horia Bucur, de asemenea, pentru laboratorul de microproducție de la Tg. Mureș și dacă vor fi dispuși colegii de la Cluj-Napoca să se ocupe de prepararea de remedii homeopate și pentru uzul țării noastre — și pentru ei — va trebui să se încadreze în prevederile existente. Deci, rog pe colegi, pentru a nu exista dificultăți și pentru a nu exista din partea dînsilor impresia că li se fac greutăți — departe de noi acest gînd, dimpotrivă, vrem să ușurăm și să accelerăm introducerea remediilor noi, dar respectînd legislația în vigoare — pe cei care vor să facă astfel de preparate să ia legătura cu Comisia medicamentului, să mergem împreună la conducerea Ministerului Sănătății pentru a obține aprobările de rigoare ca producători și după aceea propunerile de preparate să fie înaintate la Comisia medicamentului, împreună cu normele de calitate. Și cu asta, cred eu, lucrurile vor merge bine și destul de simplu.

— Dr. **MARIA CHRILĂ**, Institutul de medicină internă, București: Aș vrea să intervin și eu cu precizarea că homeopatia nu necesită eforturi financiare, ci numai munca unor pasionați. Așa cum s-a demonstrat cu prisosință aici, toate remediile vegetale se pot obține din flora noastră. Cu condiția însă ca Ministerul Sănătății să ne legifereze, să-l stabilizească homeopatiei un statut clar, nu numai s-o tolereze. Pentru a se putea crea astfel baze clinice și experimentale în vederea practicării și extinderii studiilor și cercetărilor moderne de homeopatie. Ea nu exclude alopatia ori alte metode și concepții terapeutice, le completează numai și îndeplinește dezideratul slujirii sănătății omului. La noi în institut, profesorul Purice în calitate de director și medic ne înțelege, chiar are o mare receptivitate față de homeopatie și față de homeopați, ar dori să creeze în cadrul institutului o secție clinică, dispunînd de un număr de paturi pentru a ne desfășura cercetările. Farmacistul Horia Bucur din Sebeș a realizat un număr de tincturi homeopate, precum singur a relatat, de tincturi vegetale care sînt în fază experimentală, dar nu au aprobarea ministerului. Dacă ar fi oficializată, cu sprijinul C.N.S.T., al Academiei de Științe Medicale, al Ministerului Sănătății am putea desfășura lucrări de cercetare mult mai ample în colective largite, interdisciplinare.

„Accesibilitatea la medicament ridică problema accesibilității la medic”

— Farm. **CEZARINA ȚUCHEL**: Convorbînd despre medicamentul homeopat, despre măsurile necesare pentru asigurarea accesibilității pacientului la el, ajungem automat la accesibilitatea bolnavului la medic. Sigur că este cu totul remarcabilă inițiativa Centrului de perfecționare de a organiza cursuri de inițiere și perfecționare profesională pentru medici — la farmacia homeopatică există acum o listă de aproximativ 80 de medici care au absolvit aceste cursuri și au dreptul de a prescrie remedii — dar cîți au posibilitatea să și practice efectiv? O întrebare care s-a mai pus. Vin zilnic bolnavi și ne întrebă cui să se adreseze, căru medic, la care policlinică, în care spital? Nu le putem răspunde. Într-adevăr, au fost organizate cele două cabinete din Capitală — la Policlinica „Titan” și „Bătești”, dar sînt total insuficiente. Am discutat cu tovarășul director Teleianu acest lucru și dînsul a promis că într-un viitor foarte apropiat să facă toate diligențele pentru a se putea obține, prin Direcțiile sanitare județene, ca acești medici să poată, o zi sau o parte din zi pe săptămînă, în cadrul programului lor de lucru să presteze într-o policlinică accesibilă oricui, activitatea homeopatică; ei fiind încadrați, precum se știe, ca alopați. Revenind la medicament, sigur, medicii sînt răspîndiți în întreaga țară iar farmacia este una singură, în Capitală. Și e foarte dificil, precum arăta dr. Macedonski (și încă Brașovul e privilegiat, fiind mai aproape de București) să-i pui pe pacienți pe drumuri

pentru a intra în posesia remediilor. Am propus de numeroase ori, și revenim și cu această ocazie, să se creeze încă farmacii homeopate, măcar în orașele centre universitare medicale. Oficiul central farmaceutic, care este dispus să ne acorde tot sprijinul în acest sens, ne-a propus ca noi să expediem și pentru provincie. Aceasta cînd vom fi în eventuala noastră farmacie mai mare și vom avea spațiu și condiții de lucru, farmacie și ea promisă demult și nerealizată. Am putea face expediții, dar nu fiecărui pacient în parte ori fiecărui medic homeopat, ci oficiilor farmaceutice, în baza unor comenzi făcute în prealabil. Le-am putea livra cînd acestea își trimit mașinile să-și ridice comanda lunară de medicamente la Oficiul central.

— Prof. **DUMITRU DOBRESCU**: Trebuie să vă spun că această problemă ne-a preocupat și pe noi, și de mai multe luni de zile la conducerea Ministerului Sănătății există propuneri scrise, care au fost însușite de către aceasta, în legătură cu creșterea posibilităților de difuzare a medicamentului homeopat în rîndul populației. În cadrul respectivelor propuneri se prevede ca nu numai în centrele universitare, dar în marile orașe unde există medici care au absolvit cursul de inițiere, la principalele farmacii din localitate să se înființeze un raion, un sector asemănător celui existent la București. Cu aceasta, ar urma ca oficiile farmaceutice să delege câte un farmacist care să vină la București să fie instruit practic, după ce ar face și un curs teoretic de circa o săptămînă, organizat tot de către Centrul de perfecționare. Această propunere a fost oarecum întîrziată în realizare deoarece ne-au lipsit granulele. În primul rînd. Și în al doilea rînd, nu avem încă suficiente tincturi-mamă. Deci, cele trei aspecte sînt legate între ele. În măsura în care cei care s-au angajat să facă granulele le vor realiza și vom da drumul la laboratoarele de microproducție de tincturi, concomitent se va putea face și instruirea farmacistilor. Dacă va fi puțin interes pentru armonizarea celor trei activități, cred că într-un timp relativ scurt s-ar putea să existe pe tot teritoriul țării posibilități de accesibilitate la medicii homeopați și la medicamentele corespunzătoare din partea bolnavilor.

REDAȚIA: Și cine „să armonizeze cele trei activități” și cine „să manifeste acel „puțin interes”? Redacția intenționat nu a intervenit cu întrebări pe parcursul mesei rotunde, i-a lăsat pe specialiști, pe medici și farmacisti, pe reprezentanții unor foruri medicale să dezbate această problemă principală, vitală pentru afirmarea homeopatiei; **MEDICAMENTUL**. Pentru a nu dirija noi cursul discuțiilor. Dar o concluzie se impune. Iată deci: Simpozionul a confirmat rezultate deosebite obținute de către homeopați atît în medicina profilactică, de prevenire a unor epidemii și îmbolnăviri de masă (vaccinarea împotriva gripei, pe un număr de peste 1000 de cazuri și realizarea vaccinului homeopatic antigripal), cît și în tratarea unor boli severe, unele în care medicina alopată nu a dat rezultate — cum ar fi alergii și șocul anafilactic, șocul la medicamente chimice, în oftalmologie (despre rezultatele remarcabile ale dr. Rosin revista noastră a scris în câteva rînduri), în tratarea obezității, a enurezisului, a astmului bronșic, a infecției urinare cu E. coli, a hipertensiunii arteriale... A confirmat și existența și rezultatele unor cercetări fundamentale privind bazele științifice ale homeopatiei ori pentru dezvoltarea acesteia. Putem, cum o afirmăm pe deplin chiar prezenta masă rotundă, să realizăm, la o înaltă calitate, suficiente remedii homeopate, chiar și peste nevoile țării (am început chiar cu exportul) și chiar peste necesitățile homeopatiei, chiar și pentru nevoile fitoterapiei și alopatiei (tincturi, extracte de principii active). Avem și buni și pasionați medici homeopați. Și farmacisti homeopați. Se cunoaște că în întreaga lume a luat un mare avînt, că este sori-jinită și susținută de Organizația Mondială a Sănătății. Se spune, chiar de către cadre din Ministerul Sănătății, că numai un procent de 20 la sută din populație dacă s-ar trata homeopatic, consumul de medicamente s-ar reduce enorm și în țara noastră și odată cu el cheltuielile afectate acestora, economia de valută pentru importuri ca și alte avantaje. Propunerile pertinente realiste, responsabile, competente — și total posibile a se materializa — avansate aici, și pe care le-am subliniat pentru a nu le mai relua, au nevoie de un singur gir — al conducerii Ministerului Sănătății. De un Ordin al ministrului care să reglementeze și să oficializeze un statut real, normal, clar și eficient al homeopatiei. Aceasta nu mai poate fi ignorată.

Pansament oftalmologic

O știre lapidară anunța, nu demult, palmaresul României la Expoziția internațională de invenții de la Bruxelles: 7 medali de aur, 3 locuri doi și 3 locuri trei pe podium. Una din medaliiile de argint la această disputată competiție mondială a inteligenței a fost obținută pentru realizarea unor pansamente oftalmologice de mare nouitate și originalitate. Autori: medic primar doctor **Ana Maria Dumitrescu** de la Spitalul clinic de oftalmologie din București, inginer **Maria Constantin** de la Institutul de cercetări pielărie și încălțăminte, medic veterinar doctor **Nicolae Țigăeru** și inginer **Mihail Constantin** de la Ministerul Industriei Ușoare. La prima vedere ar părea ciudată o asemenea diversitate de meserii a componentelor echipei. Dar, actualmente știința pune tot mai acut problema caracterului interdisciplinar al cercetărilor, iar spectaculozitatea interfeței unor domenii pulverizează barierele artificiale ce au existat între profilurile de pregătire a specialiștilor. Ce îmbunătățiri a adus această realizare în tratamentele aceluia organ atît de gingaș, care ne face să ne bucurăm poate cel mai mult de viață, și anume ochiul? În cazul unor agresiuni violente ale făcărilor sau substanțelor chimice asupra ochiului, manifestate prin arsuri ale pleoapelor, conjunctivelor și corneelor, procedura clasică era aplicarea unor unguente pe zona lezată. Se formau în acest caz cicatrici groase, neelastice și unele bride care trebuiau zilnic înlăturate cu efecte dureroase pentru pacient și nu rareori această refacere precară a țesuturilor lezate conducea la sudarea pleoapelor pe globul ocular, scurtarea fundurilor de sac ale acestora și chiar imobilizarea ochiului. Or, tocmai în acest punct delicat, noul pansament aduce ameliorări notabile. Denumit **Oftacol**, el nu mai este un pansament inert, ci unul biologic, activ și nutritiv, pe bază de collagen tinăr extras din piele de vițel. Să ne lămurim de fapt ce înseamnă miraculosul collagen! El este principala proteină a pielii, întilnit în constituția tuturor organismelor animale. Pansamentul provenit din pielea de vițel este de fapt o plăcută buretoasă, albă, o rețea de fibre de collagen tinăr, care lasă între ele microcanale ce permit respirația țesutului pe care se aplică și totodată și hrănirea lui cu aminoacizii conținuți în această structură dermică animală. Drumul pe care au mers specialiștii români nu a fost lipsit de meandre. Au fost luni de cercetări în laboratoarele Institutului de pielărie și încălțăminte pînă s-a ajuns la tehnologia optimă de fabricare, au fost ani de căutări în sălile Spitalului de oftalmologie pentru experimentări pe animale pînă s-a ajuns la rezolvarea fericită a unei numeroase și variate cazuistici de afecțiuni. Îmbunătățirile spectaculoase aduse în epitelizarea rapidă, suplă și fiziologică a unor leziuni oculare produse de traumatisme, arsuri, ulceratii, sufele de bolnavi care părăseau spitalul cu multe zile mai devreme și scutiți de multe suferințe, au făcut ca metoda tratamentului cu pansamentele oftacol să stîrnească aprecierea specialiștilor de la multe clinici din țară. Ea se aplică și la Spitalul Militar Central, pîrînd și girul acelei autorități profesionale de nivel mondial care este profesorul doctor doctor **Mircea Olteanu**. Dar cum eficacitatea tratamentului depinde mult de precocitatea aplicării pansamentului de collagen, ar trebui ca metoda să fie generalizată la nivelul tuturor clinicilor și policlinicilor de profil, ca tratament de urgență. Nu vedem ce stă în calea extinderii experienței valoroase a doctoriței **Ana Maria Dumitrescu**, cu atît mai mult cu cît microproducția Institutului de pielărie poate satisface comenzi. Atita vreme cît la Bruxelles specialiștii străini s-au interesat cu admirație de realizarea românească, au „argintat-o” eu un premiu internațional, se impune, ca înainte de a teși pe piața mondială, ea să devină uzuală la noi acasă. Medicii și inginerii cercetează și alte combinații ale collagenului cu diverse substanțe active, care vor lărgi gama produselor biostimulatoare aplicate în oftalmologie. Așa cum îi stă bine unui cuceritor al noului, doctorița **Ana Maria Dumitrescu** este optimistă în extinderea metodei și în alte specialități ale medicinei, unde se impune aplicarea unor pansamente biologice pe piele sau mucoase, cum ar fi: în O.R.L., ginecologie, stomatologie, chirurgia estetică a feței etc. Inventivitatea și specialiștilor noștri a reușit să apropie două lucruri aparent imprezvizibile: deșeurile din piele de vițel și tămăduirea unor afecțiuni ale ochiului. Dar ce nu poate realiza „ochiul” unor minți luminate?

„Prietenia e mai presus decît victoria” (Jessie Owens)

• Șahul, o inteligență în acțiune • Gloria și onoarea, victoria și eșecul •

După Balcaniadă (III)

Runda a III-a a programat întâlnirea decisivă pentru clasamentul final al intrucerii: Iugoslavia — Bulgaria, echipe învingătoare în primele două runde. Echipa Bulgariei (1. Inkiov, 2. Velikov, 3. Pădevski, 4. Gheorghiev Kiril, 5. Gheorghiev Krum, 6. Tașkov, rezervă Lalev) reușește să obțină doar două puncte prin victoria lui Velikov la Djuric și prin remizele: Gheorghiev Krum — Marijanović și Lalev — Cvitan. Derbiul ultimelor clasate Grecia și Turcia se încheie în favoarea Greciei cu scorul de 4-2. Echipa României, avind zi liberă, pregătește meciul de-a doua zi cu Iugoslavia. În înțelegerea rezervată echipelor feminine echipa Greciei (1. Nika, 2. Kondou, ELO mediu 1915) pierde în fața jucătoarelor Iugoslave cu 2-0, în timp ce în întâlnirea Bulgaria — România se semnează mult prea ușor fisele consemnând două remize. Și astfel turul de trei runde al campionatului balcanic feminin (echipa feminină a Turciei lipsind pentru prima dată în ultimii ani din competiție, se joacă tur-retur) se încheie avind clasamentul provizoriu: 1. Bulgaria 5 puncte (din 6 posibile) 2-3. Iugoslavia, România 3,5 p și 4. Grecia 0 puncte.

Runda a IV-a. Bulgaria întinște Grecia și după 40 de mutări la întreruperea partidelor scorul este egal. Campionul mondial de juniori Kiril Gheorghiev, cu piesele albe, întrerupe partida sa cu Skalkotas, partidă în care se instalase o poziție „moartă” de remiză. Echipa noastră abordează cu încredere meciul cu jucătorii Iugoslavi. Șubă joacă împotriva celui mai bun jucător Iugoslav, Nikolić, tocmai sosit de la super turneu de mari maeștri de la Nikšić, unde participase în cea mai selectă companie din lume. Ieșit din formă în ultimul sezon, marea maestră Șubă debutează la masa întâia jucind din greu și acuzind oboseală după un program destul de încărcat.

Rugby

Un veritabil derbi

Da! Duminică trecută s-a desfășurat pe Stadionul „Steaua” din Capitală meciul Steaua-Dinamo, contind pentru ultima etapă a turului diviziei A la rugby în prima serie, meci plin de tensiune și marcat ca suspens pe toată întinderea lui! Jocul a fost, într-adevăr, așteptat cu mare interes de către adepții balonului oval, cu atât mai mult cu cât cele două echipe bucureștene erau nevinșate până în acel moment, avind și un punctaj egal (24 pct), iar departajarea lor înseamnă prima opțiune și „desprinderea” spre titlu de campion.

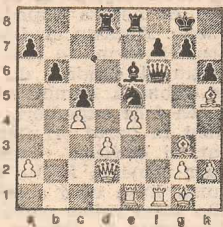
Stadionul din Ghencea s-a dovedit, încă o dată, neîncăpător și impropriu pentru un asemenea joc și numeroși spectatori au fost chinuți nu numai de tensiunea jocului ca atare, ci și de... vizibilitatea incertă. În plus, mica incintă a tribunei

Partida dintre Șubă și Nikolić a fost considerată de către specialiștii de la Balcaniadă drept cea mai exactă realizare.

Deschiderea engleză

ȘUBĂ — NIKOLIĆ

1. c4 e5 2. Cc3 Cc6 3. e3 Cf6 4. Cf3 Nb4 5. Dc2 00 6. Ne2 Te8 7. 00 e4 8. Ce1 Nxc3 9. bxc3 d5 10. cxd5 Dxd5 11. Tb1 Ce5 12. f3 c5 13. e4 Dc6 14. fxe4 Dxe4 15. d3 Dg6 16. e4 b6 17. Cf3 Cfg4 18. Nf4 Cc6 19. Ddl Df6 20. Dd2 Nd7 21. Tb1 Cge5 22. Cg5 h6 23. Cf3 Tad8 24. Cxe5 Cxe5 25. Nh5 Nb6 26. Ng3 (Vezi diagrama) Cxc4 — 11 27. Txf6 Cxd2 28. Tf2 Txd3 29. Ne2 Td4 30. Nb5 Nd7 31. a4 Nxb5 32. axb5 Tdxe4 33. Txe4 Cxe4 34. Te2 f5 35. h3 Rf7 36. Nc7 Cc3 37. Tb3 Te4 38. Nb8 Tb4 39. Tf2 Re6 40.

Nxa7 Txb5 41. Td2 Tb1 42. Rh2 Ce4 0-1.

Florin Gheorghiu remizează cu Matulović, Mihai Ghindă învinge pe Cebalo obținind a treia victorie din concurs, Foișor pierde (din nou într-un meci cu miză) în fața marelui maestru Marijanović. Partidele Stoica — Abramović și Cvitan — Ionescu se încheie remiză. Deși la limită, 2,5-3,5, echipa masculină a României suferă astfel a doua (din trei) înfrângere în concurs. Echipa Iugoslaviei, liberă în ultima rundă, cumulează 17,5 puncte din 24 de partide și nu mai poate fi ajunsa. Este deja campioana balcanică înaintea desfășurării meciurilor rundei a V-a. În meciurile de juniori doar o singură partidă se încheie decis, în celelalte șapte partide consemnându-se egalitatea. Autorul victoriei este Dan Bărbulescu. Tinărul nostru maestru F.I.D.E. învingându-l pe Miljanić aduce o victorie prețioasă României asupra Iugoslaviei cu 2,5-1,5. Bulgaria — Grecia: 2-2.

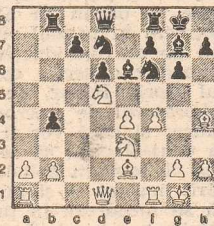
În retur echipa feminină a României își ia revanșa pentru înfrângerea din prima rundă: Petrović — Polihroniade 0-1, Puljek — Olărașu remiză, deși jocul prestat a lăsat mult de dorit, situațiile de avantaj oscilind nefiresc. Echipa Bulgariei este înfrântă cu totul neașteptat de echipa Greciei: Voiska — Nika

oficiale este rezervată numai cadrelor intime ale clubului stelist, refuzându-se uneori accesul presei! Deși aflată „în deplasare”, echipa Dinamo a câștigat acest dificil examen cu scorul 18-15 (6-9), în ciuda faptului că, la fel ca în etapa anterioară la partida cu Farul, fusese condusă, din plecare, cu 9-0 de către Steaua, prin aportul aripei Hodoarcă (eseu) și Alexandru (lovitură de pedeapsă și transformare). Dinamo își revine greu, eliminându-l pe se talonerul, dar Podărescu, în zi bună, reface până la pauză 6 puncte, pentru ca imediat după pauză, impetuosul Constantin, revenit la un joc tocmai bun pe treisferturi, să marcheze un splendid eseu, transformat de Podărescu și să asistăm la întoarcerea surprinzătoare ascortului: 12-9! Din acest moment, se aștepta o reacție vehementă a Stelei, dar, pe un fond de nervozitate și incertitudine tactică, va comite greșeli și acțiuni pripite, sancționate prompt de loviturile de pedeapsă ale aceluiași Podărescu (15-9 și în sfârșit 18-9)! Către sfârșitul partidei, Steaua înțelege, deși prea târziu, linia tactică justă, atacă mai insistent prin jocul des-

remiză, Vitanova — Kondou 0-1 și astfel se relansează lupta pentru locul întâi.

Înaintea rundei a V-a mai rămăsese de jucat doar partida întreruptă dintre Kiril Gheorghiev și Skalkotas din runda a IV-a. Conform regulamentului internațional această partidă trebuia încheiată înaintea ultimei runde (pentru a se evita posibile „aranjamente”). Partida nu s-a încheiat după scurgerea timpului afectat rejecării partidei întrerupte și s-a decis reluarea partidei, o dată cu partidele întrerupte din runda a V-a, eomîtindu-se astfel o gravă greșală de arbitraj.

(Runda a V-a. Echipa masculină a României are nevoie de o victorie la scor mare în fața Greciei pentru a obține locul doi în concurs. Mihai Ghindă jucind magistral reușește a patra victorie din turneu. În poziția din diagramă, Ghindă cu piesele negre, sacrifică dama surprinzându-l pe adversarul său Skalkotas. A urmat: 18... Cxd5! 19. Nxd8 Cxe3 20. Dcl Cxf1 21. Nxc7 Tbc8 22. Rxf1 Ce5 23. Nxd6 Cxe4 24. Nc7 Ce3! 25. bxc3

Gheorghiu punctează în partida sa cu Gavrilakis transformind un avantaj pozițional minimal într-o poziție distrugătoare de atac ce-l duce pe adversar în zugzwang. Iată cum au decurs ostilitățile:

APĂRAREA TARRASCH

GHEORGHIU — GAVRILAKIS

1. d4 d5 2. c4 e6. 3. Cf3 c5 4. cxd5 exd5 5. Ce3 Ce6 6. g3 Cf6 7. Ng2 Ne7 8. 00 00 9. dxc5 Nxc5 10. Ca4 Ne7 11. Ne3 Te8 12. Tc1 Ng4 13. Ce5 Nxc5 14. Nxc5 Ce4 15. Ne3 Dd7 16. Te1 Nh3 17. Nh1 Tad8 18. Cd4 Ce5 19. Nf4 g5 20. Nxe5 Txe5 21. e3 b6 22. De2 h6 23. Tc2 Tee8 24. Tc1 Tc8 25. Ng2 Txc2 26. Txc2 Nxc2 27. Rxc2 Tc8 28. Ddl Txc2 29. Dxc2 h5 30. De2 Cf6 31. Df3 Rg7 32. h4 Rg6 33. hxc5 Rxc5 34. Df4 Rg6 35. Cf3 De6 36. Dg5 Rh7 37. Ce5 De7 38. b4 De6 39. a3 1-0.

MARGARETA MUREȘAN

chis și marchează un eseu transformat, la scorul final: 15-18. Se poate spune că, în bună măsură, Steaua „a colaborat” tactic la propria ei înfrângere, mai ales dacă socotim faptul că a jucat în superioritate numerică aproape tot timpul!

S-au remarcat, totuși, din grămadă, Murariu, Munteanu și Cioarec, iar pe treisferturi noua achiziție stelistă Hodoarcă și uvertura Alexandru. De la Dinamo s-au remarcat în mod deosebit mijlocușul la deschidere Mircea Paraschiv, prin luciditate și ubicuitate, secundat util de uvertura Podărescu și centrul Marghiescu, iar centrul Constantin s-a prezentat într-o bună formă și cu poftă de joc, precum și Aldea. Din grămadă, supusă la un efort suplimentar, Gică Dărăban și Caragea au fost pilonii constructorii pentru Dinamo. În general, selecționabilii naționali au corespuns așteptărilor. Ne bucurăm și faptul că, în ciuda unor firești animozități care se răsfrîng, de obicei contra propriilor formații, nu a fost părăsit pulsul general de fair play, iar arbitrul de centru, Huștiu, a avut o bună prestație și un corect aport.

TUDOR GEORGE

FAIR PLAY

Glorie învingătorilor, onoare învinșilor!

Au sosit primele scrisori pe adresa acestei rubrici. Îmbucurător, fair play-ul nu este pentru unii iubitori ai sportului numai o literă de regulament sau o comportare întâmplătoare. Expeditorii scrisorilor îl apreciază ca o întregă morală, o psihologie, un cod de legi nescrise, ca valerești și tradiționale, străvechi și sportivi.

Citind întrebarea medicului Valeriu Zaharia din București „Ce înseamnă fair play-ul?”, ne-am dat seama că, de fapt, cu asta trebuia să începem pledoaria noastră pentru această

idee aflată, din păcate, în suferință pe multe arene sportive și prin culisele lor.

I-am găsit opt cerințe obligatorii și universale, dar așa cum lumea sportului este infinită, tot așa pot fi și corectitudinea și frumusețea lor. Iată gesturile sportive, semnificative prin aceste prime cerințe care fereșc sportul de inegalitate, urîțenie și furt:

- a respecta regulile jocului;
- a-ți apăra șansele în mod cinstit;
- a-ți respecta adversarul și coechipierii;
- a nu folosi dopinguri;
- a nu influența arbitrii;
- a te purta sportiv cu publicul;
- a te comporta frumos cu ziaristii;
- a-ți rămâne credincios ție însuși și sportului pe care l-ai îndrăgit.

A respecta toate aceste principii poate să pară pretentios și greu, dar cert este că orice sportiv educat, crescut în adevăratul spirit de sportivitate, le respectă de la sine. A respecta legile sportului și pe adversar, a câștiga cinstit lupta sportivă, a fi

aplaudat de public — învingător sau învins — ce poate fi mai frumos pe stadioanele lumii?

Întiul sens al sportului este sportivitatea. Ea trebuie să ne însotească prietenește în toți anii de activitate pe stadion și apoi, înțelept, dincolo de el, în viață! Desigur, nu ne naștem cu spiritul sportului în noi. Așa cum ne trebuie ani îndelungați ca să ajungem la măiestrie, la performanță, tot așa ne trebuie timp îndelungat ca să credem în fair play și să ne comportăm în toate împrejurările, dar mai ales la înfringeri, exemplar, corect, sportiv. Cîți dintre noi, învinsi, în loc să plecăm capul sau să căutăm scuze și explicații, am mers spre învingător, l-am sărutat sau i-am strîns sincer mîna? Și totuși, deși în general sint din ce în ce mai puțini cei care știu să recunoască înfrîngerea, superioritatea adversarului, săptămîna trecută am văzut la sfîrșitul a două derbiuri tradiționale (Steaua — Dinamo 75-62 la baschet masculin și Dinamo — Steaua 18-15 la rugby) cum învînși au întins mîna învingătorilor, recunoscîndu-le superioritatea. Nu a fost nimic fals în aceste

gesturi, nimic pentru „poză”. Celebrul atlet Jesse Owens spunea: „Am considerat totdeauna datul mîinii cu partenerul de întrecere mai important decît medalia. Prietenia e mai presus decît victoria”.

Un frumos gest colectiv a fost și cel al echipelor de baschet I.C.E.D., Steaua, Dinamo, Oțelul Tirgoviște, C.S.S. 4 București și C.S.S. 3 Steaua care au cedat pe cei mai buni juniori ai lor pentru a materializa inițiativa federației de specialitate de formare, cu sprijinul Trustului Carpați București, a unei echipe de juniori care participînd la jocurile primei divizii, se pregătește sub îndrumarea antrenorilor Liviu Călin și Horațiu Giurgiu pentru campionatul balcanic și Cupa Prietenia.

„Fără să supărăm pe nimeni, dar se pare că în orice țară din lume, spiritul de sportivitate este direct proporțional cu educația, experiența sportivă și... cultura” afirmă un alt cititor a cărui scrisoare o vom comenta în curînd.

CRISTIAN ȚOPESCU

La peluză

Campioana

Cine ar putea crede că țara campioană mondială la fotbal, patria finalistei Cupei Campionilor Europeni și a lui A.S. Roma, A.C. Milan, Fiorentina și Internazionale nu este capabilă să alinieze la orice oră din zi și din noapte două sau mai multe echipe naționale de valoare europeană sau mondială? Acest 0-3 cu Suedia este înnebunitor! Aiuritor! Îți vine să strigi: Nu se poate, tovarăși! Cum adică, unsprezecelea acela aliniat de Bearzot în Spania a fost unicul cu puțință? El și numai el putea să câștige campionatul mondial? Ce este o echipă națională? Ce o încheagă? Ce o minuește? Nu putem accepta așa liniștiți ideea că Italia a ajuns campioană mondială numai cu unsprezece jucători, numai cu acei unsprezece jucători și gata, după ci, potopul. Prea ar semăna a miracol această baftă a lui Bearzot de a avea în Spania și numai în Spania exact pe acei unsprezece fotbaliști care puteau câștiga campionatul mondial. Dar dacă nu credem în miracole, deși uneori e bine să credem, venim iarăși și ne întrebăm: ce este atunci o echipă națională? Dar nu tot sclipitoarea și fericita câștigătoare a finalei de la Madrid se tirise în seria preliminară de-i dureau mîinile pe gazetarii italieni injurînd pe aceia pe care după câteva zile aveau să-i ridice în tonțe slăvile cerului? Pentru ca apoi, după magistrala finală, să-i bălicărească iarăși cu toate adjectivele frumoasei limbi surori, tot ei, pentru că echipa campioană mondială ceda României trei puncte, Ciprului un punct, Cehoslovaciei un punct, tot ea, invincibilă!

Ce este o echipă națională? După acest 0-3 cu Suedia a căzut un mit? „Naționala” nu mai reflectă valoarea generală a fotbalului unei țări? Puterea fotbalului italian și suedez nu indică o diferență de 0 la 3. Ce este atunci o echipă națională? O excepție? De ce atunci nu iese campioană mondială Luxemburgul?

Adevărul, o să spuneti, e undeva la mijloc. Care mijloc? Cred eu că ne grăbim cînd începem să-l injurăm pe Lucescu pentru acest catastrofic 0-5 cu Țara Galilor. Tot ce se întîmplă „înainte” e bine chiar și cînd e rău. Fiindcă „înainte” trebuie să se întîmple toate. Și în toate intră foarte multe. Mă gîndesc puțin și la Brazilia, nefericita, „după” Spania, dar atotputernica „înainte”. Nu, deocamdată e bine. Atita timp cît nu cunoaștem ce-i o echipă națională, e bine. Păcat că în campionat se întîmplă tocmai lucruri care ne împiedică să dezlegăm această enigmă. Cine știe? Cine știe care e drumul unei campioane europene?

NICOLAE CRISTACHE

„Și vântul spune crengilor plecate Povestea ta, frumoasă domnișoară...” (Octavian Goga)

Tot felul

● Ospătari cu mânuși ● Unde ne sînt baloanele? ● O femeie la înălțime ●

La culesul strugurilor de pe suprafețele fermei Hirsova, din cadrul Asociației viticole Bălteni n-au participat decît elevi. Șefa fermei susține că adulții nu participă decît la băut. ● În parcul Alex. Moghioros din Cartierul Drumul Taberei există o tonetă „Moș Gerilă România” cu următorul program „sîmbătă și duminică închis facultativ”. Copiii înțeleg că în aceste zile cine-l prinde pe Moș Gerilă are facultatea de a-l băga la răcoare. ● Poligonul auto al școlii de șoferi amatori din Alexandria a fost considerat la un moment dat cel mai frumos din țară. Acum este viceversa. ● Drept consecință a notiței noastre publicată la Tot felul în numărul 39 al revistei (locatarii n-au apă ca răsplată a matrapazlicurilor administratorului) situația s-a „îmbunătățit”: locatarii de pe str. Izvorul rece, nr. 7, bl. A 8 sc. 3 li s-a tăiat energia electrică și de la lift și de la iluminatul scării. Toată lumea urea scările cu luminări aprinse. Poate li se împlinesc dorințele. Dar e greu de aflat ce spune un om în fața luminării. ● Săptămîna trecută pe șoseaua București-Pitești proprietarul autoturismului 2 B 422 a aprins un chibrit să vadă dacă mai are benzină în rezervor. Și n-a avut! ● La intersecția Șoselei Panduri cu Calea 13 Septembrie se află un magazin alimentar în interiorul căruia puteți citi „Atenție, în pungile pe care scrie zahăr este orez”. ● La magazinul Luxor din Tg. Mureș la raioanele de confecții și obiecte casnice (chei fixe, clești etc.) se vinde și gem la borcane. Dl. Goe solvenză situația dacă deșartă un borcan în papucii celui care-a avut ideea. ● În București s-a redeschis renovat și frumos dichisit restaurantul Horizont. În sfîrșit un restaurant de ținută în cartierul Drumul Taberei. ● Între satul Beiu (jud. Teleorman) și șoseaua Zimnicea — Alexandria este un drum. Drumul trece peste o vale. Acolo trebuia să fie un pod. De un an de zile sînt numai niște stîlpi. Podul nu fusese conceput la modul decorativ. Degeaba! ● Mai multe taximetre stau și ard gazul de pomană în apropierea complexului studentesc Regie din București. Dacă nu ai înfățișarea unui student străin nu ai nici o șansă să fii băgat în seamă. ● Admirabilă serata muzicală TV de duminică 16 octombrie cînd Dan Grigore și Ion Caramitru au făcut din Luceafărul lui Eminescu ceea ce și este. În mare formă, Ion Caramitru anunță un Hamlet care va zgudui stagiunea teatrală abia începută. ● Petroliștii de la șchele petroliere Suplacu de Băcău s-au obișnuit cu un lucru: să-și facă planul de extracție de fiecare dată. Simplu și greu. ● Cam de un an și jumătate copiii nu mai știu ce-i ăla un balon colorat pentru simplu motiv că nu se găsește. ● Colega noastră Margareta Mureșan a primit de la Gherla o scrisoare de la un pasionat al șahului: în orașul amintit e loc pentru de toate, numai pentru un spațiu civilizată în care să joci șah, nu. Poate dă cineva șah la responsabilii cu mișcarea

sportivă și se găsește un loc. ● În schimb într-un cartier al municipiului Gh. Gheorghiu Dej locatarii din cîteva blocuri învecinate au amenajat un mic stadion de șah. E drept că se mai joacă și table. ● Două inițiative demne de mare considerație, dar mai ales de urmat: centrele municipiilor Oradea și Cluj-Napoca sînt supuse renovării. Clădirile de epocă au început să se bucure de tratamentul pe care-l merită. ● La hanul Tihuța din județul Bistrița-Năsăud totul este impecabil. Fiecare sală are culoarea ei. Dacă bei vin alb ești servit de un ospătar cu mânuși albe. Dacă treci pe roșu ospătarul își asortează mânușile. Totul este ca vremurile să nu aducă și mîncăruri petrițe. ● Linia de Maxi taxi 502 la orele dimineții funcționează prin București de parcă ar traversa Sahara la Safari Express. Adică nu apare nici un microbuz și după ce se rărește circulația pleacă în grup de parcă s-ar teme de lei. ● În ultima vreme un fapt de atracție la Călărași: în zona de agrement este o grădiniță zoologică de toată frumusețea. Dacă vor să și-o imagineze, cititorii sînt rugați să nu se gîndească la un țarc în care pot fi văzute animale flămînde și jегărite ● Satul Dorobanțu din județul Teleorman aparține de satul Balta Sărată iar Balta Sărată aparține de comuna Crîngași. Dacă nu știi pe cine să întrebi, te-al ars. ● La scara 1 a blocului A12 bis de pe strada Socului nr. 79 constructorii au dat în folosință o casă a liftului pe care liftul nu mergea decît pînă la etajul V. De acolo se transforma în dop. Ca să poată urca pînă la etajul X constructorii au spart cu pikamerul și-au lărgit spațiul. După această operațiune liftul a devenit o excelentă piesă decorativă. ● Proprietarul autoturismului 1 B 3844, Constantin Dumitrescu, str. Mintuleasa, 5, se deplasează aproape zilnic în comuna Ileana unde își umple portbagajul cu gogonele. La protestul paznicului și al inginerului șef a ripostat simplu, lasă bre că și așa aveți destule. Culmea e că l-au lăsat. ● Pe strada Paleologu din București exista o groapă. La sesizarea unui cetățean, cei de la drumuri și po-

● Meciu de divizia B dintre Unirea Slobozia și Delta Tulcea, disputat duminică trecută, s-a bucurat de asistența a peste 8000 de spectatori. Între aceștia, la loc de cinste, Gheorghe Limona, vicepreședinte al Colegiului central al arbitrilor, și Chirilac Manușaride, membru în același organism federal al fotbalului nostru. Încheiat cu un scor alb, meciul nu s-a bucurat însă și de un arbitraj pe măsură, I. Tănase din Tîrgoviște izbutind să amărască, prin deciziile sale adeseori anapoda, un stadion întreg. Așteptăm cuvîntul celor doi oficiali numiți mai sus, cunoscuți prin intransigența și competența lor. (D. G.)

destul de puțin. (Petre Popovici).

Numărul kilometrilor nu reprezintă viteza, ci distanța parcursă pe o bicicletă Tohan de către pensionarul Irimia Nedelcu din comuna Puiesti (jud. Buzău). De pe stadionul din capitala județului el a plecat într-un tur al țării, trecînd prin 17 județe și 600 de localități. Autorul performanței declară că „bicicleta i-a dat anii înapoi”. Și l-a costat

duri au intervenit prompt. Acum groapa se întinde pe toată lățimea străzii. ● Sandu Gheorghe din București, str. Sabinelor nr. 2-4, a vrut să meargă pînă la sora-să în Pantelimon și-a furat autotocamionul Roman 36 B 6702. A mai luat cu el și 3 copii și cînd a pus o frînă cabina s-a rabatat. Unul a ieșit prin parbriz. ● În centrul orașului Valea Călugărească există un han la care se vind pui incasabili, ductili, fără gust și fără miros. Puii de gîină nici nu zboară dar nici nu se mîncă. ● TOMA ION din București, Str. Levănțicăi 63, i-a furat fiicei s.a.e. autoturismul ● Apropo de mașini: lingă hotelul Lido ar putea fi luate de miliție următoarele mașini conduse de pietari: 1 B 7996, 10 B 6552, 10 B 944, 8 B 3345. ● Cine a pierdut un Wattmeter model 43 produs de Bird Electronic Corporation Cleveland Ohio să dea telefon la 171366. Dacă pre-eră să-i plătească n-are decît să-l lase acolo. ● La microfonul Gării de Nord neatenții pot auzi: „Stimați călători, vă rugăm ca pe parcursul staționării în Gara de Nord să nu vă abandonați bagajele ori să le lăsați nesupravegheate, intrucît traficul mare de călători poate crea condiții de pierdere, inversare sau dispariție a acestora”. Și cu toate acestea fauna cășcaților prosperă. ● Dragnea Anghel din București, str. Miron Costin nr. 27, are o casă, în care plouă. Cînd se duce la I.C.R.A.L. i se spune lasă-ne, dom'le în pace. Din moment ce lor nu le plouă nici în birou și nici acasă, ce-i doare! Poate le-o veni vremea. ● Eliodor Păun, profesor de muzică la Școala generală nr. 3 din Roșiori de Vede, este inițiatorul fanfarei de elevi cu care a obținut 3 premii la Festivalul național „Cîntarea Românelor”. Cu toate acestea conducerea școlii i-a acordat doar calificativul bine. Noi știm gluma cu capra vecinului care trebuie să moară, nu cu directorul care vrea să si-omoare pe a lui. ● Atenție Miliție! lingă Școala generală 141 din București pe strada Soldat Croitoru e nevoie de

un semn de circulație cu Atenție, copii! ● Pe toată Calea Moșilor nu e nici o chioșc de vânzare a tichetelor I.T.B. Sînt în schimb mai multe restaurante și nici o unitate de reparat încălțăminte. Probabil s-a scontat că sînd în restaurant locuitorii din zonă nu vor rupe pingelele. ● Primul cartier din România ale cărui clădiri sînt încălzite cu energie solară se numește Cartierul soarelui și se află la Timișoara. Dacă la iarnă nu va trebui să-i schimbăm numele va fi o mare victorie. ● Administratorul blocului 23 din str. Cosaci nr. 3 a montat grilaje de fier la uscătoarele blocului. Grilajele sînt confecționate din fier beton șterpelit de pe șantierul de construcții iar administratorul a cerut de la locatari bani ca să achite comanda. Și uite așa se face banul ● Asociațiile de locatari sînt invitate să cerceteze dacă în parcurile blocurilor nu se află mașini străine de locatari, abandonate sub prelate. Dacă o fac cu folos pot telefona la 203030, interioare 176 și 177. ● Scrisorile pentru această rubrică vor purta pe ele mențiunea, Tot felul. Luni între orele 10-13 primim apeluri telefonice la 176010 interior 2600. Acest telefon nu funcționează pentru piritul vecinilor.

Rubrică realizată de CORNEL NISTORESCU

De la o sesizare...

● Insemnări ●

Privise lung și profund hirtia cu cele câteva rînduri scrise stingaci, de către o mină, de bună seamă, bătătorită de muncă, după cum se putea înțelege și din caligrafiera greoaie, dar mai ales din conținutul cuvintelor. „...De ce să fim înșelați că doar noi obținem banii cu sudoarea frunții și trăim într-o societate în care cinstea trebuie să fie la înălțime...”

„Omul acesta musai are dreptate” — își zice în gînd căpitanul Emanoil Munteanu, aducîndu-și aminte de vorbele rostite adesea de ai săi, odinioară, cînd era încă la casa părintească din Agnita. „Nu-i drept să se înfrupte unii din munca altora” — auzise cîndva pe tatăl său, talmăcind cum se pricepea, ideea de cinste și dreptate care însemna un fel de postulat în familie și sensurile acestor cuvinte aveau să i se imprime profund în conștiință. Așa se explică, de altfel, și opțiunea pentru profesia pe care și-a ales-o fără vreo ezitare. „Și cine știe de cînd și pe cîți înșeală asemenea indivizi fără scrupule” — și-a imaginat căpitanul cu amărăciunea firească pe care o stîrnesc faptele de necinste, dar și cu dorința de a nu precepeți nici un efort pentru aflarea adevărului.

Nu era prima sesizare sosită la Direcția economică din Inspectoratul General al Miliției, despre incorectitudinea unor gestionari ori căruși de la depozitele de combustibili solizi, sesizări soldate cu constatarea de nereguli, mai mici sau mai mari, dar nu-și inchipua că de data aceasta verificările vor oferi surprize de-a dreptul uluitoare.

A procedat metodic, începînd cu aparent banala observare a comportării celor vizati. Îndrăzneala unor căruși de a pretinde peste taxa legală de transport, 500 și chiar 1000 lei pentru cantitatea de lemne și cărbune livrată unui singur cetățean, cîrdășia acestora cu anii gestionari și chiar înșelărea substanțială la cîntar a cumpărătorilor erau fapte aproape sesizabile și de către un novice. A urmat, apoi, identificarea tuturor celor care cumpăraseră într-o anume perioadă lemne și cărbuni; recîntărirea combustibilului primit de aceștia, obținerea declarațiilor privind plata unor sume peste taxa legală, stabilirea marilor care cunoșteau nemijlocit aceste împrejurări.

Pe lingă acte de înșelăciune în dauna avutului personal și luare de mită, apar, însă, și alte fapte deosebit de grave: sustragerea din avutul obștesc a unor mari cantități de lemne de foc și cărbuni și valorificarea acestora în interes personal.

Cu răbdarea, perseverența și neînduplecarea ce-i sînt caracteristice atunci cînd adevărul și dreptatea trebuie scoase la lumină, comunistul Emanoil Munteanu, cu sprijinul multor altor colegi, pentru că acțiunea începută de unul singur luase o amploare nebănuită, a reușit să demaște activitatea infracțională a nu mai puțin de 14 șefi depozite combustibil și altor 13 persoane complice, condamnate de către instanță, de la care au fost recuperate bunuri și valori obținute ilegal ce depășeau 6 milioane lei.

Acțiunea „Combustibilul” nu s-a încheiat însă aici. Extinzînd-o și la încă 9 județe, unde apăruseră semnalări că elemente incorecte pretînd și primesc sume de bani de la cure cei care cumpără lemne și cărbuni pentru încălzirea locuințelor sau îi înșeală pe aceștia la cîntar, a dus în cele din urmă, la descoperirea unor fraude însumînd multe alte milioane.

Cronica șoselei

Vinovații din umbră

Ce poate fi mai nobil, mai profund omenesc decît a învăța pe oameni cum să acorde primul ajutor semenilor lor, aflați în suferință. Ce puternice rezonanțe sociale, umane, are această acțiune pe plan național, acțiune care vizează direct reducerea mortalității ca urmare a diverselor genuri de accidente, dar mai ales ameliorarea substanțială, micșorarea, să zicem așa, a „cantității” de suferință omenescă. Se organizează peste tot, în toate orașele și satele, concursuri de acordarea primului ajutor, pentru a crea emulație necesară formării și perfecționării cit mai multor salvatori de vieți omenești. În circulație, s-a ajuns la concluzia că acordarea calificată și operativă a primului ajutor, în caz de accidente, ar salva anual de la moarte cel puțin 200-250 de persoane. Un asemenea concurs s-a organizat și la Novaci — Gorj. Aici au participat concurenți și concurenți din comunele apropiate. Domnea o atmosferă sobră, dar entuziastă, fiecare dorînd să demonstreze practic, nu numai că știe să acorde primul ajutor, dar că poate realiza acest lucru cit mai repede și bine. Locul întâi a fost ocupat de echipa din Polovragi, formată în întregime din tinere femei. Cită distincție sufletească, ce grad înalt de conștiință cetățenească au demonstrat aceste tinere concurențe, care au găsit timp, în afara grijilor casei și a celor cerute de muncă, pentru pregătirea în vederea acestui concurs, pe care l-au trecut cu brio. Se felicitau reciproc, se îmbrățișau și, cum e firesc, se grăbeau să ajungă cit mai repede acasă, pentru a duce știrea succesului lor celor dragi. Cinci din concurenți n-aveau însă să mai ajungă niciodată

acasă. Șase copii, între trei și opt ani, n-aveau cui să-i mai spună „mamă”. Așa cum scriu într-o scrisoare trimisă revistei rudele apropiate ale tinerelor femei, care și-au pierdut viața într-un accident, pe drumul de înapoiere spre Polovragi. „Ce scump este acest cuvînt și ce dureros este cînd nu poți să-l pronunți”. Era normal, civilizată, logic ca organizatorii concursului să se îngrijească, printre altele, de transportul concurenților. Cum s-au achitat ei de această obligație rezultă extrem de concludent tot din scrisoarea la care m-am referit. „Organizatorii s-au mulțumit să le urce într-o mașină, zisă de «transport muncitorii», mai rău ca pe niște animale, cu rîngi, săpoaie, tirnăcoape și cricuri, mașină cu care s-a cărat ciment, nisip, balastru și nemăturată niciodată, toate acestea aflîndu-se în mașină, fiind uneltele muncitorilor care se înapoiaseră de la muncă, sîmbătă seara...” La un asemenea concurs ținut duminică, în public, era firesc ca tinerele femei să se prezinte îmbrăcate frumos, îngrijit și, vă dați seama, cum s-au simțit cînd au văzut în ce condiții sînt transportate. Și totuși latura cea mai gravă a acestui „transport” n-a fost asta. Concu-renții, la care s-au adăugat și alți pasageri ocazionali, au fost urcați într-o mașină cu grave defecțiuni la sistemul de frinare, cunoscute de șoferul iresponsabil. Trei kilometri, doar atît a parcurs mașina pînă cînd, în timp ce rula pe o pantă pronunțată, s-a răsturnat, accidentul soldîndu-se cu moartea celor cinci femei și rănirea unui număr de 26 de pasageri. Vinovații, bineînțeles, își vor primi pedeapsa, inclusiv factorii de răspundere de la unitatea ITSAlA, căreia îi aparține autovehiculul în cauză. Spuneam că în urma acestei tragice intimplări și-au pierdut viața cinci tinere femei: Marieta Doară (30 de ani), meteorolog la stația meteo Polovragi, în urma căreia au rămas fără mamă o fetiță de 7 ani și alta de 5; Valeria Stamatoiu (36 ani), profesoară la școala generală Polovragi (un copil de 7

ani); Maria Rusu (35 de ani), educatoare la grădinița de copii Polovragi (o fetiță de 3 ani); Mariana Sandu (26 ani); muncitoare în comerț (o fetiță de 8 ani și alta de 4); Ileana Stanică (27 ani), învățătoare, gravidă în luna a treia. Semnatarul scrisorii cer pe drept cuvînt, în conformitate cu normele de etică și echitate socialistă, ca ancheta nu se limiteze numai la șofer și la cei din cadrul unității care trebuiau să controleze pe șofer și mașina sa, ci să aibă în vedere și o altă categorie de vinovați: organizatorii concursului, care poartă o mare răspundere pentru cele intimplate. Prezintă interes și alte cîteva mențiuni făcute în scrisoare. Prima: nici una din rudele apropiate ale organizatorilor (deși îndeplineau condițiile) n-au participat la concurs. De! E mai ușor, mai comod, să faci pe alții să transpire și tu să privești și chiar să critici. A doua: în ziua înmormîntării victimelor accidentului onorații organizatori stăteau aliniați în fața unei clădiri din centrul orașului, așteptînd parcă onorul celor care își petreceau pe ultimul drum ființele dragi. A treia: în orașel existau destule posibilități ca acest transport să se facă în condiții civilizate și de deplină siguranță. A patra: după tragicul eveniment nimeni nu s-a interesat de soarta celor rămași fără soții, fără mame. Măcar așa: „Cum te descurci tu, măi Vasile? (Ionele, Constantine s.a.) Ce fac fetițele (băieții), pot să te ajut cu ceva?”

De ce atîta lipsă de suflet, de respect față de oameni, față de suferințele lor, mai cu seamă în momentele cînd au atîta nevoie de o vorbă bună, de o mîngiere?

Oare în anii noștri luminoși, atît de plini de fapte glorioase, eroice, care demonstrează că primul și cel mai înalt comandament al societății noastre este grija nemărginită pentru oameni și nevoile lor, au învățat atît de puțin „organizatorii” concursului din Novaci?

VICTOR BEDA

MIHAI GROZAVU

Timp liber

Alo! Flacăra la telefon!

Vă propunem un test. Răspundeți imediat sau preferați să ne telefonați dumneavoastră?

● Iată întrebarea: „Dacă v-am oferi 15 lei, cum i-ați cheltui?” ●

De ce 15 lei? Atît costă trei garoafe. De ce trei garoafe? Povestea e mai lungă. Am dorit ca testul nostru să nu fie supus nici unei determinări de inspirație, prezență de spirit sau stare sufletească. Sonda noastră coboară dincolo de zona vinturilor conjuncturale, în liniștea unde se pregătesc bucuriile și imaginația este generoasă. Ca să răspunzi cum a răspuns Andriei Pătruș din Pitești: I-aș da fratelui meu care vrea să meargă cu Cristina la film nu trebuie să fii deștept. Zăcămintul trebuie să fie pozitiv și bogat.

Desigur, răspunsurile alcătuiesc un relief complex, variat, cu înălțimi și gropi, cum e însuși sufletul omului, inaripat sau accidentat, fertil sau sterp. Găsim în ele de toate; pentru meditație e foarte bine. Dacă toată lumea ar fi răspuns „trei garoafe” monotonia ne-ar fi anesteziat observația, acuitatea.

Cu foarte mulți ani în urmă o gazetă germană a adresat cititorilor următoarea întrebare: Ce ați face dacă vi s-ar oferi 100.000 de mărci. Momit, omul a eșuat în capcana psihizei: casă, automobil, casă, automobil, casă, automobil... Linearitatea acestei aspirații a răzbătut și din răspunsurile primite de noi sub altă formă: nu știu, sau: sînteți nebuni, aștia-s bani?

Există zeci, sute de lucruri mărunte care costă 15 lei. Cu ele se construiește bucuria de a gândi concret la un prieten, soție, coleg, vecin.

15 lei? Ca simbol, ei pot indica nivelul de concretețe a bucuriei. Cine nu știe ce să facă cu 15 lei nu va ști să se descurce cu adevărat nici în fața unui milion.

Gîndiți-vă deci la ce-ați face cu 15 lei oferiți de un prieten. Este un bun exercițiu al capacității de a trăi frumos.

NICOLAE CRISTACHE ■

Mircea Dobre, București: Imi cumpăr țigări; Iulian Matei, București: Păi, ce să fac, n-am ce să fac cu ei; Adriana Martin, București: Mi-aș cumpăra o cutie de Ascolcetin, ca să pot face naveta; Lorin Bușneag, București: Dacă aș fi flămînd, mi-aș cumpăra zece covrigi calzi de la Patriarhie; dacă-aș fi sătul, i-aș băga în buzunar; Nino Andreescu, București: Aș da telefon de cincisprezece ori prietenilor mele, ca să-i spun c-o iubesc; Nicolae Burcea, București: Mi-aș cumpăra trei crizanteme. Știu eu iubesc tare mult florile; Nicolae Popescu, București: Asta e o sumă imposibilă; Maria Drăgan, București: Cred că mi-aș cumpăra niște sandvișuri cu șuncă din Pasajul Victoria; Titu Romașcanu, București: Ce-aș face cu ei? N-am avut în viața mea așa pușini bani la mine; Ion Nicolae, București: Aș bea două halbe la Manuc; Matei Rostovski, București: Nu știu, pe cuvînt că nu știu!; Elena Mirică, București: Mai pun douăzeci și mi cumpăr niște ciorapi; Elena Popescu, București: Mi-aș cumpăra ceva, da' nu știu ce; Ion Dumbrovă, București: Lasă-mă, dom'le, în pace, mă iei la șmecherie?; Mariana, București: Nu știu, zău nu știu; Mia T.,

București: Vă bateți joc de mine!; Elena Panduru, București: Iertați-mă, dar cincisprezece lei e o sumă de nimica; S.L., București: Măninc o clorbă; Doina Pandele, București: Nici nu m-aș uita la ei; Dana Cocioabă: I-aș refuza cit se poate de politicoș; Jenica Dogaru, București: Aș cumpăra un pachet de cacao, să-i fac aluia mic miine dimineață; Rodica Andrei: Iertați-mă dar e o întrebare neserioasă; Mihai Stanciov, București: Cred că le-aș cumpăra creioane la copii, că m-au înnebunit; Ion Ionescu, București: Cu cincisprezece lei? Păi, aș cumpăra siguranțe, că mi-au sărit toate cînd a pus nevastă-mea robotul de bucătărie în priză; Eleonora Dumitru, Alexandria: Iau un kilogram de zahăr, să fac și eu niște dulceață; Mitiță Lungu, Alexandria: Să vă spun sincer, imi cumpăr plicuri și timbre, că mai am încă șapte luni de armată; Otilia Mușat, Alexandria: E o întrebare așa de grea! Niky, Alexandria: Tot n-aș avea ce face cu ei, așa că i-aș refuza; Florica Roșioru, Alexandria: Minca-ți-aș, la banii mei mă-ntrebi chestia asta?; Mircea Datcu, Alexandria: Imi cumpăr țigări și-o cafea; Florența Ciutacu, Alexandria:

Mi-aș cumpăra niște nasturi pentru jacheta pe care tocmai am terminat-o de croșetat; Marieta Dicu, Alexandria: Să vă spun sincer, mi-aș cumpăra o plasă, ca să-mi pot duce acasă zarzavatul, că uitați cum stau cu toate-n brațe; Ion Rădoi, Alexandria: Aș cumpăra un bix și niște coli de hirtie pe care să le umplu cu reclamații; Roxana Drăgănescu, Alexandria: Eu, dac-aș avea tînsprezece lei, mi-aș cumpăra o mașinuță; Elefterie Mircescu, Alexandria: Nu sînt sentimental dar cred c-aș cumpăra o felicitare, s-o trimit mamei mele care tocmai implineste 45 de ani; R.F., Alexandria: Înfeleg că faceți un test sociologic. N-aș vrea să fiu ridicol dar cu cincisprezece lei nu prea ai ce face. Oricum, parsivă întrebare!; Alina Macrea, Alexandria: În mod sigur, mi-aș cumpăra algalcalmin, că mă doare maseaua de nu vă văd...; Aristide Bengescu: Aș cumpăra ziare, dragul meu, ziare; B.N., Zimnicea: O, de s-ar găsi, aș cumpăra un ghid al orașului Alexandria, că umblu de-un ceas după Inspectoratul școlar; Liliana Tomescu, Roșiori de Vede: În mod sigur, aș cumpăra o jucărie pentru fetița mea care a implinit vîrsta de trei luni; Elena Pinteac, Roșiori de Vede: Nu vreau să mă înțelegeți greșit dar cred c-aș mai pune ceva și mi-aș cumpăra o mușama în bucătărie; Paraschiva Căramidă, Roșiori de Vede: Tare-aș vrea să cumpăr un borcănaș de miere, că știți cum lusec...; Iulian Socolovici, Roșiori de Vede: Nu vreau să epatez dar cred că aș cumpăra un Indreptar ortografic (dac-o mai fi existînd în librării) pentru fiul meu care e tare isteț; Sorin A., Roșiori de Vede: Aș cumpăra o carte polițistă. Mă înnebunesc după literatura asta; Nuți Preda, Roșiori de Vede: Îi păstrez ca o amintire; Dan Vernescu, Roșiori de Vede: Pur și simplu, nu știu ce să răspund; Nina Matei, Roșiori de Vede: Nu-l primesc; Costel Biță, Roșiori de Vede: Ce dracu' să fac, nici măcar o vodcă nu pot bea cu ei; Iancu Dobre, Crîngeni, Teleorman: Îi refuz; Mia Bernea, Crîngeni, Teleorman: Îi refuz; Marian Iancu, Drăgănești-Olt: Imi cumpăr chibrituri, că si-așa n-am brichetă; M. Stoican, Drăgănești-Olt: Asta e cadou pentru săraci; Lily Dobrescu, Drăgănești-Olt: Dacă-mi sînt oferiți cu bună intenție, îi iau și-i bag în buzunar. Orică ban e bun la ceva; Mia Pascu, Drăgănești-Olt: Probabil că mi-aș cumpăra înghețată da' aici, la noi, niciodată n-o să măninc înghețată ca la Scala. Altă diferență; Rodica Lascu, Drăgănești-Olt: Pe cel care mi l-ar oferi l-aș invita la o ca-

fea; Diana Timofte, Slatina: Știu, eu sînt cam trîsnită, mi-aș lua o floare și-o oglinjoară. Știu povestea, nu?; Octavian Pecie, Slatina: Nici n-aș sta pe gînduri. I-aș cumpăra cîmelui meu Tic niște parizer; O persoană care nu vrea să-și dea numele, Slatina: Mi-aș face manichiura, dar dacă tot nu-i am...; Z.O.: Aș cumpăra Ghidul admiterii, că anul ăsta am buftat; Ioana Cirstea, Pitești: Imi cumpăr niște mere ionatan. Fac bine la frumusețe; Diana Pașca, Pitești: E o sumă prea mică pentru a-ți cumpăra ceva serios și totuși mare, ca să-i arunci pe drumuri. Nu știu... L.P. Pitești: Nu cred c-am avut vreodată cincisprezece lei în buzunar care să nu fi fost planificați de nevastă-mea. Fără să fac glume, ar trebui s-o întreb pe ea; Un necunoscut, Pitești: Hai tătucu', lasă-te de cloace!; Andrei Pătruș, Pitești: I-aș da fratelui meu mai mare care vrea să meargă cu Cristina la film; Gheorghe Crovatiș Curtea de Argeș: Dacă-mi cereți să fiu sincer, nu pot să răspund decît așa. Mi-aș cumpăra ață să-mi cos jacheta, că uitați și dumneavoastră cum arată; Mioara Gingu, Tirgoviste: Aș merge și eu la un meci al lui F.C. Argeș. Nici acu' nu-mi iese din cap uritu' ăsta de Dobrin. Mare jucător! Vă spun așa, ca femeie, da' credeți-mă că nu spun prostii; Lia Ciobanu, Pitești: De ce să nu fiu sinceră, aș cumpăra oțet. Dac-ar fi și foi de dafin...; E. Gheorghiu, Pitești: Mi-aș lua o agendă, că asta s-a umplut; Silvia Mateș, Pitești: Aș plăti pe cineva să-mi bată covorul; Radu Calafeteanu, Pitești: Nu știu; Un necunoscut, Pitești: E o sumă derizorie. Nu e-n chestie; Florin Albu, Pitești: Aș cumpăra ciungă, de la țigănci; O.P., Pitești: Aș lua bilete la un film indian, că si-așa e prost; Mihaela Nicolau, Pitești: Șireturi, domnul meu; Ioana Greca, Pitești: Aș lua flori pentru dentistă; M. Iosifescu, Rucăr, Argeș: Cincisprezece lei? Hm! Sincer să fiu, n-aș avea ce face cu ei; Aron Grigore, Pitești: E o sumă de nimica. Nu mă interesează.

Anchetă realizată de
RADU G. TEPOSU ■

RACUJL

Rubrică săptămînală
realizată de
SORIN POȘOLĂ ■

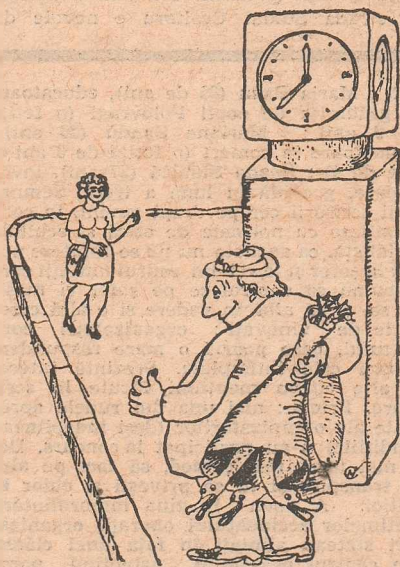
Petroșani

1982 — 1983 — 1984

Ne-a parvenit la redacție, ce-i drept cu ceva intîrziere, un superb catalog-calendar de caricatură cuprinzînd lucrări din ultimul Salon de toamnă al umorului din Petroșani. Pe copertă menționea „Calendar săptămînal ilustrat de unii din cei mai importanți caricaturisti ai anului”. Deci, aceasta-i ideea unică în felul ei, îndrăzneată, și care a reușit pe deplin celor care s-au încumetat să editeze așa ceva. Cei care s-au ocupat de bunul mers al lucrurilor sînt cei doi frați, caricaturisti Ion și Miha. Barbu din Petroșani ajutați din umbră, dar destul de substanțial, de caricaturistul Octavian Bour. Tema ediției a 7-a și a catalogului: „Cherchez la femme”: 52 de lucrări ilustrează cele 52 de săptămîni ale anului. Realizat în condiții grafice excelente nici nu-ți dai seama cum trece timpul avînd pe birou un asemenea album-calendar de caricatură...

Dar, intenția organizatorilor nu se oprește aici. Tema pentru următorul Salon al umorului este: „Vîrsta a treia”. Lucrările trebuie să ajungă la Petroșani pînă la 18 noiembrie. Cele mai semnificative, se înțelege de la sine, vor fi răsplătite în diferite premii. Pe lîngă acestea, organizatorii își propun ca anul acesta să aibă loc la prima înfîlnire a tuturor caricaturistilor români, să se publice un volum intitulat: „Noua condiție umană” și bineînțeles să mai editeze un calendar dar de data aceasta pe zile. Adică, pentru fiecare zi a anului se va

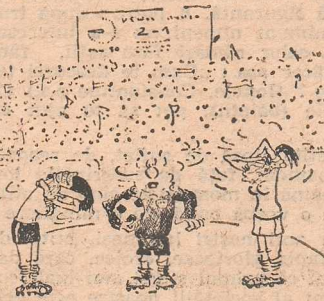
dărui cite o... caricatură. La Petroșani se simte un nou puls al caricaturii pe care noi trebuie să-l salutăm ca atare și, se înțelege, sprijini și ajuta pe cit se poate

V. CRAIȚĂ-MINDRĂ ■

PAVEL CONSTANTIN ■

ARAM DAMADIAN ■

MIHAI BARBU ■

IULIAN PENA ■

Aforisme

Cînd circumvoluțiunile sînt prea ascuțite, pot deveni cucuie.

În artă contează drapelul, nu solda.

Unii trec prin cultură fără urmări grave.

Întotdeauna țărănul s-a așezat ultimul la masă. Dar s-a ridicat în schimb primul.

În abatoarele istoriei, singele intelectual a avut cea mai teribilă bursă.

Să lăsăm urmașilor petrol și cărbune. Măcar pentru muzee.

Impădurește un munte și apoi obrăzniceste-te la scrii o carte.

S-au înmulțit teribil băuturile alcoolice care ne fac să prețuim apa.

Imbecilii nu se încumetă să transforme lumea. Le vine mai ușor să o răstoarne.

S-au întors mulți în copaci. Dar cu automobilul.

Am ajuns cu un picior în Lună, dar nu-l putem scoate pe celălalt din peșteră.

I s-a dat un scaun moale, pentru că era mai tare de cap.

Condiții pentru concurs: adjunctul să poată întocmi o lucrare, șeful să o poată citi.

În istoria oricărei iubiri există un balcon ca al Julietei pe care mai tîrziu se întind rufe.

Adulterul nu este decît o dragoste ilicită.

Cum încerci s-o aplici, legii îi cresc fel de fel de cotoane.

Femeile nu-și ascund decît anii în plus și dinții în minus.

Alta ar fi media de vîrstă, dacă nu ne-am minca reciproc zilele.

Acest sfîrșit de mileniu ne-a învățat că și cariera ne ajută să stăm în picioare.

Multe drumuri duc spre ratare. Important e să nu-l alegi pe cel mai scurt.

V. GHICA ■

Un strigăt cuprinde lumea:

„PACE PE PLANETA PĂMÎNT!“

Univers

Demonstrații în R.F.G. în cadrul „Săptămîinii păcii“ • Marș al păcii în Franța

Mondo umano?

Plîngerile lui Barbie

Nu, nici pe departe, ajuns într-o închisoare din Lyon, orașul în care, în anii războiului, datorită cruzimii sale căpătase porecla de „Măcelarul“, Klaus Barbie nu așteaptă liniștit desfășurarea procesului ce i se pregătește cu toată minuțiozitatea. Este foarte adevărat, orice pîrit în orice proces de pe mapamond are dreptul la apărare chiar dacă el, cu un singe rece legendar și în mod premeditat, ar fi comis cel mai monstruos act. Klaus Barbie se agită sistematic. Se plînge de aproape tot ce îl inconjoară: aerul este irespirabil; celula e prea răcoroasă; la el, izolarea nu e perfectă. Sau se vaită că se urmărește distrugerea sa psihică. Și altele ca, de exemplu, că sînt prea mulți „ochi“ pe el și asta îl face să se simtă stînjinit. Urmează și mari probleme de „principiu“.

De pildă, nici mai mult, nici mai puțin, Măcelarul din Lyon merge pînă acolo încît cere, negru pe alb, să fie pus în libertate și numai așa să aștepte proiectatul său proces. Firește, la începutul acestei luni, judecătorul de instrucție lyonez a respins cererea lui Barbie. Și este a doua. Cu toate acestea, argumentele judecătorului Christian Riss par să nu-l fi impresionat nici pe departe pe Măcelarul de ieri, inculpat azi, intrucît a comis crime împotriva umanității și, după opinia acestui om al legii, asemenea crime sînt imprescriptibile. (Să reținem: un argument la care apelează constant Klaus Barbie este acela că, acum, odată cu trecerea anilor, crimele sale și ale omologilor lui s-au prescris, așa încît el și ei încă în viață pot să-și trăiască bătrînețile liniștiți).

În aceeași perioadă în care data a doua plîngere amintită mai înainte, același Klaus Barbie, arhicunoscut ca unul dintre șefii Gestapoului din Lyon, a transmis o altă plîngere pe lângă autoritățile judiciare tocmai din Cayenne — Guyana Franceză — împotriva ceea ce el consideră a fi răpirea sa ilegală din Bolivia în Franța. Firește, el nu epuizează paleta de motive și se referă la mobilul noii plîngeri: „Intrucît nu există o convenție de extrădare între Franța și Bolivia este indispensabil să se aducă lumina necesară asupra acestei răpîri, rezultată din ceva ce ar aduce cu un fel de tranzacție“.

Fugind atîta vreme de răspunderea pentru ordinele oribile date, recurînd chiar la un nume de nevinovat, preanumit Klaus și supranumit Măcelarul Lyonului cere acum clemență, se plînge de ilegalități la adresa persoanei sale. El, azi, invocă umanismul justiției. Ar fi culmea să aibă cîștig de cauză!

DUMITRU CONSTANTIN ■

Lumea se amuză

(După N.B.I. — R.D.G.)

Spectacolul informației

Nikon

Lumina înseamnă cunoștințe. Dacă este bine folosită, lumina înseamnă putere, ea inspiră, informează. Este motivul pentru care vorbim despre NIKON în rubrica de față. Cele de mai sus sînt inscripționate pe coperta unui prospect despre firma NIKON. Eu am dobîndit prospectul bîndînd într-o amiază de septembrie la poarta fabricii.

Din Tokio, de la Institutul tehnologic, pînă aici, s-au întîmplat multe. Întîi, un tren mîlesit de căldura zilei de septembrie semănînd aluziv a iulie. Oră lejeră, cu vîrstnicii pe scaun și tinerii discutînd vesel. Apoi încă un tren. Apoi taxiul, printr-un Tokio din altă lume, străbînd străzi înguste cu case vechi, mărunte și simpatice, tocmai prin aerul lor domestic, prin înfățișarea de colț de lume obișnuit, prin fațadele de toată ziua, prin aerul simplu și lipsit de ambiție.

Sîntem la Oi Plant. Din 1918, aici se fabrică aparatul optic sub firma Nippon Kogaku. Clădiri de modă veche, cum ziceam, rupte cu totul de impulsul spre aroganță al zgîrie-norilor din Shinjuku. Chiar, mă gîndesc, să-și fi rezervat capitala asemenea locuri de refugiu, întoarceri spre ieri, fie și de dragul punerii față în față a ceea ce a fost cu ce va fi mine, poimîine, anul și secolul viitor?

Încîntă de fabrică binecunoscută și atît de mult răspîdită: un ghișeu al portarului, o poartă deschisă pentru mașinile conducerii, un bloc nou dar deloc înalt.

Acolo, într-un birou, vîd pentru prima dată lumea NIKON concurența și temerile numite NIKON.

24 octombrie:

Ziua Națiunilor Unite

Diplomația și pacea

Cea de-a XXXVIII-a aniversare a înființării Organizației Națiunilor Unite oferă un prilej dintre cele mai potrivite pentru o reflecție colectivă, la nivelul întregului for mondial, cu privire la rolul diplomației în îndeplinirea unuia din obiectivele fundamentale ale acestei instituții: izbăvirea generațiilor prezente și viitoare de flagelul războiului. Această reflecție este cu atît mai necesară, mai actuală și mai oportună cu cît diplomației practicate în cadrul și sub auspiciile Organizației Națiunilor Unite îi revine rolul de înaltă responsabilitate de a contribui la coordonarea și armonizarea eforturilor tuturor națiunilor pentru împlinirea unei aspirații comune vitale — edificarea, menținerea, consolidarea și apărarea păcii și securității internaționale, universalizarea dreptului la pace și la existență liberă al oamenilor și al națiunilor.

Se știe că diplomația reprezintă o formă distinctă a legăturilor bilaterale și multilaterale dintre state, caracterizată, între altele, prin întretinerea unor raporturi și activități oficiale și căutarea, prin intermediul negocierilor, a unei acomodări a intereselor statelor prin înțelegeri directe între părți. Diplomația a fost definită drept „prima linie de apărare a unei națiuni“. Cu această vocație emanațională și umanistă, care îi conferă o adevărată carte de identitate, diplomația este chemată să opereze direct în terenul actualității, ca instanță imediată de receptare și discernere a evenimentelor politice, contribuind la asigurarea bunăstării popoarelor, la menținerea și cultivarea unor relații pașnice, de cooperare și înțelegere între state, cu respectarea personalității fiecărei națiuni. În cazul unor neînțelegeri, sau diferende între state, diplomația se vede implicată nemijlocit în identificarea celor mai potrivite căi și modalități de restabilire a încrederii între state, de prevenire a cauzelor și de stingere a efectelor unui anumit diferend, prin oferirea instrumentarului de soluții pașnice, general acceptabile părților aflate în litigiu.

Capacitatea diplomației de a duce la o pace trainică între națiuni, de a contribui la ocrotirea unor valori fundamentale ale umanității, cum sînt pacea, existența liberă și independentă, nu trebuie să ducă însă la o supraevaluare derutantă a posibilităților ei reale, după cum ea trebuie ferită și de imaginea — standard în trecut, acreditată de partizanii forței și amenințării cu forța, potrivit căreia diplomația nu ar fi în măsură să mode-

Numele complet al firmei sună puțin altfel: „Nippon Kogaku K. K.“. Noi cunoaștem aparatele de fotografiat sub numele înscris pe ele: NIKON.

Și pentru a mă convinge că nu este lucrul cel mai ușor din lume să faci asemenea bunuri, domnul Yasuo Kawashima apelează la două pirghii, ambele la îndemînă. Prima: pe un monitor privim împreună, eu prima dată, el, a nu știu cîta oară, un film. O cameră rătăcită în păienjenșul de fire ce leagă părțile care compun totul numit aparat de fotografiat, o cameră nelegată la ochi, o cameră cu privire pătrunzătoare rătăcește fără astîmpăr și ne invită alături de ea. Undeva se fac șuruburi minuscule; iată măsura arzîndă a ceea ce vor deveni, după șlefuirea superperfectă, lentilele prin care...; acolo se pun la cale circuitele ce vor intra sub capacul protector. În sfîrșit, linia de montaj: roboții în haine de muncă, puncte de lucru unde automatul dictează totul — ce să vină, cînd, cu ce treabă.

Cîteva borne kilometrice: 1923 — începe să funcționeze laboratorul de cercetări pentru lentile; 1930 — își deschide porțile școala proprie de formare a cadrelor; 1948 — „NIKON“ devine marca de comerț a companiei pentru primul aparat foto în străinătate, la New York; 1971 — este deschisă fabrica modernă de lentile la Sagamyhara; misiunile „Apollo“ 15, 16, 17 folosesc la bord aparatul „NIKON“; 1981 — navele spațiale lansate de NASA apelează la serviciile aceleiași firme.

„NIKON“ nu este doar o casă de aparate de fotografiat. Dar pentru mine este în primul rînd asta. Mai ales la capitolul „35 mm“ considerat teritoriul rezervat. Set de camere și cămăruțe de luat vederi, beneficiind de combinațiile posibile a 61 de lentile, mari și mici, destinate să capteze lumina în beneficiul celuloizului în așteptare.

leze într-un asemenea grad voința politică a factorilor de decizie, încît opțiunea acestora să fie învariabil îndreptată spre soluțiile pașnice. Dincolo de orice clișeu simplificator, de orice etichetă unilaterală și limitativă, diplomația se recomandă, prin lucrarea timpului, ca o disciplină distinctă, care prin obiect și metodă, prin osmoza funcțională dintre mandatul ei și pace, își capătă o individualitate aparte.

Multilateralizarea raporturilor dintre state a determinat mutații și în domeniul instituțiilor și metodelor diplomației. Se vorbește tot mai mult de o intrare într-o adevărată eră a diplomației, ceea ce constituie o realitate evidentă, marcată de extinderea și diversificarea dialogului în cele mai variate sectoare ale relațiilor internaționale: dezarmarea, securitatea internațională și regională, asistența tehnică, cooperarea în domenii noi, sus-trase în trecut conlucrării multilaterale, cum sînt energia atomică, spațiul extraterestric, oceanul planetar, mediul înconjurător, populația, alimentația, așezările umane etc. Se consolidează și se afirmă tot mai mult diplomația multilaterală, determinată de accentuarea fără precedent a dinamismului relațiilor internaționale din epoca noastră, fenomen stimulat de interdependențele sporite dintre toate statele lumii, de amplitudinea și profunzimea acestora, împrejurare care a determinat creșterea rolului organizațiilor internaționale cu vocație mondială și, în primul rînd, cel al Organizației Națiunilor Unite.

Aflată într-o permanentă și necesară sincronizare cu întregul proces dialectic al mutațiilor pe care le atestă viața internațională din zilele noastre, diplomația este chemată să-și sporească tot mai mult capacitatea de a descifra cu luciditate, inteligență și promptitudine cele mai adecvate soluții în fața multor probleme

Fabrica pe care o vizitez este una veche. O încăpere deloc spațioasă, cu pupitre de lucru dispuse în lungul benzilor de montaj. Femei, mai ales femei, tinere cu privirea blocată în epicentrul evenimentelor, spre micile subsansamble venite pentru a fi prinse la locul lor, alcătuiind, din mers, ceea ce în final vom cunoaște sub numele de „NIKON F 3“. Nimic spectaculos, nimic să-ți sară în ochi, nimic care să deranjeze. Mîinile și ochii lucrează în tactul fixat de banda de montaj. Într-un decor al tehnicii de ultimă oră, amestec de optică și electronică superexacte, mina omului se ambiționează să păstreze pentru sine partea leului: tradiția a cîștigat, în cazul de față, la masa verde, confruntarea cu excesul de sofisticare.

Dar să nu generalizăm. „Nippon Kogaku K. K.“, împreună cu „Kyodo News Service“, a pus la punct, pentru prima dată în lume, un transmisi-tor direct de fotografii. Ziarele și agențiile de presă au motive să fie încîntate. Operația este mai veche dar cere timp și multă alergătură.

În sistemul actual de telefo, filmele trebuie mai întîi dezvoltate, copiate, mărite și abia după aceea încredințate transmisiei prin fir telefonic. De 50 de ani se procedează în același fel. Ce modificări și ce avantaje intervin? Printr-o combinație a operației de mărire cu transmisia telefotografică, devine posibilă citirea directă a imaginilor direct de pe filmul negativ sau pozitiv, apelînd la același cablu telefonic. Operația de copiere și mărire în camera obscură poate fi eliminată fără ca sub aspect calitativ să aibă loc deteriorări.

O cutie de nici zece kilograme, ce poate fi mutată cu ușurință de colo-colo, după necesități.

Dar asta, din primăvara viitoare...

NEAGU UDROIU ■

probleme pe care le ridică cooperarea multilaterală și multiformă dintre națiuni, iar prin însăși esența și valențele sale intrinseci ea trebuie să-și dovedească deplina utilitate în aplanarea pe cîl exclusiv pașnice, prin negocieri, a oricărui probleme litigioase apărute în raporturile dintre statele lumii.

Situată statornic sub semnul vocației dialogului prin intermediul ideilor, diplomația redobîndește noi dimensiuni într-o perioadă atît de încercată ca cea a prezentului, cînd catalogul vieții internaționale, realitățile ei fluide, stau mărturie că logica și realismul politic, spiritul de conlucrare pălesc și riscă să fie tot mai mult înlocuite de capcana neîncrederii, fiind afectate de fenomenul tensiunii și confruntării, cu întregul lor cortegiu de consecințe negative. Într-o perioadă în care lumea asistă la subminarea gravă a însăși politicii de coexistență pașnică, unanim acceptată de toate popoarele lumii ca unica soluție rațională la izbucnirea unei conflagrații nimicitoare, diplomația apare investită ferm cu virtuțile unei pledoarii umaniste pentru ocrotirea bunului suprem al omenirii — pacea și înțelegerea. Funcționarea ostilă fetișării violenței și dezordinii, diplomația este chemată să dea expresie specifică adeziunii profunde a națiunilor lumii la înaltele idealuri de pace, respect reciproc și comprehensiune, să fie un factor propulsor și catalizator al voinței de pace, prosperitate și progres. Acestor exigențe trebuie să le răspundă diplomația într-un moment istoric cînd viața internațională se caracterizează printr-o atmosferă apăsătoare, reprezentînd o gravă amenințare la adresa suveranității și libertății multor națiuni.

IOAN VOICU ■

(Va urma)

Roza vinturilor

Lucebert
(Olanda)

Vară tirzie

Mi-am culcat armele în iarbă
Acuma armele mele miresmează ca iarba
Mi-am culcat trupul în iarbă
Trupul meu miresmează amar și dulce
ca lemnul.

Această tolănire această obscură vaporeasă
tolănire
Ca o frunză galbenă tolănită în apă

Pilpiitoare ondulînd pe valuri
Prăfuită pe umbre trup și pădure

O, tu răsuflet profund mai lasă netrezită
plata
Încă nu-l îngreua ochii obraji
Mieșule cu ochelari gâlbejite

Mai lasă-le și îndrăgostiților odihna-n
tăcere
Negru între urechile lor de argint și ah
Mai dă-i și fetei răgazul să-și pună
rochia de fulgi și să ridă.

În românește de
PETRE STOICA ■

O seară de neuitat pentru fotbalul românesc

● **Gibert Droz (observator U. E. F. A.): „urmărind pe Dinamo, am avut senzația că ea este deținătoarea Cupei campionilor!”** ●

Un joc tactic foarte bine gândit

Așezată, pe hirtie cel puțin, într-un clasic 1-4-3-3. Dinamo a jucat însă cu totul altceva în teren, realizând un spectacol tactic de gală, o reușită ce a fost răsplătită din plin: trei goluri în poarta deținătoarei Cupei campionilor europeni, echipa vest-germană Hamburger S.V. Rezultatul, bătut cu frenezie de toate televiziunile din lume, este cu adevărat de senzație. Să fim sinceri, nici noi nu ne așteptam la o asemenea performanță și, mai cu seamă, la acest joc foarte, foarte bun al echipei noastre campioane, care a evoluat miercuri seara ca o formație de nivel european. Dinamo a știut să pregătească meciul aproape perfect, gândind o mulțime de surprize difi-

cilului adversar pe care sorții i-au desemnat în turul al doilea al C.C.E. Din câte ne amintim, n-am văzut niciodată la o echipă românească de club (subliniem „de club”, fiindcă pînă mai ieri acest lucru părea a fi doar apanajul echipei naționale) un joc atât de bine gândit tactic, iar aici meritul principal revine desigur celor doi antrenori dinamoviști, **D. Nicolae-Nicușor și Cornel Dinu**, Dinamo, în fapt, a fost în meciul cu Hamburger S.V. o cu totul altă echipă decât cea cunoscută nouă, evoluind dezinvolt și cu mare eficiență în fața unui adversar de primă mărime. Ne amintim desigur de meciul foarte bun din toamna anului 1981, disputat tot la București, care a decis eliminarea lui Inter (ce joc a făcut și atunci Orac!), însă de data aceasta formația dinamovistă a întrecut orice așteptări, câștigând merit și la un scor aproape incredibil.

Bucuria victoriei

Meciul, evident, a început cu mult înainte — în nopțile de studiu ale celor doi antrenori dinamoviști, care au umplut probabil câteva caiete cu scheme și desene tactice. Era însă unica modalitate de a primi cum se cuvine o echipă de talia lui Hamburger. Așa cum s-a văzut pe teren, Nicolae și Andone au luat de la început în primire cele două virfuri adverse, Schatzsneider și Milewski, cărora le-au aplicat un marcaj atent, iar I. Marin a devenit libero. O primă surpriză: nu exista fundaș stînga (știindu-se fără îndoială că nici Rolf, cu nr. 7 pe tricou, nu va juca extremă dreaptă, ci mijlocăș!), însă zona a fost adeseori acoperită de... Custov. Au urmat și alte asemenea surprize tactice, cea mai importantă dintre ele fiind cea a... lipsei virfului de atac, Augustin (nr. 4 pe tricou) fiind de multe ori cel mai avansat înaintaș bucu-reștean. Cum însă în fotbalul actual mișcarea, dinamica jocului este mult mai importantă decât „schema”, am constatat cu plăcere modul în care jucătorii din linia a doua (o linie foarte bine întărită) avansau spre poarta adversă, pe culoarele libere. În felul acesta, Mulțescu, Dragnea, Augustin, Orac și chiar Rednic deveneau cei mai periculoși atacanți, avînd posibilitatea de a marca. În fine, ultima surpriză a seriei: jocul cu țesute în bloc, bazat pe ofsaid, al apărării dinamoviste, care n-a ezitat să ajungă și pînă la centrul terenului, trăgîndu-și adversarii înapoi, de câte ori a avut ocazia. Dacă vă aduceți aminte, așa făcea Ajax și apoi echipa națională a Poloniei. Sigur, lucrul acesta nu este posibil de fiecare dată (se poate folosi în funcție de adversarul întâlnit), însă mai importantă a fost aici surpriza produsă jucătorilor vest-germani, care numai la asta nu s-ar fi așteptat!

Trei goluri și alte patru mari ocazii

După părerea noastră, Hamburger S.V. n-a jucat slab la București. Trebuie să ne amintim că vest-germanii au început chiar foarte bine jocul, practicînd un fotbal aerisit, sigur, cu dese țîșniri ale jucătorilor din linia a doua și a treia. Gruparea de forțe de la mijlocul terenului devenise în acele momente extraordinară, echipele pîrînd așezate pe două fronturi, față în față, ca două redute ce se cereau cucerite. Schatzsneider a ratat în minutele 10 (cînd a apărut Moraru) și 20 (șut pe lângă bară, din poziție favorabilă), două ocazii mari, care însă ar fi fost și singurele pe care le puteam trece în contul Hamburgerului, exceptînd faza din minutul 57, cînd Rolf a scăpat pe centru, însă n-a putut trece de Moraru. Apoi, chiar din prima repriză, dar mai cu seamă după reușita primului gol, jocul a început să curgă tot mai evident în favoarea lui Dinamo, jucătorii bucu-reșteni forțînd tot mai des fisurile produse în reduta adversă. Vom aminti cele trei goluri: **AUGUSTIN** (min. 29), la un corner care fusese precedat de o mare ocazie a lui Dragnea, **MULȚESCU** (min. 62), care a marcat un gol cum rar se vede la noi,

sînd năpraznic de la peste 25 de metri (tribunele au făcut o clipă, nevenindu-le să creadă!) și **ORAC** (min. 80), care a exploatat o greșeală a lui Kaltz, intuind pasa prea înceată adresată portarului advers — însă tot în contul dinamoviștilor trebuie să notăm încă patru mari ocazii de gol, cea a lui Dragnea, în prima repriză, apoi sutul excelent al lui Mulțescu (min. 56), de la 16 m, cînd Stein a avut un reflex uimitor, deviînd în corner, ca să nu mai vorbim despre cele două ratări nepermise ale lui Movilă, din min. 68 (abia intrat în joc) și min. 85, ambele încheiate cu șuturi pe lângă poartă... Un 4-0 ar fi fost și mai incredibil și ar fi încheiat, fără îndoială, problema calificării în turul următor!

Di-na-mo, Di-na-mo!

A fost cu adevărat o atmosferă superbă pe „23 August”, plin ca în zilele cele mai bune (exceptînd doar petardele). Cîți dintre noi nu s-au gândit că e puțin probabil ca Dinamo să treacă de Hamburger S.V., echipă reprezentînd un fotbal dinare cele mai puternice de pe glob și actuală deținătoare a celui mai prestigios trofeu european al competițiilor intercluburi? Și totuși, spectatorii au venit în număr foarte mare la stadion, așteptînd o replică pe măsură. Dinamo, de aceeași dată, ne-a satisfăcut pe toți. Cîți deosebire între jocul economic, adeseori tern practicînd în campionat și această evoluție excelentă, care ne-a bucurat din plin inimile! Campioana noastră merită nu numai felicitări, ci și stima noastră și n-a fost nimic deplasat atunci cînd tribunele, la unison, au încurajat-o scandînd minute în șir **Di-na-mo, Di-na-mo, Di-na-mo!** Campionii, în rîndul cărora s-au detașat Orac, Mulțescu, Custov (excelență revenire în echipă), Augustin și tot blocul defensiv, au fost aplaudați cu căldură, la scena deschisă, apoi în final pe stadion s-au aprins torțe, așa cum ne-am obișnuit la o mare victorie românească! Sigur, Dinamo, nu este încă în turul al III-lea, calificarea se joacă în continuare, dar speranțe, și din cele mai mari, sînt. Eliminarea unei formații ca Hamburger ar deveni automat una dintre cele mai

Între artizanii succesului: antrenorii Nicușor și Dinu

mari performanțe ale unei echipe de club românești, dar pînă atunci mai este. Deocîndată să ne bucurăm pentru zdrobitoarea victorie obținută la București, meritată pe deplin, care poate fi de natură să înscrie fotbalul nostru, și la nivelul echipelor de club, pe o cale pe care numai Craiova a mai îndrăznit pînă acum: calea deplinei afirmări internaționale. După evoluția sa de miercuri seară, Dinamo și-a câștigat mulți simpatizanți în toată țara. Rămîne să nu ne deceptio-neze la Hamburg. Evident, partida retur trebuie pregătită cu aceeași minuțiozitate, dar de acum avem deplină încredere: Dinamo a arătat că poate mai mult decît am fi crezut noi toți!

DUMITRU GRAUR ■

Mai buni decît cei mai buni!

Să fim sinceri, n-am așteptat cu cine știe ce optimism această partidă cu Hamburger! O orecare ecipsă de formă a dinamoviștilor și cele câteva indisponibilități din tabăra lor (Nemțeanu, Iamandi ș.a.), pe de-o parte, mult laudata casa a oaspeților, deținătorii Cupei campionilor europeni, pe de alta, ne determinau să privim meciul cu destule rezerve. Ba mai mult. După ce vom fi văzut, marți seara, antrenîndu-se pe Magath și ceilalți, cu rigoare și seriozitate, ne-am închipuit că așa va fi trebuind să arate o „mașină de fotbal” și i-am retras lui Dinamo încă o parte din creditul, nu foarte mare, pe care i-l acordasem!

Dar n-a fost așa! Dinamo a vrut și a putut să fie altfel!

Spre cinstea ei, campioana României a întrecut, miercuri, pe Hamburger S.V. clar și fără echivoc, 3-0 (1-0), acest rezultat înscriindu-se, fără exagerare, ca unul dintre cele mai prețioase, dacă nu chiar cel mai prețios, din istoria participării echipei noastre de club în competițiile continentale. Un rezultat care, cu siguranță, va stîrni vîlvă în cercurile fotbalistice ale Europei, căci învinsa lui Dinamo de miercuri n-a fost alta decît formația ce are în posesie cel mai rîvnit dintre trofeele fotbalului european, fiind totodată și liderul la zi al campionatului vest-german! Dincolo de diferența de scor, care n-a fost, în nici un fel, consecința vreunei conjuncturi favorabile, Dinamo a dominat jocul sub toate aspectele, oferînd unui public numeros și entuziast (păcat de cele câteva petarde) o seară de vis, salutăată cu ovații și torțe. N-am mai trăit o asemenea bucurie de la meciul în care, pe același stadion, campioana lumii, Italia, a fost silită să ingenucheze în fața tricolorilor lui Lucescu! Să nu ne ferim de cuvinte: Dinamo ne-a oferit, zdrobind pe Hamburger S.V., un adevărat regal fotbalistic, probînd ambiție, luciditate, dăruire și, poate înainte de orice, valoare. Jucătorii antrenaj de Nicușor și Dinu (jos palaria în fața unor tehnicieni care au reușit să pregătească atât de bine o confruntare atât de grea!) s-au mobilizat exemplar și s-au bătut, ca niste lei, pentru fiecare balon, pentru fiecare metru de teren. Ei au fost, miercuri seara, mai buni decît cei mai buni, determinîndu-l pe observatorul U.E.F.A., elvețianul Gilbert Droz, să tot repete, cu adresă la prestația fotbalistilor români, „magnifique, magnifique”, pentru ca la sfîrșit, la cabine, să-l oblige să se mire: „urmărind echipa Dinamo, credeam că ea deține Cupa campionilor!”

Tactica adoptată de bucu-reșteni a fost, fără a cădea pradă superlativelor, fără cusur. Altfel jocul la ofsaid (în linie) cit și anularea spațiilor libere au

prins pe picior greșit, la propriu și la figurat, o formație vest-germană altfel redutabilă și tenace, cu mulți jucători din elita fotbalului mondial. Nouă, ca să fim sinceri pînă la sfîrșit, cei mai buni ni s-au părut Orac, Nicolae și Moraru, dar avem convingerea că, transcriînd aici numai numele acestor 3 dinamoviști, sîntem pînă de pericolul de a comite o nedreptate! Toți componenții garniturii din Ștefan cel Mare, de la Moraru (numărul 1 pe tricou) pînă la Movilă (care l-a înlocuit pe Tălnar, ratînd, vai, o ocazie uriașă), au evoluat la cel mai înalt nivel al posibilităților, contribuînd la obținerea victoriei printr-o dăruire dusă pînă la sacrificiu. Dacă izbînda campioanei noastre a fost evidentă, de necontazis, lucru acceptat (cu amară-ciuine) de însuși antrenorul Happel, ea a fost, în altă ordine de idei, o izbîndă a echipei, a spiritului de abnegație și respect față de culorile clubului (și, prin extindere, ale fotbalului românesc) de care au dat dovadă, pe tot parcursul meciului, toți cei 12 jucători folosiți.

Sigur, deși tabela de marcaj de la „23 August” a incrementat la 3-0, calificarea în turul următor n-a fost decît în parte decisă. La Hamburg, se știe, va fi și mai greu, căci Kaltz și coechipierii lui vor face totul spre a șterge, poate printr-o victorie și mai concludentă decît cea a lui Dinamo, umiliința de la București. Va fi, repetăm, greu, dar de-acum, din punctul nostru de vedere, posibil, intrucît un avantaj de 3 goluri nu e chiar de ici, de colo. Mai ales gîndind că, în edițiile anterioare ale cupelor continentale, și alte echipe, F.C. Utrecht (cu 1-0), Göteborg (cu 3-0) sau Dinamo Kiev (cu 2-1), au terminat învingătoare pe stadionul din Hamburg! Sîntem convinși că, ei însuși avertizați, dinamoviștii vor pregăti la fel de bine, la fel de înțelept, și partida retur, oferîndu-ne după 180 de minute de joc marea satisfacție a calificării.

Să le mulțumim campionilor, din tot sufletul, pentru imensa bucurie dăruită, miercuri seara, tuturor iubitorilor fotbalului românesc, adresîndu-le totodată cele mai fierbinți felicitări! Felicitări ce se cuvin, în egală măsură, bravilor antrenori Dumitru Nicolae-Nicușor și Cornel Dinu, conducerei secției de fotbal și a clubului, tuturor celor ce, prin competență și sprijin, au făcut posibilă această performanță fără egal!

După Universitatea Craiova, o altă echipă românească încearcă să asalteze, harnică și ambițioasă, culmile fotbalului european. Să-l ținem pumnii strînși, să fim alături de ea! Bravo, Dinamo! Succes, Dinamo!

OVIDIU IOANIȚOIA ■

Flacăra Redacția: București, Piața Școlii 1, căsuța poștală 3312, cod 71341. Telefoane: 17 60 10, 17 60 20. Interioare: secția reportaj, social-politic și economic (Ilie Purcaru, Dumitru Constantinescu, Cornel Nistorescu - 26 00, Ion D. Goia - 25 66); secția cultură-învățămînt (George Arion, Adrian Dohotaru, Victor Niță, Horia Pătrașcu, Ionuț Rodu - 14 57); secția probleme cetățenești, scrisori (Răzvan Bărbulescu, Marșa Nedelea, Emanuel Valeriu - 25 42, Dorin Sălăjan, Mihai Stănescu, Dorin Gherghinescu, Constantin Ștefănescu, Alexandru Șerban - 21 30); audiențe - 25 58; sector știință-istorie (N. Grigore Mărășanu, Liviu Timbus, Lionel Nițescu, Cici Iordache-Adam - 25 66); secția știri, cercuri, sport, secretariat, foto (Ovidiu Ioanițoia, Oprea Georgeșcu, Constantin Balaciu, Margareta Mureșan - 21 28, Sorin Postolache, Elena Ghera - 14 53, Ionuț Mădeanu, Constantin Dragomir, Dumitru Graur, Radu G. Teșosu - 21 23, Mircea Popp - 25 69, 20 72, Vasile Minecan - 25 28); Flacăra-REBUS (Tudor Octavian, responsabil de redacție, Alexandru Păsărin, Adrian Mitu, Maria Bogdan, Victor Rădulescu - 20 36); secretar responsabil de redacție - Nicolae Cristache - 21 24; redactor șef adjunct - Nicolae Arsenie - 21 24; redactor șef - 20 02. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Școlii”. Citorii din străinătate se pot abona adresîndu-se ILEXIM - Departamentul Export Import Presă, P.O. Box 136-137, telex 1 226, București, strada 13 Decembrie

Redactor-șef: ADRIAN PĂUNESCU